ผลของการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่มีต่อความเข้าใจคำศัพท์สำหรับเด็กอนุบาล ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร

นางสาวอารยา วานิลทิพย์

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย ภาควิชาหลักสูตร การสอนและเทคโนโลยีการศึกษา
คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ปีการศึกษา 2550
ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

EFFECTS OF COMMUNICATIVE-BASED ENGLISH LANGUAGE PROVISION ON KINDERGARTENERS' VOCABULARY UNDERSTANDING IN SCHOOLS UNDER BANGKOK EDUCATION SERVICE AREA OFFICE

Miss Araya Wanintip

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Education Program in Early Childhood Education
Department of Curriculum, Instruction, and Educational Technology
Faculty of Education
Chulalongkorn University
Academic year 2007

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์	ผลของการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่มีต่อความเข้าใจคำศัพท์สำหรับเด็กอนุบาลในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร
โดย	นางสาวอารยา วานิลทิพย์
สาขาวิชา	การศึกษาปฐมวัย
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วรวรรณ เหมชะญาติ

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้นับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญามหาบัณฑิต

..... คณบดีคณะครุศาสตร์
(รองศาสตราจารย์ ดร.พฤทธิ์ ศิริบรรณพิทักษ์)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บุษบง ตันติวงศ์)

..... อาจารย์ที่ปรึกษา
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วรวรรณ เหมชะญาติ)

..... กรรมการ
(อาจารย์ ดร. อรชา ตุลานันท์)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

อารยา วานิลทิพย์ : ผลของการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่มีต่อความเข้าใจคำศัพท์สำหรับเด็กอนุบาล ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร (EFFECTS OF COMMUNICATIVE-BASED ENGLISH LANGUAGE PROVISION ON KINDERGARTENERS' VOCABULARY UNDERSTANDING IN SCHOOLS UNDER BANGKOK EDUCATION SERVICE AREA OFFICE) อ. ที่ปรึกษา : ผศ.ดร.วรวรรณ เหมชะญาติ, 169 หน้า.

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่มีต่อความเข้าใจคำศัพท์สำหรับเด็กอนุบาล 3 ด้าน ได้แก่ การปฏิบัติตามคำสั่ง การจัดกระทำกับวัตถุ การพูดโต้ตอบ และศึกษาความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ เด็กอายุ 5 – 6 ปี โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ จำนวน 58 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองที่ใช้การจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร จำนวน 29 คน และกลุ่มควบคุมที่ใช้การจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษแบบปกติ จำนวน 29 คน ระยะเวลาที่ใช้ในการดำเนินการทดลอง 10 สัปดาห์ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบทดสอบความเข้าใจคำศัพท์สำหรับเด็กอนุบาล และแบบประเมินความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษ วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าที และค่าร้อยละ ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for windows version 14.0

ผลการวิจัยพบว่า หลังการทดลอง กลุ่มทดลองมีความเข้าใจคำศัพท์สูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01 และมีความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาควิชา หลักสูตร การสอน และเทคโนโลยีการศึกษา ลายมือชื่อนิสิต.อารยา วานิลทิพย์.....

สาขาวิชา การศึกษาปฐมวัย ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา.....

ปีการศึกษา 2550

4783768827: MAJOR EARLY CHILDHOOD EDUCATION
KEY WORD: COMMUNICATIVE-BASED ENGLISH LANGUAGE PROVISION / VOCABULARY UNDERSTANDING / KINDERGARTENER

ARAYA WANINTIP: EFFECTS OF COMMUNICATIVE-BASED ENGLISH LANGUAGE PROVISION ON KINDERGARTENERS' VOCABULARY UNDERSTANDING IN SCHOOLS UNDER BANGKOK EDUCATION SERVICE AREA OFFICE.
THESIS ADVISOR: ASST.PROF.WORAWAN HEMCHAYART, Ph.D. 169 pp.

The purposes of this research were to study effects of communicative-based English language provision on kindergarteners' vocabulary understanding in 3 aspects : performing bodily-kinesthetic response, performing hand-on task, and communicative response, and, to study satisfaction of English language learning.

The samples were 58 kindergarteners at the age of five to six years in Pibool-uppatham School. The samples were divided into two groups : 29 children in the experimental group receiving the communicative-based English language provision, and 29 children in the control group receiving the conventional activities, for 10 weeks. The research instruments were the test of vocabulary understanding of kindergarteners and the satisfaction with English language learning questionnaire. The data was analyzed using arithmetic mean, standard deviation, t-test, and percentage with SPSS program.

The research results were that after the field, the scores on vocabulary understanding of the experimental group were significantly higher than those of the control group at the .01 level, and its satisfaction toward English language learning was at the high level.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

Department : Curriculum, Instruction, and Educational Technology — Student's Signature : Araya Wanintip

Field of Study : Early Childhood Education — Advisor's Signature : W. Hemchayart

Academic Year : 2007

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี ด้วยความกรุณาและความช่วยเหลือจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วรวรรณ เหมชะญาติ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ซึ่งท่านได้ให้ข้อคิด คำแนะนำ และตรวจแก้ไขข้อบกพร่องของวิทยานิพนธ์ด้วยความเอาใจใส่อย่างดียิ่งมาโดยตลอด นอกเหนือไปจากการช่วยเหลือทางด้านวิชาการ ท่านยังได้อบรมบ่มนิสัยในการทำงาน การดำเนินชีวิต และการมองโลก อันช่วยพัฒนาด้านจิตใจให้ผู้วิจัยเป็นบุคคลที่อดทน เข้มแข็ง กล้าตัดสินใจ และสามารถพัฒนาตนเองให้ดียิ่งขึ้นตลอดเวลา หากไม่มีการอบรมสั่งสอนและความกรุณาของอาจารย์ ก็คงจะไม่มีผู้วิจัยที่เติบโตขึ้นอย่างทุกวันนี้ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งและสำนึกในพระคุณ จึงขอกราบขอบพระคุณท่านเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. บุษบง ตันติวงศ์ ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ และอาจารย์ ดร. อรชา ตุลานันท์ กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ที่ได้กรุณาตรวจสอบและให้คำแนะนำในการปรับปรุงแก้ไขให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอกราบขอบพระคุณในความกรุณาของท่านผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 3 ท่าน ได้แก่ ดร. ศรินธร วิทยะสิรินันท์ อ. วิภาดา ประสารทรัพย์ และ อ. รสริน วรรธนพัฏ ที่ได้ให้คำชี้แนะ ตลอดจนให้ข้อคิดที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการทำวิทยานิพนธ์

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้อำนวยการโรงเรียนวัดโสมมนัส และผู้อำนวยการโรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ ที่ให้ความเมตตาและเอื้อเฟื้อสถานที่ในการทำวิจัยครั้งนี้ ขอกราบขอบพระคุณ คุณครูสุทธิกานต์ จิตไทย คุณครูอัญชลี บุญหนัก และคุณครูดวงกมล บุญล้อม ที่ให้ความร่วมมือในการเก็บข้อมูลงานวิจัยในครั้งนี้เป็นอย่างดี

ขอกราบขอบพระคุณรองศาตราจารย์ ดร. ศิริเดช สุชีวะ ที่คอยให้คำแนะนำและช่วยเหลือเรื่องสถิติที่ใช้ในการวิจัย

ขอกราบขอบพระคุณคณะครูอาจารย์ทุกท่านตลอดชีวิตการศึกษาที่ประสิทธิ์ประสาทความรู้ ขอบคุณคุณวราลี ถนอมชาติ คุณนิสิตา อยู่อำไพ คุณกมลรัตน์ ก่อกาญจนวงษ์ คุณโฉมฉาย สกุลเดช และพี่ ๆ เพื่อน ๆ น้องๆ ชาวครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยทุกคน ที่เป็นกำลังใจและให้ความช่วยเหลือจนทำให้งานวิจัยสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

ขอกราบขอบพระคุณบิดา มารดา ที่ได้อบรมเลี้ยงดู ให้ความรักความห่วงใย และเป็นผู้ให้การสนับสนุนด้านการศึกษา รวมทั้งคุณยาย คุณน้าทุกท่าน ที่เมตตาและคอยช่วยเหลือ ทำให้ผู้วิจัยประสบความสำเร็จในทุกวันนี้ ผู้วิจัยสำนึกในพระคุณของทุกท่านเสมอมา

วิทยานิพนธ์เล่มนี้ได้รับทุนสนับสนุนจากบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จึงขอกราบขอบพระคุณมา ณ ที่นี้ด้วย

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย..... ง

บทคัดย่อภาษาอังกฤษ..... จ

กิตติกรรมประกาศ..... ฉ

สารบัญ..... ช

สารบัญตาราง..... ญ

สารบัญแผนภูมิ..... ฏ

สารบัญรูปภาพ.....ฐ

บทที่ 1 บทนำ..... 1

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา..... 1

วัตถุประสงค์การวิจัย..... 5

สมมติฐานการวิจัย..... 5

ขอบเขตการวิจัย..... 6

ข้อตกลงเบื้องต้น.....7

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย..... 7

วิธีดำเนินการวิจัย..... 8

ประโยชน์ที่ได้รับ..... 9

บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....10

ตอนที่ 1 การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล..... 11

1. ภาษาแม่ ภาษาที่สอง และภาษาต่างประเทศ.....11

2. แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล..... 13

3. ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล..... 15

4. พัฒนาการการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล..... .18

ตอนที่ 2 การจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร สำหรับเด็กอนุบาล.....24

1. แนวคิดและหลักการในการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษสำหรับ เด็กอนุบาล.....24

2. การสอนภาษาตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร..... 30

หน้า

ตอนที่ 3 ความเข้าใจคำศัพท์ของเด็กอนุบาล.....35
1. ความหมายของความเข้าใจคำศัพท์.....35
2. ลักษณะของคำศัพท์.....35
3. กระบวนการรับรู้คำศัพท์.....36
4. การจัดประสบการณ์เพื่อพัฒนาความเข้าใจคำศัพท์..... 36
5. การประเมินความเข้าใจคำศัพท์..... 39
ตอนที่ 4 ความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษ..... 41
1. ความหมายของความพึงพอใจ..... 41
2. การประเมินความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษ.....41
ตอนที่ 5 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....45

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย..... 50
1. การศึกษาข้อมูลเบื้องต้น.....50
2. การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....54
3. การสร้างแผนการจัดประสบการณ์.....54
4. การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....63
5. การเก็บรวบรวมข้อมูล.....69
6. การวิเคราะห์ข้อมูลและการนำเสนอข้อมูล.....69

บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....71
ตอนที่ 1 การเปรียบเทียบผลของคะแนนความเข้าใจคำศัพท์
ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม.....72
ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษ
ของกลุ่มทดลอง.....73

บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....76
สรุปผลการวิจัย.....77
อภิปรายผล.....77
ข้อสังเกตในการวิจัย.....86
ข้อเสนอแนะสำหรับการนำไปใช้.....87

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

หน้า

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยในระดับต่อไป..... 88

รายการอ้างอิง.....89
บรรณานุกรม.....96
ภาคผนวก.....102
ภาคผนวก ก รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ.....103
ภาคผนวก ข ตัวอย่างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....105
ภาคผนวก ค ตัวอย่างแผนการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษ
ของกลุ่มทดลอง 116
ภาคผนวก ง ตัวอย่างแผนการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษ
ของกลุ่มควบคุม.....136
ภาคผนวก จ สถิติที่ใช้ในการวิจัยและผลการวิเคราะห์คุณภาพ
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....139
ภาคผนวก ฉ การศึกษาขั้นนำ.....142

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์..... 169

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	วิธีหลักเพื่อพัฒนาภาษาของเด็ก	17
2	แบบฉบับพฤติกรรมทางภาษาของนักเรียนที่มีระดับความชำนาญหลากหลายในกระบวนการได้มาซึ่งภาษาในชั้นเรียน	19
3	การแบ่งประเภทและชนิดของการตอบสนองของเด็ก	40
4	การคัดเลือกคำศัพท์ที่ใช้เป็นเนื้อหาในแผนการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษ	56
5	โครงสร้างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในแผนการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลอง	59
6	ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรมของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม	62
7	สรุปรายละเอียดการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม	63
8	คำนิยามและพฤติกรรมบ่งชี้ความเข้าใจคำศัพท์สำหรับเด็กอนุบาล	64
9	การวิเคราะห์ความถี่ของความเข้าใจคำศัพท์ในด้านต่างๆ ที่ใช้ในแผนการจัดประสบการณ์	64
10	ตารางกำหนดแผนผังการสร้างข้อสอบ	66
11	เกณฑ์การให้คะแนนแบบทดสอบความเข้าใจคำศัพท์สำหรับเด็กอนุบาล	67
12	การวิเคราะห์คุณภาพของแบบทดสอบความเข้าใจคำศัพท์สำหรับเด็กอนุบาล	68
13	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความเข้าใจคำศัพท์ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ก่อนการทดลอง	72
14	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความเข้าใจคำศัพท์ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม หลังการทดลอง	73
15	จำนวนและร้อยละของความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลอง	73
16	ค่าระดับความยากและค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบความเข้าใจคำศัพท์สำหรับเด็กอนุบาล	141
17	จำนวนและร้อยละของวิธีการที่ใช้ในการสอดแทรกการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ	144
18	จำนวนและร้อยละของสื่อที่ใช้ในการสอดแทรกการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ	145
19	จำนวนและร้อยละของช่วงเวลาที่ใช้ในการสอดแทรกการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ	145
20	จำนวนและร้อยละของจำนวนวันที่ใช้ในการสอดแทรกการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ	146

ตารางที่ หน้า

21 จำนวนและร้อยละของระยะเวลาที่ใช้ในการสอดแทรกการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ.....146
22 คำศัพท์ โรงเรียน และจำนวนโรงเรียนที่ใช้คำศัพท์ร่วมกัน
ในหมวดคำศัพท์เกี่ยวกับสัตว์.....147
23 คำศัพท์ โรงเรียน และจำนวนโรงเรียนที่ใช้คำศัพท์ร่วมกัน
ในหมวดคำศัพท์เกี่ยวกับส่วนต่างๆ ของร่างกาย.....150
24 คำศัพท์ โรงเรียน และจำนวนโรงเรียนที่ใช้คำศัพท์ร่วมกัน
ในหมวดคำศัพท์เกี่ยวกับจำนวน.....152
25 คำศัพท์ โรงเรียน และจำนวนโรงเรียนที่ใช้คำศัพท์ร่วมกัน
ในหมวดคำศัพท์เกี่ยวกับสี.....153
26 คำศัพท์ โรงเรียน และจำนวนโรงเรียนที่ใช้คำศัพท์ร่วมกัน
ในหมวดคำศัพท์เกี่ยวกับผักและผลไม้.....154
27 คำศัพท์ โรงเรียน และจำนวนโรงเรียนที่ใช้คำศัพท์ร่วมกัน
ในหมวดคำศัพท์เกี่ยวกับยานพาหนะ.....155
28 คำศัพท์ โรงเรียน และจำนวนโรงเรียนที่ใช้คำศัพท์ร่วมกัน
ในหมวดคำศัพท์เกี่ยวกับครอบครัว.....156
29 คำศัพท์ โรงเรียน และจำนวนโรงเรียนที่ใช้คำศัพท์ร่วมกัน
ในหมวดคำศัพท์เกี่ยวกับเครื่องเขียน.....157
30 คำศัพท์ โรงเรียน และจำนวนโรงเรียนที่ใช้คำศัพท์ร่วมกัน
ในหมวดคำศัพท์เกี่ยวกับเครื่องแต่งกาย.....158
31 คำศัพท์ โรงเรียน และจำนวนโรงเรียนที่ใช้คำศัพท์ร่วมกัน
ในหมวดคำศัพท์เกี่ยวกับคำง่ายๆ ในชีวิตประจำวัน.....159
32 คำศัพท์ โรงเรียน และจำนวนโรงเรียนที่ใช้คำศัพท์ร่วมกัน
ในหมวดคำศัพท์เกี่ยวกับวัน.....160
33 คำศัพท์ โรงเรียน และจำนวนโรงเรียนที่ใช้คำศัพท์ร่วมกัน
ในหมวดคำศัพท์เกี่ยวกับเดือน.....161
34 คำศัพท์ โรงเรียน และจำนวนโรงเรียนที่ใช้คำศัพท์ร่วมกัน
ในหมวดคำศัพท์อื่นๆ.....162

สารบัญแผนภูมิ

แผนภูมิที่		หน้า
1	ลำดับของพัฒนาการทางภาษาของมนุษย์.....	23
2	กรอบแนวคิดในการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลอง.....	52
3	กรอบแนวคิดในการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษของกลุ่มควบคุม.....	53
4	ขั้นตอนการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม.....	54
5	การศึกษาคำศัพท์ภาษาอังกฤษ.....	55
6	เนื้อหาที่ใช้ในการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษ ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม.....	57
7	การวิเคราะห์เนื้อหาที่ใช้ในแบบทดสอบความเข้าใจคำศัพท์.....	65

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญรูปภาพ

รูปภาพที่		หน้า
1	การจัดหมวดหมู่ของระดับความสามารถทางภาษา	18
2	ภาพใบหน้าที่สะท้อนความรู้สึกที่มีต่อกิจกรรม	42
3	ความรู้สึกที่มีต่อกิจกรรม	42
4	บันทึกการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ	43
5	แบบสอบถามเพื่อประเมินความรู้สึกต่อการเรียนภาษาอังกฤษ	44
6	ความคิดเห็นต่อการเรียนภาษาอังกฤษ	45
7	บรรยากาศในชั้นเรียนภาษาอังกฤษ	78
8	การจัดวางสื่อวัสดุอุปกรณ์ไว้เพียงบางส่วนเพื่อเร้าความสนใจเด็ก	79
9	ภาพแสดงขั้นการสร้างสถานการณ์	79
10	ภาพแสดงขั้นการฝึกปฏิบัติ	80
11	ภาพแสดงขั้นการปฏิบัติด้วยตนเอง	80
12	กิจกรรมที่มีอาหารเข้ามาเกี่ยวข้อง	81
13	กิจกรรมที่ส่งเสริมทางบวกต่อความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษ	82
14	ภาพประกอบการเล่านิทานเรื่อง I don't like my hair และ The Rainbow Fish	85

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันประเทศต่างๆ ให้ความสำคัญต่อการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศเป็นอันมาก อันเนื่องจากความก้าวหน้าด้านอุตสาหกรรม วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ตลอดทั้งความสะดวกและรวดเร็วในการติดต่อคมนาคม ทำให้ประเทศต่างๆ มีความใกล้ชิดกันต้องพึ่งพาอาศัยกันมากขึ้น จึงเกิดความจำเป็นที่ต้องใช้ภาษาอังกฤษ (สุมิตรา อังวัฒนกุล, 2535) ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางที่ยอมรับกันในการติดต่อสื่อสารและส่งทอดความคิดความเข้าใจระหว่างชาติที่แตกต่างกันในสังคมโลก ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเป็นช่องทางในการเข้าถึงแหล่งการเรียนรู้และข้อมูลข่าวสารเทคโนโลยีสารสนเทศ ที่นับวันจะขยายตัวอย่างรวดเร็วและไร้ขีดจำกัดได้กว้างขวางกว่าภาษาอื่นๆ อีกทั้งการหลั่งไหลของวัฒนธรรมและค่านิยมรูปแบบของการศึกษาต่อต่างประเทศ การท่องเที่ยวและสื่อต่างๆ ที่เข้ามาในประเทศ ล้วนยอมรับภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลางความเข้าใจระหว่างกัน อีกทั้งเศรษฐกิจ การเมือง การปกครองของประเทศไทยที่ยังคงอิงอยู่กับประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นหลักในการสื่อสาร ดังนั้นการให้ความสำคัญกับการใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศในประเทศไทยจึงมุ่งเน้นความเหมาะสมตามยุคสมัยเป็นสำคัญ ทั้งนี้เพื่อนำพาประเทศให้ทัดเทียมกับนานาอารยประเทศนั่นเอง (วรวรรณ เหมชะญาติ, 2548)

ในอดีต (1920s – 1960s) นักการศึกษาและนักภาษาศาสตร์เชื่อว่าการรู้มากกว่าหนึ่งภาษาจะทำให้เด็กเกิดความสับสนและก่อให้เกิดผลเสียต่างๆ ดังเช่น ความสับสนในการเรียนรู้ภาษาอันทำให้ระดับสติปัญญาของเด็กที่รู้มากกว่าหนึ่งภาษาต่ำลง การขาดความเข้าใจเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างความหมายกับคำในทั้งสองภาษา การมีความรู้ด้านคำศัพท์ต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐาน การมีพัฒนาการทางภาษาทั้งสองภาษาล่าช้า การขาดความสามารถในการใช้ภาษาทั้งสองที่ดีพอ ความสับสนในการใช้ภาษา การแสดงออกทางบุคลิกภาพที่แปลกแยกจากวัฒนธรรมของตน และการมีเจตคติที่ไม่ดี เดียดฉันท์ความเป็นเชื้อชาติ ภาษา วัฒนธรรมของถิ่นกำเนิด (วรวรรณ เหมชะญาติ, 2548) แต่ความเชื่อเกี่ยวกับผลเสียทางด้านสติปัญญาของเด็กที่รู้สองภาษานั้นเปลี่ยนไป จากงานวิจัยของ Peal และ Lambert (1972 อ้างถึงใน วรวรรณ เหมชะญาติ, 2542) พบว่าเด็กที่รู้สองภาษาเท่ากันจะมีคะแนนทั้งทางด้านสติปัญญาทั้งในด้านของการใช้ถ้อยคำและท่าทางสูงกว่าเด็กที่เรียนรู้ภาษาเดียวอย่างชัดเจน นอกจากผลทางด้านสติปัญญาแล้วยังมีงานวิจัยอีกหลายชิ้นยืนยันถึงประโยชน์ของการเป็นบุคคลที่มีความสามารถในการใช้ภาษา

มากกว่าหนึ่งภาษา อันได้แก่ การมีสองภาษาสองวัฒนธรรมในคนๆ เดียวกันนั่นคือการรู้จักตัวตนที่แท้จริงของตนเองและรู้สึกถึงความเป็นเจ้าของร่วมกันกับสมาชิกเจ้าของภาษาแต่ละภาษา สามารถเข้าถึงแหล่งข้อมูลได้เร็ว กว้างขวางและหลากหลาย โดยเฉพาะในยุคของสังคมการสื่อสารที่ไร้ขีดจำกัดเช่นปัจจุบันนี้ มีความตระหนักรู้เชิงวัฒนธรรม เปิดใจกว้างต่อความแตกต่างทางด้านความคิด ความเชื่อ และความซาบซึ้งต่อวัฒนธรรมอื่นๆ อันนำไปสู่ความงอกงามทางความคิดและประสบการณ์ของบุคคล ได้รับโอกาสในการศึกษาต่อในสถานศึกษาระดับสูง เป็นการเตรียมทรัพยากรบุคคลอันล้ำค่าเข้าสู่ตลาดอาชีพใหม่ๆ มีความสามารถในการอ่านได้คล่องแคล่ว เข้าใจเนื้อหาสาระในการอ่านที่ลึกซึ้งชัดเจน มีทักษะในการฟังและจดจำที่ดี มีวงศ์คำศัพท์ที่มากและกว้างขวางอันเอื้อประโยชน์ต่อการติดต่อสื่อสาร และมีเจตคติที่ดีและมีมุมมองทางบวกเกี่ยวกับมโนทัศน์ทางการสื่อความหมายในภาษาต่างๆ เป็นต้น (วรวรรณ เหมชะญาติ, 2548)

Cameron (2001) กล่าวว่า เด็กเล็กสามารถเรียนอีกภาษาหนึ่งได้ก่อนวัยเจริญพันธุ์ (puberty) เพราะสมองเด็กยังคงได้ใช้กลไกในการทำงานซึ่งสนับสนุนการได้มาซึ่งภาษาที่หนึ่ง

Kim และคณะ (1997 อ้างถึงใน Cameron, 2001) พบว่ารูปแบบกิจกรรมทางสมองของเด็กสองภาษา ผู้ซึ่งเรียนสองภาษาในเวลาเดียวกันตั้งแต่ระยะแรกเริ่มแตกต่างจากผู้ซึ่งเริ่มเรียนภาษาที่สองหลังจากอายุ 7 ถึง 8 ปี ซึ่งความแตกต่างนั้นเป็นส่วนของสมองที่ใช้ระลึก (recall) และกระตุ้น (activation) ทางภาษา

Penfield และ Roberts (1976 อ้างถึงใน พิณทิพย์ ทวยเจริญ, 2539) กล่าวว่า สมองของเด็กในวัยก่อน 9 ขวบ จะมีความเหมาะสมเป็นพิเศษต่อการเรียนภาษา ความสามารถดังกล่าวจะลดลงเมื่อสูงวัยขึ้น ทั้งนี้เพราะ “บริเวณภาษา” ในสมองเริ่มไม่ยืดหยุ่นอีกต่อไป

พิณทิพย์ ทวยเจริญ (2543) กล่าวว่า สมองของเด็กมีรูปแบบทางประสาทของระบบเสียงภาษาแม่หรือภาษาไทยที่ค่อนข้างลงตัวแล้วเมื่ออายุ 5 – 8 ปี หากเด็กในวัยนี้เริ่มเรียนภาษาต่างประเทศ เช่น ภาษาอังกฤษ รูปแบบทางเสียงของภาษาอังกฤษจะไม่ทำให้รูปแบบทางเสียงของภาษาไทยบิดเบือนไป เพราะเด็กวัยนี้สามารถแยกได้แล้วว่าเสียงในภาษาแม่เป็นอย่างไร และเสียงในภาษาอื่นใดที่แตกต่างจากภาษาแม่ นอกจากจะไม่กระทบกระเทือนกับภาษาแม่แล้วในวัยดังกล่าวยังมีช่วงห่างจากระยะวัยรุ่นมากพอสมควร การพัฒนาสมองของเด็กยังไม่คงที่ จึงสามารถรับรูปแบบทางประสาทของเสียงในภาษาอื่นๆ ได้

วรวรรณ เหมชะญาติ (2548) กล่าวว่า ในช่วงสามปีแรกของชีวิต เป็นช่วงเวลาแห่งการวางรากฐานทางด้านการคิด การมองโลก ความสามารถพิเศษ ความถนัดทางภาษา เจตคติและคุณลักษณะต่างๆ เด็กที่เจริญเติบโตอยู่ท่ามกลางสภาวะแวดล้อมที่พรั่งพรูและเพียบพร้อมไปด้วยสื่อทางภาษาย่อมเรียนรู้คำศัพท์พื้นฐานได้ เด็กเล็กๆ นั้นกระหายต่อ

การเรียนรู้และเรียนรู้ภาษาต่างๆ อย่างเป็นธรรมชาติ ค่อยเป็นค่อยไปและสนุกกับการลองผิดลองถูกในการใช้อย่างไม่รู้ตัว (acquisition) ซึ่งแตกต่างจากการเรียนรู้ของผู้ใหญ่ (learning) อย่างสิ้นเชิง ดังนั้นการเรียนภาษาต่างประเทศจึงควรเริ่มตั้งแต่วัยเยาว์เท่าที่จะทำได้แต่ต้องถูกวิธี

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้นจะเห็นได้ว่าการที่เด็กมีประสบการณ์ทางภาษามากกว่าหนึ่งภาษาไม่ได้ขัดต่อการพัฒนาสติปัญญาของเด็ก และไม่ได้ก่อให้เกิดความสับสนในการใช้ทั้งสองภาษา หากแต่เป็นการพัฒนาโครงสร้างทางสมองและเป็นการเปิดโลกทัศน์ให้กว้างขึ้นด้วย

การจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษให้แก่เด็กอนุบาลในประเทศไทยมีมาช้านานแล้ว โดยเฉพาะการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษในสถานศึกษาเอกชน สำหรับโรงเรียนรัฐบาลนั้นไม่ได้เน้นให้มีการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษให้แก่เด็กอนุบาลและไม่มีหลักสูตรการสอนภาษาอังกฤษรองรับ ดังนั้นโรงเรียนรัฐบาลจึงไม่จำเป็นต้องจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษให้แก่เด็กอนุบาล แต่จากการสอบถามอย่างไม่เป็นทางการจากโรงเรียนรัฐบาล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานครจำนวนทั้งสิ้น 36 โรง พบว่ามีโรงเรียนที่สอดแทรกการเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้แก่เด็กอนุบาลทั้งสิ้น 15 โรง โดยมีวิธีการสอนที่หลากหลายไม่ว่าจะเป็นการสอนท่อง A – Z การสอนเขียน A – Z การสอนท่องคำศัพท์ต่างๆ และการสอนเขียนคำศัพท์ต่างๆ เป็นต้น ขึ้นอยู่กับแต่ละโรงเรียนว่าจะเลือกใช้วิธีใดในการสอน จึงจะเห็นได้ว่าถึงแม้ไม่ได้กำหนดให้มีการสอนภาษาอังกฤษในหลักสูตรของโรงเรียนรัฐบาลแต่ก็มีการสอดแทรกภาษาอังกฤษให้เด็กอนุบาลได้เรียนรู้ แต่วิธีการดังกล่าวที่โรงเรียนใช้ในการสอดแทรกการเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้แก่เด็กอนุบาลนั้นไม่สอดคล้องกับการพัฒนาภาษาและวิธีการเรียนรู้ของเด็กอนุบาลเท่าไรนัก ดังที่ฉันทนา ภาคบงกช (2539) กล่าวไว้ว่า เด็กเรียนรู้ภาษาต่างประเทศได้ดีจากการมีโอกาสพูดคุยโต้ตอบกับผู้อื่นที่ใช้ภาษานั้นๆ ในสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนภาษา ดังนั้นเด็กที่มีโอกาสอยู่ในต่างประเทศจึงเรียนรู้ภาษาจากการได้สื่อสารกับผู้ที่ใช้ภาษานั้นๆ โดยตรง การเรียนโดยการท่องจำและคัดเขียนจึงสวนทางกับหลักพัฒนาการเด็กและหลักในการส่งเสริมภาษาอย่างยิ่ง นอกจากไม่เกิดประโยชน์อย่างเต็มที่แล้ว ยังเบียดบังโอกาสที่เด็กจะได้รับการพัฒนาด้านต่างๆ อย่างเต็มที่

เด็กเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสารกับบุคคลอื่น (จิตตินันท์ เดชะคุปต์ และประภาพรรณ เอี่ยมสุภาษิต, 2537) เด็กเรียนรู้ภาษาจากการปฏิสัมพันธ์กับคนรอบข้างและสิ่งต่างๆ การได้เห็น การได้ฟัง ได้สัมผัส การลองผิดลองถูก การเร้าและการให้แรงเสริมเป็นสิ่งช่วยให้เด็กพัฒนาภาษาได้ดีขึ้น จนกระทั่งใช้ภาษาในการติดต่อสื่อสารได้ การสอนภาษาเด็กปฐมวัยจึงเป็นการสร้างให้เด็กได้เรียนรู้ภาษา รู้คำ รู้การพูด รู้การสื่อสาร พัฒนาการทางภาษาของเด็กจะเป็นไปในรูปแบบการเรียนรู้ด้านการฟังและการพูดเป็นส่วนมาก (อารมณ์ สุวรรณปาล และปรีชา เนาว์เย็นผล, 2539) การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศควรเริ่มต้นด้วยการฝึกทักษะการฟังเป็นอย่างแรก เช่นเดียวกับเด็ก

ที่กำลังฝึกพูดสิ่งแรกที่เด็กจะทำคือ การฟังถ้อยคำที่พูดซ้ำๆ กัน แม้ว่าจะยังไม่เข้าใจและยังโต้ตอบเป็นภาษาพูดที่ชัดเจนยังไม่ได้ แต่ก็สื่อสารกับคนใกล้ชิดด้วยภาษากายหรือภาษาท่าทาง เมื่อถึงวัยเริ่มหัดพูด เด็กจะพยายามพูดตามสิ่งที่ตนได้ยินจากคนใกล้ชิด พูดซ้ำแล้วซ้ำอีกจนกระทั่งคุ้นเคยและเข้าใจ (ผะอบ พวงน้อย, 2547) ดังนั้นในการสอนภาษาอังกฤษสำหรับเด็กความสามารถในการฟังและพูดเป็นสิ่งแรกที่ต้องได้รับการพัฒนา โดยเรียนรู้ผ่านการจัดประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับชีวิตจริง และอีกสิ่งหนึ่งที่ต้องระลึกเสมอคือ การสร้างเจตคติที่ดีให้แก่เด็กในการเรียนภาษาอังกฤษ ดังที่ เรียลลี่ และ วาร์ด (2545) กล่าวว่าเด็กยังเยาว์วัยอยู่มากและเรากำลังมุ่งให้การเรียนรู้ภาษาอังกฤษครั้งแรกของเขาเป็นเรื่องสนุก เด็กยังมีเวลาเรียนรู้อีกหลายปี ถ้าการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเขาเป็นประสบการณ์ที่สนุก เขาจะมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษตลอดชีวิต ถ้าเด็กยังไม่เคยเรียนภาษาอังกฤษมาก่อน จำเป็นที่จะต้องเริ่มเรียนพื้นฐานง่ายๆ ก่อน และกลับมาใช้ซ้ำอีกให้บ่อยเท่าที่จะทำได้

การเรียนการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้น มีแนวคิดและหลักการที่สอดคล้องกับวิธีการเรียนรู้ภาษาของเด็ก ดังที่ กองวิจัยทางการศึกษา (2546) กล่าวไว้ว่า การเรียนการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นแนวคิดที่เน้นความรู้ความสามารถในการติดต่อสื่อสารของบุคคลในสถานการณ์ต่างๆ ในการสอนตามแนวคิดการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารเน้นปฏิสัมพันธ์ในการใช้ภาษาระหว่างครูกับเด็กและเด็กกับเด็ก เพื่อให้เด็กมีความรู้เกี่ยวกับการนำภาษาไปใช้ในสถานการณ์ต่างๆ ได้อย่างถูกต้อง เหมาะสม คล่องแคล่ว สามารถสื่อความหมายได้ตามความต้องการ การเรียนการสอนภาษาตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมีหลักการคือ

1. สอนให้เกิดการเรียนรู้และมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษา
2. เนื้อหาที่ใช้มีพอสมควรเท่าที่ใช้ในชีวิตประจำวัน
3. การใช้กิจกรรมทางภาษาเป็นเครื่องมือในการฝึก และถือเป็นหัวใจของการดำเนินการสอน
4. การยึดเด็กเป็นสำคัญ ครูเป็นผู้ชี้แนะ ส่งเสริมความสามารถในการแสดงออก และความคิดสร้างสรรค์ของเด็ก
5. การสอนเน้นทักษะรวมมากกว่าทักษะเดียว (ทักษะสัมพันธ์) และเน้นพัฒนาการทางภาษา

การเรียนการสอนภาษาตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มีผู้รู้หลายท่านได้เสนอแนะวิธีการสอนแบบต่างๆ ที่สอดคล้องกับแนวคิดในการสอนภาษาเพื่อสื่อสารนี้ เช่น Krashen และ Terrel (1983) ซึ่งเสนอการสอนแบบ Natural approach โดยใช้กิจกรรมทางภาษาที่เน้นความหมาย ลดความเครียดของเด็ก และมุ่งเน้นให้เด็กใช้ภาษาได้ถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์ Morrow (1981) ซึ่งเสนอการสอนแบบ Communicative approach โดยมีเป้าหมายในการสอนภาษาเพื่อพัฒนาเด็กให้มีความสามารถในการสื่อสาร และ Asher

(1977) ซึ่งเสนอการสอนแบบ Total Physical Response (TPR) ซึ่งเป็นวิธีที่เน้นการสนองตอบด้วยการใช้ท่าทางหรือส่วนต่างๆ ของร่างกาย การสอนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารบางครั้งอาจจะเป็นแนวการสอนที่ก่อให้เกิดความสับสนอยู่บ้าง ทั้งนี้เพราะเป็นแนวการสอนที่ไม่มีรูปแบบเด่นชัดเหมือนวิธีการสอนภาษาในอดีต แต่ถึงแม้ว่าจะไม่มีสูตรสำเร็จในการเรียนการสอน แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารก็เป็นที่ยอมรับกันอย่างกว้างขวางว่าเป็นแนวการสอนภาษาที่สามารถทำให้เด็กมีสมรรถวิสัยในการสื่อสารมากที่สุด (อรุณี วิริยจิตรา, 2532)

ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษา ผลของการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารว่าจะช่วยส่งเสริมความเข้าใจคำศัพท์ให้แก่เด็กอนุบาลหรือไม่และศึกษาความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาลที่มีต่อกิจกรรมที่ตนเองได้ฝึกปฏิบัติว่าเป็นอย่างไร เพื่อใช้เป็นแนวทางในการจัดประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษที่เหมาะสมกับเด็กอนุบาลต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาผลของการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่มีต่อความเข้าใจคำศัพท์สำหรับเด็กอนุบาล
2. เพื่อศึกษาความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล

สมมติฐานการวิจัย

เมธชวิน อินธิชัย (2547) ได้ศึกษาผลการใช้วิธีสอนภาษาอังกฤษแบบการตอบสนองด้วยท่าทางต่อความสามารถด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของเด็ก เพื่อเตรียมความพร้อมก่อนที่จะเข้าเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 พบว่า ความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของเด็กก่อนและหลังได้รับการสอนโดยวิธีการตอบสนองด้วยท่าทาง มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของเด็กหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง

วันทนี ไพรินทร์ (2547) ได้ศึกษาการพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนโดยวิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง พบว่า ความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของเด็กก่อนและหลังได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของเด็กหลังทำการทดลองสูงกว่าก่อนทำการทดลอง

มัณฑนา พันธุ์ดี (2543) ได้ศึกษาการพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการตอบสนองด้วยท่าทาง พบว่า ความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของเด็กก่อนและหลังได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง มีความแตกต่างกันอย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของเด็กหลังทำการทดลองสูงกว่าก่อนทำการทดลอง

ษมาศิริ โชติกลาง (2546) ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะการฟัง-พูด ของเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้ B-SLIM Model ซึ่งเป็นรูปแบบภาษาที่สองตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร พบว่าเด็กมีทักษะการฟัง-พูดและมีการพัฒนาทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษอยู่ในระดับที่น่าพอใจ เด็กสามารถฟังและปฏิบัติตามคำสั่งได้ ฟังแล้วพูดตามได้ถูกต้อง ฟังแล้วตอบคำถามได้ และพูดได้ตามสถานการณ์ที่กำหนดให้ และการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามแนวสื่อสารแบบ B-SLIM Model โดยใช้เกม เพลง และแบบฝึกหัดจากใบงาน ช่วยให้เด็กเกิดการเรียนรู้และมีพัฒนาการด้านทักษะการฟัง-พูดเพิ่มขึ้น

จากผลการวิจัยดังกล่าว ผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานของการวิจัยครั้งนี้ว่า เด็กที่ได้รับการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมีความเข้าใจคำศัพท์สูงกว่าเด็กที่ได้รับการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษแบบปกติ

ขอบเขตการวิจัย

1. ประชากร คือ เด็กอนุบาลอายุ 5-6 ปี ของโรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร

2. ระยะเวลาในการทดลองรวม 10 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน วันละ 15 นาที ช่วงเวลา 14.30 – 14.45 น.

3. ตัวแปรที่ศึกษา ประกอบด้วย

3.1 ตัวแปรต้น คือ การจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษสำหรับเด็กอนุบาล ได้แก่

3.1.1 การจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

3.1.2 การจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษแบบปกติ

3.2 ตัวแปรตาม คือ ความเข้าใจคำศัพท์ และความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล

ข้อตกลงเบื้องต้น

เด็กที่เข้าร่วมการทดลองได้รับการสอดแทรกการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษมาบ้างแล้วในระดับชั้นอนุบาลปีที่ 1 เด็กที่เข้าร่วมการทดลองจึงมีพื้นฐานประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษเพียงพอในการปฏิบัติกิจกรรมตลอดการดำเนินการสอน

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

การจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษ หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของครูที่มุ่งเน้นให้เด็กได้คุ้นเคยกับการฟังคำศัพท์ ปฏิบัติได้ตามคำสั่ง และมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ โดยใช้เกม เพลง นิทาน และงานประดิษฐ์ ที่หลากหลาย สอดคล้องกับความสามารถและพัฒนาการของเด็ก

แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร หมายถึง การจัดประสบการณ์ทางภาษาโดยอาศัยการสื่อสารที่หลากหลาย ด้วยสีหน้า ท่าทาง การเคลื่อนไหว และภาษาพูด ระหว่างครูกับเด็กหรือเด็กกับเด็กเป็นพื้นฐานในการเรียนรู้ ภายใต้สถานการณ์การเรียนรู้ที่แตกต่างกัน

การจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของครูที่มุ่งเน้นให้เด็กได้คุ้นเคยกับการฟังคำศัพท์ ปฏิบัติได้ตามคำสั่ง และมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ โดยใช้เกม เพลง นิทาน และงานประดิษฐ์ ที่หลากหลาย สอดคล้องกับความสามารถและพัฒนาการของเด็ก โดยอาศัยการสื่อสารที่หลากหลาย ด้วยสีหน้า ท่าทาง การเคลื่อนไหว และภาษาพูด ระหว่างครูกับเด็ก หรือเด็กกับเด็กเป็นพื้นฐานในการเรียนรู้ ภายใต้สถานการณ์การเรียนรู้ที่แตกต่างกัน ซึ่งประกอบด้วย 3 ขั้นตอน ได้แก่

การสร้างสถานการณ์ หมายถึง การนำเสนอกิจกรรมตามเหตุการณ์ต่างๆ ที่หลากหลายของครูในช่วงของกิจกรรมกลุ่มใหญ่

การฝึกปฏิบัติ หมายถึง การเปิดโอกาสให้เด็กได้กระทำตามกิจกรรมที่หลากหลายซ้ำๆ โดยมีครูเป็นผู้ชี้แนะ

การปฏิบัติด้วยตนเอง หมายถึง การที่เด็กได้ลงมือกระทำกิจกรรมด้วยตนเองผ่านสื่อและวัสดุอุปกรณ์ที่ครูจัดเตรียมไว้ เป็นกลุ่มย่อย หรือรายบุคคล

การจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษแบบปกติ หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของครู โดยการสอนแบบอ่านตามและท่องคำศัพท์ผ่านสื่อต่างๆ ซึ่งประกอบด้วย 3 ขั้นตอน ได้แก่

การนำเสนอคำศัพท์ หมายถึง การที่ครูใช้วิธีชี้และออกเสียงคำศัพท์ที่ต้องการนำเสนอให้เด็กได้เห็นและฟัง ผ่านบัตรภาพคำศัพท์ สื่อของจริง และสื่อของจำลอง

การฝึกใช้ภาษา หมายถึง การที่เด็กพูดคำศัพท์ซ้ำๆ พร้อมกันตามครู

การทบทวน หมายถึง การย้อนระลึกและพูดคำศัพท์ด้วยตนเองเมื่อครูชี้คำศัพท์

ความเข้าใจคำศัพท์ หมายถึง คะแนนความสามารถในการรู้ความหมายของคำศัพท์ที่ได้จากแบบทดสอบความเข้าใจคำศัพท์ ใน 3 ด้าน ได้แก่

การปฏิบัติตามคำสั่ง หมายถึง คะแนนความสามารถในการรู้ความหมายของคำศัพท์ โดยการกระทำกิริยาอาการตามคำสั่งที่ได้รับ

การจัดกระทำกับวัตถุ หมายถึง คะแนนความสามารถในการรู้ความหมายของคำศัพท์ โดยการลงมือกระทำกับวัสดุอุปกรณ์ที่จัดเตรียมไว้ได้อย่างสอดคล้องกับความหมายของคำศัพท์

การพูดโต้ตอบ หมายถึง คะแนนความสามารถในการรู้ความหมายของคำศัพท์ โดยการเปล่งเสียงออกเป็นถ้อยคำเพื่อโต้ตอบกันไปมาในการสนทนาหรือตอบคำถาม

ความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษ หมายถึง ความรู้สึกชอบใจมาก ชอบใจ หรือไม่ชอบใจต่อกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่เด็กได้ฝึกปฏิบัติ ทั้งนี้ใช้การประเมินด้วยตนเองผ่านสัญลักษณ์แทนความรู้สึกเมื่อเสร็จสิ้นกิจกรรม

เด็กอนุบาลชั้นปีที่ 2 หมายถึง เด็กอายุ 5 – 6 ปี โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร ที่มีการสอดแทรกการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่องผลของการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่มีต่อความเข้าใจคำศัพท์สำหรับเด็กอนุบาล มีขั้นตอนในการดำเนินการวิจัยดังนี้

1. ศึกษาสภาพการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษสำหรับเด็กอนุบาล ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เพื่อนำข้อมูลดังกล่าวมากำหนดช่วงเวลาและระยะเวลาที่ใช้ในการดำเนินการทดลอง และศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษสำหรับเด็กอนุบาลและการสอนภาษาตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เพื่อเป็นแนวทางในการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เพื่อพัฒนาความเข้าใจคำศัพท์สำหรับเด็กอนุบาล

2. พัฒนาหลักการจัดประสบการณ์และขั้นตอนการสอนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กอนุบาล พร้อมทั้งคัดเลือกคำศัพท์ที่ใช้ในการทดลอง

3. แผนการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กอนุบาลที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น และ

แผนการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษแบบปกติที่ได้จากการศึกษาวิธีการสอดแทรกการเรียนรู้ภาษาอังกฤษสำหรับเด็กอนุบาลของครูในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร

4. สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยซึ่งประกอบด้วยเครื่องมือ 2 ชุด ได้แก่ 1) แบบทดสอบความเข้าใจคำศัพท์สำหรับเด็กอนุบาล ที่ประกอบด้วย คู่มือการใช้แบบทดสอบความเข้าใจคำศัพท์สำหรับเด็กอนุบาล (สำหรับครู) และ 2) แบบทดสอบความเข้าใจคำศัพท์สำหรับเด็กอนุบาล และแบบประเมินความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

5. การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยนำแบบทดสอบความเข้าใจคำศัพท์ไปให้กลุ่มตัวอย่างทำก่อนการทดลอง (pre-test) เป็นรายบุคคล จากนั้นดำเนินการทดลอง โดยกลุ่มทดลองใช้แผนการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กอนุบาล โดยมีผู้วิจัยเป็นผู้สอน ส่วนกลุ่มควบคุมใช้แผนการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษแบบปกติ โดยมีครูประจำชั้นเป็นผู้สอน ทั้งสองกลุ่มใช้ระยะเวลาในการทดลองทั้งสิ้น 10 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน วันละ 15 นาที ตั้งแต่เวลา 14.30 – 14.45 น. จากนั้นผู้วิจัยนำแบบทดสอบความเข้าใจคำศัพท์สำหรับเด็กอนุบาล ไปให้กลุ่มตัวอย่างทำหลังการทดลอง (post-test) เป็นรายบุคคล

6. การวิเคราะห์ข้อมูลและการนำเสนอข้อมูล ผู้วิจัยวิเคราะห์คะแนนความเข้าใจคำศัพท์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS 14.0 for windows (Statistical package for the social science for windows) ในการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคะแนนความเข้าใจคำศัพท์ของกลุ่มควบคุมกับกลุ่มทดลอง โดยการทดสอบค่าที (t - test) ที่ระดับความมีนัยสำคัญที่ .01 แล้วนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในรูปตารางประกอบความเรียง และวิเคราะห์ความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษด้วยการหาค่าความถี่และร้อยละ แล้วนำเสนอข้อมูลในรูปของตารางประกอบความเรียง

ประโยชน์ที่ได้รับ

เป็นแนวทางสำหรับครูในการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษให้แก่เด็กอนุบาลด้วยวิธีการที่เหมาะสมกับพัฒนาการและความสามารถของเด็ก และเป็นวิธีการที่ส่งเสริมเจตคติที่ดีในการเรียนภาษาอังกฤษให้แก่เด็ก

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษารวบรวมเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำมาใช้ในการวิจัยเรื่องผลของการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่มีต่อความเข้าใจคำศัพท์สำหรับเด็กอนุบาล ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร แบ่งเป็น 5 ตอน ดังต่อไปนี้คือ

ตอนที่ 1 การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล

1. ภาษาแม่ ภาษาที่สอง และภาษาต่างประเทศ
2. แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล
3. ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล
4. พัฒนาการการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล

ตอนที่ 2 การจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กอนุบาล

1. แนวคิดและหลักการในการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษสำหรับเด็กอนุบาล
2. การสอนภาษาตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

ตอนที่ 3 ความเข้าใจคำศัพท์ของเด็กอนุบาล

1. ความหมายของความเข้าใจคำศัพท์
2. ลักษณะของคำศัพท์
3. กระบวนการรับรู้คำศัพท์
4. การจัดประสบการณ์เพื่อพัฒนาความเข้าใจคำศัพท์
5. การประเมินความเข้าใจคำศัพท์

ตอนที่ 4 ความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

1. ความหมายของความพึงพอใจ
2. การประเมินความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

ตอนที่ 5 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 1 การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล

1. **ภาษาแม่ ภาษาที่สอง และภาษาต่างประเทศ**

ภาษาแม่ (mother tongue)

ศรีวัย สุวรรณกิตติ (2520) ได้ให้ความหมายของภาษาแม่ไว้ว่า คือภาษาที่ใช้กันในชีวิตประจำวันภายในครอบครัว เช่น ภาษาจีนในครอบครัวจีนในประเทศไทย ภาษาสเปนในครอบครัวปอร์โตริโกในสหรัฐอเมริกา ภาษาอิตตาเลี่ยนของครอบครัวอิตตาเลี่ยนในสหรัฐอเมริกา

อรุณี วิริยะจิตรา (2532) ได้ให้ความหมายของภาษาแม่ไว้ว่า คือภาษาที่เด็กพูดได้เป็นภาษาแรก เพราะเป็นภาษาที่พ่อแม่หรือผู้เลี้ยงดูใช้พูดกันในครอบครัว เช่น ภาษาแรกของคนไทยส่วนใหญ่ในประเทศไทยคือภาษาไทย แต่ภาษาแรกของคนมุสลิมใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยคือภาษายาวี หรือเด็กไทยซึ่งชาวอังกฤษรับไปเป็นบุตรบุญธรรมตั้งแต่แรกเกิดและเจริญเติบโตในสภาพแวดล้อมที่ผู้คนใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลักก็จะมีภาษาแรกเป็นภาษาอังกฤษ

โดยสรุปแล้วอาจกล่าวได้ว่า ภาษาแม่ คือภาษาที่เด็กหัดพูดหรือพูดได้เป็นภาษาแรก เพราะเป็นภาษาที่พ่อแม่ หรือผู้เลี้ยงดูใช้พูดกันในชีวิตประจำวันในครอบครัว เช่น ภาษาแรกของคนไทยส่วนใหญ่ในประเทศไทยคือภาษาไทย แต่ภาษาแรกของคนไทยมุสลิมใน 3 จังหวัดทางภาคใต้ของประเทศไทยคือภาษายาวี

ภาษาที่สอง (second language)

Marckwardt (1965) ได้ให้ความหมายของภาษาที่สองไว้ว่า คือภาษาที่ใช้ในการเรียนการสอนในโรงเรียน เช่น ประเทศฟิลิปปินส์ หรือภาษาที่เป็นสื่อกลางระหว่างประเทศที่มีภาษาที่ใช้ในประเทศหลากหลาย เช่น ประเทศอินเดีย

ศรีวัย สุวรรณกิตติ (2520) ได้ให้ความหมายของภาษาที่สองไว้ว่า คือภาษาที่ใช้กันภายในประเทศนอกเหนือจากภาษาแม่ เช่น อาจใช้ในการสอนในโรงเรียน หรือใช้ในการติดต่อราชการซึ่งอาจเรียกอีกอย่างหนึ่งว่าเป็นภาษาราชการ (official language) เช่น ภาษาอังกฤษที่ใช้กันในประเทศฟิลิปปินส์หรือประเทศอินเดีย ภาษาฝรั่งเศสในประเทศแคมเมอรูนในทวีปอเมริกาเหนือ เป็นต้น การที่ประเทศหนึ่งประเทศใดมีภาษาที่สองนี้ อาจเนื่องมาจากสาเหตุทางการเมือง คือตกเป็นเมืองขึ้นของเจ้าของภาษานั้น หรืออาจเป็นเพราะมีภาษาที่ใช้ในประเทศหลายภาษาจนไม่สามารถจะยกเอาภาษาใดภาษาหนึ่งมาเป็นภาษาที่ทุกคนจะเข้าใจกันได้ จึงต้องใช้ภาษาอื่นเข้ามาช่วยเป็นสื่อกลางให้เป็นที่เข้าใจซึ่งกันและกัน

อรุณี วิริยะจิตรา (2532) ได้ให้ความหมายของภาษาที่สองไว้ว่า คือภาษาที่ผู้อื่นเรียนเพื่อใช้รองไปจากภาษาแม่ ภาษาที่สองนี้หมายถึงภาษาราชการหรือภาษาที่ใช้ในการสื่อสาร

ในการเรียนการสอนในโรงเรียนในประเทศที่เคยเป็นอาณานิคม เช่น ประเทศฟิลิปปินส์ มาเลเซีย ซึ่งใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการ หรือในประเทศที่มีภาษาถิ่นใช้มากมายจนจำเป็นต้องกำหนดภาษากลางขึ้นมาเพื่อใช้ในการสื่อสารกันระหว่างกลุ่มชนในประเทศนั้น เช่น ประเทศอินเดียกำหนดให้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง นอกจากนี้เด็กที่เติบโตในประเทศหนึ่งจนเรียนรู้ภาษาแรกแล้วได้ย้ายไปพำนักเป็นการถาวรในอีกประเทศหนึ่งจะเรียนภาษาในประเทศใหม่เป็นภาษาที่สอง

วรวรรณ เหมชะญาติ (2548) ได้ให้ความหมายของภาษาที่สองไว้ว่า คือภาษาที่มีความสำคัญรองลงมาจากภาษาแม่ และสำคัญมากกว่าการใช้ภาษาต่างประเทศอื่นๆ ส่วนใหญ่แล้วประเทศที่ใช้ภาษาที่สองมักเป็นประเทศที่มีประวัติศาสตร์เกี่ยวพันกันในเชิงของการเป็นประเทศภายใต้อาณานิคม

โดยสรุปแล้วอาจกล่าวได้ว่า ภาษาที่สอง คือภาษาที่มีความสำคัญรองลงมาจากภาษาแม่ ภาษาที่สองนี้อาจเป็นภาษาราชการหรือภาษาที่ใช้สื่อสารในการเรียนการสอนของโรงเรียนในประเทศที่เคยเป็นอาณานิคม เช่น ประเทศฟิลิปปินส์ มาเลเซีย ซึ่งใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการ หรือในประเทศที่มีภาษาถิ่นใช้มากมายจนต้องกำหนดภาษากลางขึ้นมาเพื่อใช้ในการสื่อสารกันระหว่างกลุ่มชนในประเทศนั้น เช่นประเทศอินเดียกำหนดให้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง นอกจากนี้เด็กที่เกิดและเติบโตในประเทศหนึ่งจนเรียนรู้ภาษาแม่แล้วได้ย้ายไปอาศัยอยู่อีกประเทศหนึ่งจะเรียนภาษาในประเทศใหม่เป็นภาษาที่สอง

ภาษาต่างประเทศ (foreign language)

Marckwardt (1965) ได้ให้ความหมายของภาษาต่างประเทศไว้ว่า คือภาษาที่สอนอยู่ในหลักสูตรของโรงเรียนหรือในระดับผู้ใหญ่ โดยมีจุดประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถในภาษาต่างประเทศ ซึ่งผู้เรียนอาจจะนำไปใช้ในวิธีการใดวิธีการหนึ่ง เช่น เพื่อการอ่านวรรณกรรม อ่านตำราเฉพาะทาง ฟังเพลง ทำความเข้าใจบทสนทนาในภาพยนตร์ หรือการใช้ภาษาเพื่อติดต่อสื่อสารกับชาวต่างชาติ เช่น ชาวอังกฤษหรือชาวอเมริกัน เป็นบางครั้ง

ศรีวัย สุวรรณกิตติ (2520) ได้ให้ความหมายของภาษาต่างประเทศไว้ว่า คือภาษาที่ไม่จำเป็นต้องใช้ในชีวิตประจำวันแต่ใช้เพื่อประโยชน์ในการติดต่อกับเจ้าของภาษานั้นๆ เพื่อแลกเปลี่ยนความรู้ ความคิด และประสบการณ์ต่างๆ ซึ่งกันและกัน เช่น ภาษาอังกฤษหรือภาษาฝรั่งเศส หรือภาษาเยอรมันในประเทศไทย

อรุณี วิริยะจิตรา (2532) ได้ให้ความหมายของภาษาต่างประเทศไว้ว่า คือภาษาที่ผู้เรินเรียนเพื่อติดต่อสื่อสารกับผู้ใช้ภาษานั้น ทั้งนี้อาจเพื่อจุดมุ่งหมายในการแสวงหาความรู้ เพื่อการท่องเที่ยว เพื่อเหตุผลทางการเมืองหรือการค้า เป็นต้น เช่น คนไทยเรียนภาษาอังกฤษ ญี่ปุ่น หรือจีน เป็นภาษาต่างประเทศ การเรียนภาษาต่างประเทศนี้อาจเริ่มเรียนได้ตั้งแต่ยังอยู่ในวัยเรียน โดยเรียนเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรในการเรียนในระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา

และระดับอุดมศึกษา หรือจะมาเริ่มเรียนเมื่อเป็นผู้ใหญ่เพราะมีความประสงค์ใคร่รู้ในภาษานั้นๆ ก็ได้

วรวรรณ เหมชะญาติ (2548) ได้ให้ความหมายของภาษาต่างประเทศไว้ว่า คือ ภาษาที่ใช้เพื่อวัตถุประสงค์หลักในเชิงของการแลกเปลี่ยน การสื่อสารความคิดความเข้าใจระหว่างชนชาติที่ใช้ภาษาที่แตกต่างกันให้มีความเข้าใจที่ตรงกัน

โดยสรุปอาจกล่าวได้ว่า ภาษาต่างประเทศ คือภาษาอื่นๆ ที่ไม่ต้องใช้ในชีวิตประจำวัน แต่เป็นภาษาที่ผู้เรียนเรียนเพื่อประโยชน์ในการติดต่อสื่อสารกับเจ้าของภาษานั้น เพื่อแสวงหาความรู้ เพื่อท่องเที่ยว หรือเพื่อเหตุผลทางการเมืองหรือการค้า ฯลฯ เช่น คนไทยเรียนภาษาอังกฤษ ญี่ปุ่น จีน ฝรั่งเศส หรือเยอรมัน เป็นภาษาต่างประเทศ ซึ่งอาจจะเริ่มเรียนได้ตั้งแต่ผู้เรียนยังอยู่ในวัยเรียน โดยเรียนเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรของการเรียนในระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา และระดับอุดมศึกษา หรืออาจมาเริ่มเรียนเมื่อเป็นผู้ใหญ่เพราะมีความสนใจภาษานั้นๆ ก็ได้

จากข้อความที่กล่าวมาแล้วข้างต้นอาจสรุปได้ว่า ภาษาแม่ ภาษาที่สอง และภาษาต่างประเทศ มีความแตกต่างกันในด้านของบริบท ความสำคัญและความจำเป็นของการใช้ภาษาเพื่อวัตถุประสงค์ต่างๆ ในการวิจัยนี้ผู้วิจัยหมายรวมว่า ภาษาแม่ หมายถึงภาษาไทยกลาง และการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษสำหรับเด็กอนุบาลในงานวิจัยนี้ถือเป็นการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศนั่นเอง

2. แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล

McLaughlin (1985) กล่าวว่า วิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล (preschool children) นั้นมีวิธีการเดียวกับการเรียนรู้ภาษาที่หนึ่งหรือภาษาแม่ของเด็กเอง

Moon (2000) อธิบายว่า เด็กเล็กเรียนภาษาอังกฤษในลักษณะต่างๆ ดังนี้

1) ในวิธีธรรมชาติ เช่นเดียวกับที่เด็กเรียนภาษาแม่

2) ผ่านการถูกกระตุ้น ซึ่งการกระตุ้นนั้นขึ้นอยู่กับรูปแบบของครู (teacher's style) ถ้าครูกระตุ้นเด็กจะเรียนรู้ได้เร็วขึ้น

3) โดยการฟังและทำซ้ำ ๆ

4) โดยการเลียนแบบครู

5) โดยการลงมือปฏิบัติและปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นในบรรยากาศของความไว้วางใจและการยอมรับ ผ่านความสนใจที่หลากหลายและกิจกรรมที่สนุกสนานซึ่งเด็กสามารถเห็นเป้าหมายได้

6) ผ่านการแปลประโยคไปยังภาษาของตน

Asher (1972 อ้างถึงใน แรมสมร อยู่สถาพร, 2538) เสนอว่า การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กนั้นควรเลียนแบบการเรียนรู้ภาษาที่หนึ่ง โดยเป็นไปตามลำดับธรรมชาติของทักษะภาษา ซึ่งได้แก่การฟัง พูด อ่าน และเขียน และในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนั้น ทักษะการฟังต้องมาก่อนทักษะการพูด เพราะความเข้าใจในด้านการฟังจะช่วยวางโครงร่างของการเรียนรู้เกี่ยวกับการพูดในอนาคต เพราะสมองและระบบประสาทของมนุษย์เรานั้นถูกกำหนดมาให้ฟังก่อนพูด

McIntoch (1965 อ้างถึงใน แรมสมร อยู่สถาพร, 2538) เชื่อว่า เด็กจะเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามกระบวนการการเรียนรู้ภาษาที่หนึ่ง กล่าวคือ ในขั้นแรกเด็กจะมีโอกาสรับฟังภาษาที่จะเรียนให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ และสามารถแยกแยะความแตกต่างของคำที่ได้ยินและสามารถออกเสียงได้ถูกต้อง ในขั้นที่สองเด็กสามารถเลียนแบบคำ วลี หรือรูปประโยค และในขั้นสุดท้ายเด็กจะพยายามออกเสียงและพูดออกมาให้ถูกต้องและเป็นไปโดยอัตโนมัติด้วยตนเอง

Krashen (1987 อ้างถึงใน สุมิตร อังวัฒนกุล, 2535) กล่าวว่า การเรียนรู้ภาษาอังกฤษมีกระบวนการคล้ายคลึงกับการเรียนรู้ภาษาที่หนึ่งหรือภาษาแม่ คือ เป็นการเรียนรู้อย่างไม่รู้ตัว (subconscious) เด็กไม่ได้คิดว่ากำลังเรียนภาษาอยู่เพราะมุ่งที่การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารเท่านั้น เด็กมักไม่รู้ตัวว่าเรียนรู้กฎเกณฑ์ของภาษานั้นแล้ว เพราะไม่ได้เน้นเรื่องกฎเกณฑ์ดังกล่าว การเรียนรู้แบบนี้จึงมีลักษณะเป็นธรรมชาติและไม่เป็นทางการ

Prator (1969 อ้างถึงใน แรมสมร อยู่สถาพร, 2538) กล่าวว่า การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กนั้นคล้ายคลึงกับกระบวนการการเรียนรู้ภาษาแม่ที่ประกอบด้วยขั้นตอนสำคัญๆ ดังต่อไปนี้

1) ขั้นการสำรวจ
2) ขั้นการเลียนแบบ
3) ขั้นการเปรียบเทียบและสรุปกฎ
4) ขั้นการศึกษาอย่างเป็นแบบแผน

ในขั้นแรกเด็กจะพยายามออกเสียงทุกชนิด มีผลงานวิจัยชี้ให้เห็นว่าเด็กจะสามารถออกเสียงที่ยากที่ในบางครั้งไม่สามารถออกเสียงได้เมื่อโตขึ้น ในขั้นที่สองเด็กจะฟังผู้ใหญ่พูดและพยายามเลียนแบบ ในขั้นที่ 3 เด็กพยายามที่จะเชื่อมโยงคำศัพท์ต่างๆ กับสิ่งของหรือคน และพยายามที่จะจับคู่และจำรูปแบบประโยคต่างๆ และในขณะเดียวกันก็พยายามที่จะสร้างคำศัพท์หรือรูปแบบของประโยคของตนเองตามความเข้าใจที่ตนสรุปได้ และในขั้นสุดท้าย การศึกษาอย่างเป็นแบบแผนหรือเป็นระบบจะช่วยขยายประสบการณ์และความสามารถที่เด็กมีอยู่แล้วให้กว้างขวางและลึกซึ้งยิ่งขึ้น ซึ่งในความเห็นของ Prator นั้น เชื่อว่ากระบวนการเรียนรู้ภาษาอังกฤษจะคล้ายคลึงกับการเรียนรู้ภาษาแม่ที่กล่าวข้างต้นเพียงแต่ว่าภาษาแม่นั้นเด็กจะเรียนรู้เอง

โดยธรรมชาติ แต่ความสามารถในภาษาอังกฤษของเด็กนั้นเกิดจากการเรียนการสอนของครูหรือผู้ที่เกี่ยวข้อง

จากแนวคิดของนักการศึกษาที่กล่าวมาข้างต้น สามารถสรุปได้ว่าเด็กอนุบาลเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการและกระบวนการเดียวกับการเรียนรู้ภาษาแม่หรือภาษาไทย จากการฟังแล้วจึงพัฒนาสู่การพูด การอ่าน และการเขียน ตามลำดับ

3. ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล

เด็กอนุบาลเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการเดียวกับการเรียนรู้ภาษาที่หนึ่งหรือภาษาไทย ซึ่งวิธีการเรียนรู้ภาษาของเด็กสามารถอธิบายได้ในเชิงทฤษฎี โดยแบ่งเป็น 3 กลุ่ม ซึ่ง Vialle และคณะ (2002) ได้อธิบายไว้ดังนี้

3.1 **ทฤษฎีพฤติกรรมนิยม (Behaviorism)** Skinner เชื่อว่า เด็กเรียนรู้ภาษาด้วยวิธีการเดียวกับการเรียนรู้พฤติกรรมอื่นๆ โดยผ่านการวางเงื่อนไข (operant conditioning) และการเลียนแบบ (imitation) การวางเงื่อนไขเป็นวิธีการที่เด็กใช้ในการเรียนรู้ความหมายของคำ เช่น เมื่อแม่พูดว่า “ช็อคโกแล็ต” แล้วให้ช็อคโกแล็ตกับเด็ก เมื่อเด็กได้ชิมรสและเรียนรู้คำว่า “ช็อคโกแล็ต” นั้นหมายถึง “อร่อยและหวาน” ซึ่งกระบวนการนี้ทำให้เกิดการเรียนรู้ความหมายของคำ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงแรกเริ่ม การวางเงื่อนไขเกี่ยวโยงถึงกระบวนการเสริมแรงการออกเสียงคำที่ถูกต้องของเด็กทารกที่เปล่งออกมา เช่น เด็กทารกชี้ไปที่แมวและพูดว่า “มะ” แม่ของเด็กก็พูดว่า “ใช่ มันคือแมว” ดังนั้นเด็กจึงถูกเสริมแรงสำหรับการออกเสียงที่ถูกต้อง เห็นได้ชัดว่าการสังเกตและการเลียนแบบเป็นส่วนสำคัญของการเรียนรู้ (learning) และการรับภาษา (language acquisition)

3.2 **ทฤษฎีกำเนิดนิยม (Nativism)** Chomsky กล่าวว่า พัฒนาการทางภาษาแตกต่างอย่างมากจากพัฒนาการทางพฤติกรรมอื่นๆ ของมนุษย์ ความสามารถทางภาษาเป็นลักษณะเฉพาะของมนุษย์ ความสามารถที่จะเข้าใจและผลิตภาษาเป็นสิ่งที่มีมาแต่กำเนิดของมนุษย์ Chomsky เชื่อว่า เด็กทุกคนมีกลไกการรับภาษา (Language Acquisition Device : LAD) ซึ่งผูกติดมากับกฎของไวยากรณ์สากล (The rules of universal grammar) เมื่อเด็กเรียนรู้คำเพียงพอ เด็กก็จะใช้กฎของไวยากรณ์สากลเพื่อทำความเข้าใจความหมายของคำพูดที่เขาได้ยินและรวมคำศัพท์ต่างๆ เข้าไปในการเรียนรู้ประโยคที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์

3.3 **ทฤษฎีปฏิสัมพันธ์นิยม (Interactionsim)** เป็นทฤษฎีที่อธิบายถึงพัฒนาการทางภาษาที่ละเอียดยิ่งขึ้น เพราะเป็นการมองภาษาโดยนำแนวคิดของพฤติกรรมนิยมผสมผสานกับแนวคิดกำเนิดนิยม ซึ่งเชื่อว่าเด็กมีกลไกการรับภาษาในตัวผสมผสานกับการมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมเป็นผลให้การเรียนรู้ภาษาเกิดขึ้น

กลุ่มแรกเชื่อว่า พัฒนาการทางภาษาขึ้นอยู่กับการพัฒนาสติปัญญาของเด็ก ตามแนวคิดของ Piaget ที่ว่าเด็กเป็นผู้กระทำการเรียนรู้ในการคิดด้วยตนเอง (active learner and thinker) เด็กสามารถสร้างความรู้ด้วยตนเองจากการทำงานกับสิ่งของต่างๆ หรือความคิด เด็กสามารถหาเจตนาหรือจุดมุ่งหมายในสิ่งที่เขาเห็นผู้คนกำลังทำอยู่ แล้วนำเอาความรู้หรือประสบการณ์เดิมของพวกเขาเพื่อพยายามทำความเข้าใจถึงการกระทำและภาษาของคนอื่น (Cameron,2001) กระบวนการนี้เรียกว่าการปรับตัว (adaption) ซึ่งประกอบด้วยกระบวนการ 2 อย่าง คือ การซึมซาบหรือดูดซึมประสบการณ์ (assimilation) กล่าวคือ เมื่อมนุษย์มีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมก็จะซึมซาบหรือดูดซึมประสบการณ์ใหม่ ให้เข้ารวมอยู่ในโครงสร้างของสติปัญญา (cognitive structure) และการปรับโครงสร้างทางสติปัญญา (accomodation) หมายถึง การเปรียบแบบโครงสร้างของเชาว์ปัญญาที่มีอยู่ให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมหรือประสบการณ์ใหม่หรือการเปลี่ยนแปลงความคิดเดิมให้สอดคล้องกับความคิดใหม่ (สุรางค์ โค้วตระกูล, 2541)

กลุ่มที่สองเชื่อว่า พัฒนาการทางภาษาขึ้นอยู่กับบทบาทในการมีส่วนร่วมของเด็กในการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมหรือการสื่อสารในสภาพแวดล้อมที่เต็มไปด้วยภาษา

Bruner เชื่อว่า พัฒนาการทางความคิดจะเกิดขึ้นจากการเรียนรู้และขึ้นกับสิ่งแวดล้อมทางวัฒนธรรมมากกว่าเกิดจากการพัฒนาภายในของอินทรีย์ ซึ่งจะพัฒนาได้ดีเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับประสบการณ์และสิ่งแวดล้อมรอบตัวเด็ก Bruner แบ่งขั้นพัฒนาการทางสติปัญญาและการคิดของมนุษย์ออกเป็น 3 ขั้น ได้แก่

1) ขั้นการกระทำ (enactive stage) เด็กเรียนรู้จากการกระทำและการสัมผัส

2) ขั้นคิดจินตนาการหรือสร้างมโนภาพ (iconic stage) เด็กเกิดความคิดจากการรับรู้ตามความเป็นจริง และการคิดจินตนาการด้วย

3) ขั้นใช้สัญลักษณ์และความคิดรวบยอด (symbolic stage) เด็กเริ่มเข้าใจเรียนรู้ความสัมพันธ์ของสิ่งต่างๆ รอบตัว และพัฒนาความคิดรอบยอดเกี่ยวกับสิ่งที่พบเห็น (ทิศนา แขมมณี และคณะ, 2536)

Vygotsky เชื่อว่า พัฒนาการและการเรียนรู้ของเด็กเกิดขึ้นในบริบทของสังคม (social context) กล่าวคือ ผู้ใหญ่ตัวประสาน (mediate) โลกสำหรับเด็กและทำให้โลกเป็นสิ่งที่เข้าใจได้ง่ายขึ้นสำหรับเด็ก ความสามารถในการเรียนรู้ผ่านการสอนและการเป็นตัวประสาน (mediation) เป็นลักษณะของสติปัญญามนุษย์ ด้วยการช่วยเหลือของผู้ใหญ่นี้ทำให้เด็กสามารถทำและเข้าใจได้มากกว่าการเรียนรู้ด้วยตนเอง (Cameron, 2001) เนื่องจาก Vygotsky เห็นความสำคัญของการสอนหรือการช่วยเหลือเด็กให้พัฒนาเชาว์ปัญญา อย่างเต็มศักยภาพของแต่ละคน จากงานวิจัยของ Vygotsky ในเรื่องนี้พบว่า เด็กบางคนสามารถเรียนรู้สิ่งใหม่ได้ด้วยตนเองโดยไม่ต้องให้ผู้ใหญ่ช่วย เด็กบางคนไม่สามารถจะเรียนรู้สิ่งใหม่ได้ด้วยตนเอง แต่ถ้าผู้ใหญ่

ให้ความช่วยเหลือเพียงเล็กน้อยก็สามารถทำได้ แต่เด็กบางคนก็จะไม่สามารถเรียนรู้ได้แม้ว่าจะได้รับการช่วยเหลือ ซึ่ง Vygotsky อธิบายว่าเด็กแต่ละคนที่อยู่ในวัยเดียวกันจะมีบริเวณของความใกล้เคียงพัฒนาเชาว์ปัญญา (zone of proximal growth) แตกต่างกัน บางคนอยู่เหนือ zone of proximal growth บางคนอยู่ระหว่าง และบางคนอยู่ต่ำกว่า ตัวอย่างเช่น ในการทดสอบเด็กอายุ 5 ขวบ 2 คน ด้วยการให้ตอบคำถาม ปรากฏว่าเด็กสองคนตอบปัญหาได้เท่ากัน ผู้ทดสอบมักจะสรุปว่าเด็กสองคนมีระดับเชาว์ปัญญาไม่ต่างกัน แต่ถ้าผู้ทดสอบให้เด็กสองคนตอบปัญหาของเด็กอายุ 7 ขวบ โดยให้ความช่วยเหลือ เช่น อธิบายหรือชี้แนะ ปรากฏว่าเด็กคนหนึ่งตอบปัญหาของเด็กอายุ 7 ขวบได้ แต่อีกคนหนึ่งตอบไม่ได้ ก็แสดงว่าเด็กคนที่ตอบไม่ได้อยู่ต่ำกว่า zone of proximal growth ซึ่งการช่วยเหลือเด็กในการเรียนรู้นี้เรียกว่า “scaffolding” ซึ่งหมายความว่า การให้ความช่วยเหลือเด็กในการเรียนรู้หรือการแก้ปัญหาหรือการทำงานอย่างใดอย่างหนึ่งซึ่งเด็กไม่สามารถทำได้ด้วยตนเองให้สัมฤทธิ์ผลตามวัตถุประสงค์ (สุรางค์ โค้วตระกูล, 2541)

จากทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาของเด็กในข้างต้น สามารถสรุปได้ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 วิธีหลักเพื่อพัฒนาภาษาของเด็ก (Vialle และคณะ, 2002)

ทฤษฎี (ผู้นำเสนอ)	**แหล่งกำเนิดหลักของการพัฒนาภาษา**	**กลไกการทำงานของพัฒนาการ**
ทฤษฎีพฤติกรรมนิยม (Skinner)	- อิทธิพลของสภาพแวดล้อม - การฝึกฝน	- การเลียนแบบ - การวางเงื่อนไข
ทฤษฎีกำเนิดนิยม (Chomsky)	- พันธุกรรม - ความสามารถที่มีมาแต่กำเนิด : กลไกการรับภาษา (LAD)	- วุฒิภาวะ - การเรียนรู้คำ - การทำแผนที่ของกลไกการรับรู้ภาษา
ทฤษฎีปฏิสัมพันธ์นิยม (1) พัฒนาการทางภาษาขึ้นอยู่กับการพัฒนาสติปัญญา (Piaget)	- ความสามารถทางสติปัญญาของเด็ก - การทำงานร่วมกันของสติปัญญาของเด็กกับปัจจัยทางสภาพแวดล้อม	- การซึมซาบหรือดูดซึมประสบการณ์ (assimilation) - การปรับโครงสร้างทางสติปัญญา (accomodation)

ตารางที่ 1 (ต่อ)

ทฤษฎี (ผู้นำเสนอ)	แหล่งกำเนิดหลักของการพัฒนาภาษา	กลไกการทำงานของพัฒนาการ
(2) พัฒนาการทางภาษาขึ้นอยู่กับสังคมและวัฒนธรรม (Bruner, Vygotsky)	- การมีปฏิสัมพันธ์กับสภาพแวดล้อมที่พรั่งพร้อมไปด้วยภาษา - การร่วมกิจกรรมกับผู้ใหญ่	- บริบทของการใช้ภาษา - การทำงานร่วมกันของ zone of proximal growth

4. พัฒนาการการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล

จากแนวคิดที่ว่าเด็กอนุบาลเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการเดียวกับการเรียนรู้ภาษาแม่หรือภาษาไทย ดังนั้นผู้วิจัยจึงศึกษาพัฒนาการการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาลโดยการเปรียบเทียบจากแนวคิดเกี่ยวกับขั้นการได้มาซึ่งภาษาที่สองกับแนวคิดเกี่ยวกับพัฒนาการทางภาษาของเด็ก ดังนี้

4.1 ลำดับขั้นการได้มาซึ่งภาษาที่สอง (stages of second language acquisition)

Richard-Amato (1996) ได้อ้างถึงลำดับขั้นการได้มาซึ่งภาษาที่สองจาก American Council on the Teaching of Foreign Languages ที่สอดคล้องกับ Northwest Regional Educational Laboratory (2003) ได้กล่าวถึงแนวคิดหนึ่งซึ่งรับรองโดยนักทฤษฎีปัจจุบันเกี่ยวกับการได้มาซึ่งภาษาที่สอง (second language acquisition) นั่นคือแนวต่อเนื่องของการเรียนรู้ (continuum of learning) ในกระบวนการเรียนรู้ของเด็กจากที่ไม่มีความรู้ในภาษาใหม่ไปยังระดับความสามารถที่คล้ายคลึงกับเจ้าของภาษา ดังรูปภาพ

รูปภาพที่ 1 การจัดหมวดหมู่ของระดับความสามารถทางภาษา (Richard-Amato, 1996)

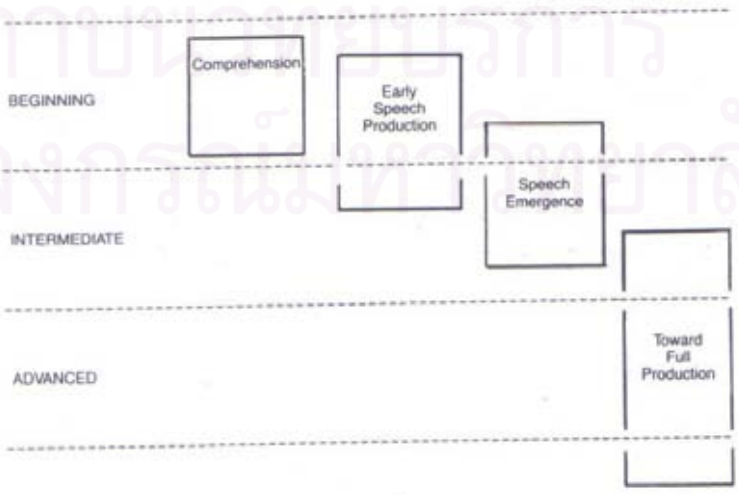

beginning, intermediate และ advance คือ ระดับของเด็กที่มักจะถูกจัดเพื่อมอบหมายให้ทำงานในภาษาที่สอง comprehension, early speech production, speech emergence และ toward full production (ซึ่งประกอบด้วยขั้น intermediate language proficiency และ advanced language proficiency) คือขั้นต่างๆ ที่อยู่ในระดับความสามารถทางภาษานั้นๆ ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ตารางที่ 2 แบบฉบับพฤติกรรมทางภาษาของนักเรียนที่มีระดับความชำนาญหลากหลายในกระบวนการได้มาซึ่งภาษาในชั้นเรียน (Richard-Amato, 1996)

ระดับความชำนาญ	ลักษณะของพฤติกรรม (typical behaviors)
นักเรียนที่มีความชำนาญน้อย (beginning student)	**ระดับต่ำ** - อาศัยการแสดงออกของร่างกาย ได้แก่ การแสดงอากัปกิริยา การแสดงสีหน้า สิ่งของและบ่อยครั้งผู้แปลพยายามจะทำความเข้าใจ - อาจจะเข้าใจคำและวลีเป็นบางครั้ง
	ระดับปานกลาง - เริ่มจะเข้าใจมากขึ้นต่อเมื่อผู้พูดบอกใบ้ด้วยท่าทาง หรือพูดช้ามากๆ หรือใช้สิ่งของที่เห็นได้ชัดๆ และการพูดซ้ำ - พูดอย่างตะกุกตะกัก - อาจจะสามารถเขียนถ้อยคำสั้นๆ ได้
	ระดับสูง - สามารถเข้าใจการสนทนาในสังคมได้มากขึ้น แต่ด้วยความยากลำบาก - พูดเพื่อพยายามแสดงความต้องการง่ายๆ แต่ยังคงมีความลังเลใจ มีความผิดพลาดในการใช้ไวยากรณ์ คำศัพท์ และการออกเสียง และบ่อยครั้งที่เงียบ - สามารถอ่านข้อความง่ายๆ ได้ - สามารถเขียนได้เล็กน้อย แต่สามารถใช้โครงสร้างและคำศัพท์ได้จำกัดอย่างมาก

ตารางที่ 2 (ต่อ)

ระดับความชำนาญ	ลักษณะของพฤติกรรม (typical behaviors)
นักเรียนที่มีความชำนาญปานกลาง (intermediate student)	**ระดับต่ำ** - ลักษณะของพฤติกรรมเช่นเดียวกับความสามารถในระดับสูงของนักเรียนที่มีความชำนาญน้อย
	ระดับปานกลาง - อาจมีประสบการณ์ในการเพิ่มพูนคำศัพท์ทั้งจากการพูดและการเขียน - มีความยากลำบากในการเข้าใจสำนวนต่างๆ - บ่อยครั้งจะรู้ว่าตนเองต้องการพูดอะไร แต่จะพยายามหาถ้อยคำที่ยอมรับได้ - มีความผิดพลาดในการใช้ไวยากรณ์ คำศัพท์ และการออกเสียงบ่อยๆ - มักจะขอร้องให้พูดซ้ำอยู่เสมอและมักจะเข้าใจผิด
	ระดับสูง - เริ่มเข้าใจส่วนของใจความของการสื่อสารปกติ แต่บ่อยครั้งร้องขอให้พูดช้าๆ และมีส่วนร่วมในการ สนทนาทางวิชาการในระดับปกติได้ - เริ่มมีความเชื่อมั่นในความสามารถในการพูดมากขึ้น ยังมีการพูดผิดพลาดบ้างแต่ไม่บ่อย - สามารถอ่านและเขียนข้อความที่มีคำศัพท์และโครงสร้างซับซ้อนขึ้น แต่ยังมีความยากลำบากในการใช้ภาษาที่เป็นนามธรรม
นักเรียนที่มีความชำนาญมาก (advance student)	**ระดับต่ำ** - ลักษณะของพฤติกรรมเป็นเช่นเดียวกับความสามารถในระดับสูงนักเรียนที่มีความชำนาญปานกลาง
	ระดับปานกลาง - เข้าใจการสนทนาปกติและการสนทนาทางวิชาการได้ในระดับปกติ บางครั้งอาจขอร้องให้พูดซ้ำ และการใช้สำนวนยังยากลำบากอยู่ - อาจมีประสบการณ์ในการเพิ่มพูนคำศัพท์ทั้งจากการพูดและการเขียน

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 2 (ต่อ)

ระดับความชำนาญ	ลักษณะของพฤติกรรม (typical behaviors)
นักเรียนที่มีความชำนาญมาก (advance student)	**ระดับปานกลาง** - มีความยากลำบากในการเข้าใจสำนวนต่างๆ - บ่อยครั้งจะรู้ว่าตนเองต้องการพูดอะไร แต่จะพยายามหาถ้อยคำที่ยอมรับได้ - มีความผิดพลาดในการใช้ไวยากรณ์ คำศัพท์ และการออกเสียงบ่อยๆ - มักจะขอร้องให้พูดซ้ำอยู่เสมอและมักจะเข้าใจผิด - พูดคล่องแคล่วขึ้นแต่ก็ผิดพลาดเป็นบางครั้งบางคราว เข้าใจความหมายชัดเจนขึ้น บางเวลาอาจใช้คำศัพท์หรือโครงสร้างได้ไม่เหมาะสม - อ่านและเขียนด้วยเนื้อหาที่ยากมากขึ้น เป็นไปตามพัฒนาการทางสติปัญญาของตัวนักเรียนเอง
	ระดับสูง - เข้าใจการสนทนาปกติและการสนทนาทางวิชาการด้วยความยากลำบากน้อยลง และเข้าใจสำนวนส่วนใหญ่แล้ว - พูดได้อย่างคล่องแคล่วในสถานการณ์ส่วนใหญ่ด้วยความผิดพลาดที่เล็กน้อย และเข้าใจความหมายได้อย่างชัดเจน แต่ความชำนาญอาจถดถอยเป็นบางครั้ง - อ่านและเขียนทั้งเนื้อหาที่เป็นรูปธรรมและนามธรรมได้ สามารถเปลี่ยนแปลงภาษาให้เหมาะสมด้วยความง่ายดาย

จากแบบฉบับพฤติกรรมทางภาษาของนักเรียนที่มีระดับความชำนาญหลากหลายในกระบวนการได้มาซึ่งภาษาในชั้นเรียน ที่แบ่งตามระดับความสามารถทางภาษา จะเห็นได้ว่าเป็นภาวะต่อเนื่องกันของการเรียนรู้ ซึ่งลำดับขั้นของการได้มาซึ่งภาษาที่สองสามารถอธิบายได้ดังนี้

1) ขั้นการสร้างความเข้าใจในภาษา (The comprehension stage)

ขั้นนี้อยู่ในช่วง 10 ชั่วโมงถึง 6 เดือนตั้งแต่เริ่มเรียนรู้ภาษาที่สอง เด็กจะมีวงคำศัพท์ประมาณ 500 คำ ซึ่งเด็กสามารถเข้าใจได้แต่ยังไม่สามารถใช้ได้อย่างสะดวก ขั้นนี้เรียกว่า “ระยะเงียบ (silent period)” ซึ่งในระยะนี้เด็กอาจจะไม่พูดแต่พยายามทำความเข้าใจกับสิ่งที่เด็กกำลังได้ยินและสามารถตอบสนองโดยใช้วิธีการที่หลากหลายรวมไปถึง การชี้ไปที่วัตถุ รูปภาพ หรือคน

การแสดงการกระทำ เช่น ยืนขึ้นหรือปิดประตู การแสดงอากัปกิริยาหรือก้มศีรษะ หรือตอบสนองกับคำถาม ใช่/ไม่ใช่ ในขั้นนี้สอดคล้องกับแนวคิดของ Tabor และ Snow (1994) ซึ่งได้อธิบายถึงกระบวนการที่ไม่ใช้ภาษา 2 กระบวนการสำคัญที่เด็กอนุบาลเรียนภาษาที่สอง กระบวนการแรกเรียกว่า “spectating” คือ การสังเกตอย่างกระตือรือร้นของเด็กที่เรียนรู้ภาษาที่สอง เมื่อเด็กได้ใกล้ชิดกับบุคคลที่พูดภาษาอังกฤษและเด็กให้ความสนใจกับภาษาซึ่งกำลังถูกใช้อยู่ กระบวนการนี้เน้นที่การทำความเข้าใจกับข้อมูลทางภาษาอังกฤษ (English input) กระบวนการที่สองเรียกว่า “rehearsing” คือ พฤติกรรมต่างๆ ของเด็กซึ่งยังไม่ปรากฏเป็นการสื่อสารแต่สามารถระบุได้ว่าพวกเขากำลังสร้างความเข้าใจในภาษาอังกฤษ ซึ่งเด็กอาจจะพูดซ้ำถ้อยคำที่เขาได้ยินแต่ไม่สามารถใช้การพูดซ้ำนี้ในการทำการสื่อสารได้

2) ขั้นการเริ่มผลิตภาษา (The early speech production stage) ขั้นนี้อยู่ในช่วงหลังจากระยะแรกเริ่ม 6 เดือน เด็กจะพัฒนาวงคำศัพท์ประมาณ 1,000 คำ ซึ่งเด็กสามารถเข้าใจและนำไปใช้ได้ ในขั้นนี้เด็กสามารถพูดได้ 1-2 วลี และสามารถแสดงความเข้าใจในเนื้อหาใหม่โดยให้คำตอบง่ายๆ เช่น ใช่/ไม่ใช่ หรือคำถาม ใคร/อะไร/ที่ไหน

3) ขั้นการพัฒนาภาษาออกมาเป็นคำพูด (the speech emergence stage) ขั้นนี้อยู่ในช่วง 1 ปีถัดมา เด็กจะพัฒนาวงคำศัพท์ประมาณ 3,000 คำ และสามารถใช้วลีสั้นๆ หรือประโยคง่ายๆ เพื่อสื่อสาร เด็กสามารถเริ่มใช้บทสนทนา และสามารถถามคำถามง่ายๆ เช่น “Can I go to the restroom?” และสามารถตอบคำถามง่ายๆ ได้ เด็กสามารถผลิตประโยคได้ยาวขึ้น แต่อาจจะไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์

4) ขั้นการใช้ภาษาเพื่อแลกเปลี่ยนความคิด (The intermediate language proficiency stage) ขั้นนี้อยู่ในช่วง 1 ปี หลังจากขั้นการผลิตภาษา เด็กจะพัฒนาวงคำศัพท์ถึง 6,000 คำ และเริ่มสร้างคำพูดที่ซับซ้อน เพื่อการชี้แจงทัศนะ การถามเพื่อความกระจ่าง การแลกเปลี่ยนความคิด และสามารถพูดได้ยาวขึ้น

5) ขั้นการใช้ภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ (The advanced language proficiency stage) ขั้นนี้อยู่ในช่วง 5-7 ปี ในการเรียนรู้ภาษาที่สอง ในขั้นนี้เด็กจะมีการพัฒนาวงคำศัพท์เฉพาะเนื้อหา เด็กสามารถพูดโดยใช้ไวยากรณ์และคำศัพท์ได้อย่างสะดวกสบายเช่นเดียวกับเด็กอายุเดียวกันที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ ในขั้นนี้สอดคล้องกับแนวคิดของ Cummins (1984 อ้างถึงใน Bunce, 1995) ซึ่งได้บันทึกไว้ว่าเด็กชั้นประถมศึกษา (elementary-age children) ผู้ซึ่งเริ่มเรียนภาษาอังกฤษเมื่ออายุ 5 ปี ปรากฏความสำเร็จในการสนทนาได้ดีหลังจาก 2 ปีผ่านไป Cummins เสนอแนะว่าอาจจะต้องใช้เวลา 5-7 ปี สำหรับเด็กที่จะพูดภาษาที่สองได้ถึงระดับเดียวกับความสามารถในการใช้ภาษาแม่ในการพูด

4.2 พัฒนาการทางภาษาของเด็ก

ศิรยา – ประภัสสร นิยมธรรม (2541) ได้กล่าวถึงพัฒนาการทางภาษาของเด็กไว้ว่า ก้าวแรกของการเรียนรู้ของคนอาศัยการฟังหรือการได้ยิน ขั้นแรกเด็กจะเรียนรู้จากประสบการณ์ที่มีความหมายต่อเขา การเรียนรู้ของเด็กเริ่มจากการมีความคิดทางภาษาอยู่ภายใน แล้วจึงพัฒนาเป็นการคิดคำ อาศัยการลองผิดลองถูกจากการเล่นเสียง เด็กก็จะจัดจำพวกเสียงที่มีความหมายได้และสามารถพูดกับตนเองได้ เด็กจึงมีภาษาของตัวอยู่ภายในใจก่อนที่จะเข้าใจคำพูด หลังจากที่เด็กมีภาษาอยู่ภายในใจแล้วก็จะเริ่มเข้าใจภาษาได้ เด็กจะเริ่มโยงความสัมพันธ์ความหมายของคำ ตามเชื้อชาติและวัฒนธรรมของภาษาแม่ที่ใช้กันอยู่ ครั้งแรกจะเข้าใจคำง่ายๆ ในสิ่งแวดล้อมใกล้ๆ ตัว เช่น การกิน การเคลื่อนไหวหรือ การเลียนแบบบุคคลใกล้ชิด เป็นต้น กระบวนการเหล่านี้เด็กต้องอาศัยการฟังเป็นสำคัญอันที่จะช่วยให้เกิดความเข้าใจหรือการรับรู้ทางภาษา หลังจากมีการรับรู้ทางภาษาจนสามารถเข้าใจคำพูดได้แล้ว เด็กก็จะเริ่มเป็นฝ่ายแสดงออกด้วยการพูดบ้าง การพูดของเด็กในขั้นแรกจะเป็นไปในทำนองเดียวกับการรับรู้ คือ พูดคำง่ายๆ พูดในสิ่งที่เป็นรูปธรรม เช่น การเรียกชื่อสัตว์สิ่งของ เป็นต้น การเริ่มใช้คำนี้เป็นรากฐานสำคัญของการใช้ภาษาพูดในขั้นต่อไป ขณะเดียวกันการได้ยินเสียงที่ตนเองพูดสะท้อนกลับมาก็มีบทบาทสำคัญในการช่วยให้เด็กรับรู้และคิดถึงสิ่งที่ตนเองพูดด้วย ดังแผนภูมิแสดงลำดับของพัฒนาการทางภาษาของมนุษย์ต่อไปนี้

แผนภูมิที่ 1 ลำดับของพัฒนาการทางภาษาของมนุษย์ (ศิรยา – ประภัสร นิยมธรรม, 2541)

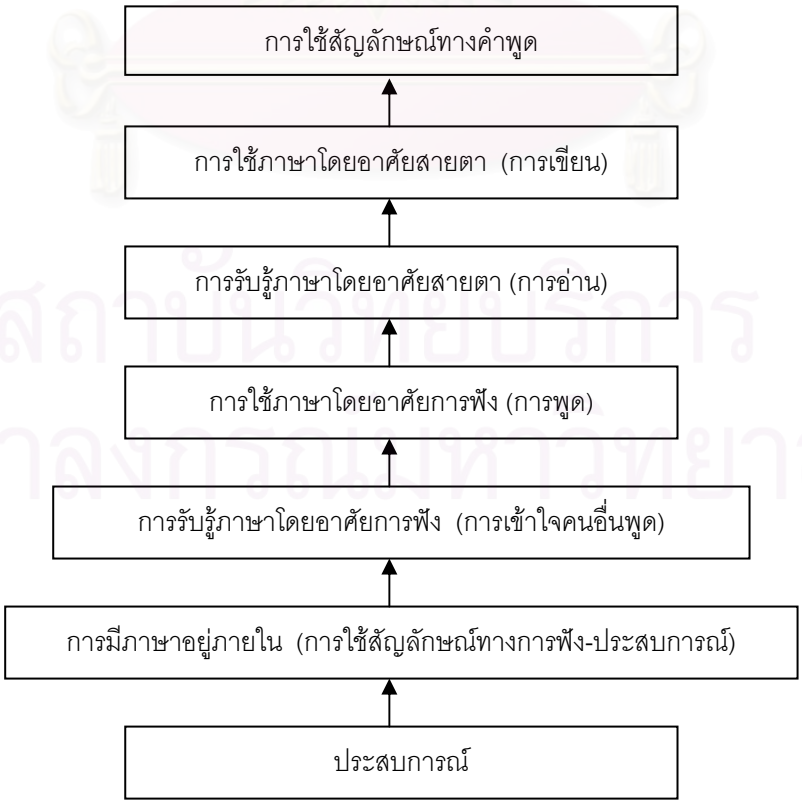

จากแผนภูมิแสดงให้เห็นว่าพื้นฐานขั้นต้นในการเรียนรู้ภาษาก็คือประสบการณ์ดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น เมื่อผ่านขั้นต่างๆ ของประสบการณ์แล้วก็จะเลือกเอาสิ่งที่มีความหมายมาเก็บไว้ จนสามารถแยกแยะการใช้สัญลักษณ์ทางภาษาจากประสบการณ์ต่างๆ เช่น ในการเรียนรู้คำว่า “หมา” เด็กต้องอาศัยประสบการณ์หลายๆ ครั้งของสิ่งที่ใช้แทนหมา เช่น หมาตัวจริงๆ รูปหมา ฯลฯ จนพอเข้าใจเป็นบางส่วน แม้จะไม่เข้าใจความหมายทุกแง่ของคำนี้ได้ การเรียนรู้ความหมายของคำจึงต้องมาก่อนการเรียนรู้คำนั้น คำที่ไม่มีความหมายไม่จัดว่าเป็นคำที่ใช้ในภาษา

จากความรู้ในเรื่องลำดับขั้นการได้มาซึ่งภาษาที่สองและพัฒนาการทางภาษาของเด็ก จะเห็นได้ว่าลำดับขั้นการได้มาซึ่งภาษาที่สองและพัฒนาการทางภาษาของเด็กมีกระบวนการที่คล้ายคลึงกัน จึงอาจกล่าวได้ว่าเด็กอนุบาลเรียนรู้ภาษาอังกฤษ โดยอาศัยการฟัง โดยในขั้นแรกเด็กจะเรียนรู้จากประสบการณ์ที่มีความหมายต่อเขาและพยายามทำความเข้าใจกับสิ่งที่ตนเองได้ยิน ซึ่งในขั้นแรกเด็กอาจจะยังไม่ตอบสนองต่อการฟังภาษาอังกฤษโดยการพูด แต่สามารถที่จะตอบสนองโดยการแสดงออกด้วยวิธีการหลากหลายไม่ว่าจะเป็นการชี้ไปที่วัตถุหรือคน การแสดงออกโดยการกระทำ หรือการแสดงอากัปกิริยาต่างๆ ซึ่งก็คือการตอบสนองโดยการใช้ภาษาท่าทางในการสื่อสารนั่นเอง หากเด็กจะพูดก็เป็นการพูดซ้ำในสิ่งที่คนอื่นพูด เมื่อผ่านไประยะเวลาหนึ่งจนเด็กเริ่มมีประสบการณ์มากพอแล้วเด็กจะสามารถผลิตคำพูดเพื่อสื่อสารได้

ตอนที่ 2 การจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กอนุบาล

1. แนวคิดและหลักการในการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษสำหรับเด็กอนุบาล

Krashen (1981 อ้างถึงใน McLaughlin,1985) กล่าวว่าการสอนภาษาอังกฤษให้เด็กนั้นไม่ควรเน้นที่รูปแบบ โครงสร้างไวยากรณ์ แต่ควรเน้นที่การสื่อสาร มากกว่าที่จะนำเสนอเด็กด้วยไวยากรณ์อย่างเดียว แต่ควรจะให้โอกาสเด็กใช้ภาษาอย่างสร้างสรรค์และตามประสบการณ์ที่เขามี หากเด็กถูกล้อมรอบไปด้วยการสื่อสารที่แท้จริง พวกเขาจะได้รับข้อมูลทางภาษาที่เด็กสามารถเข้าใจได้ โดยการเน้นที่การสื่อสาร เจ้าของภาษาจะใช้ภาษาท่าทางและการใช้บริบทสนับสนุนทำให้แน่ใจว่าความหมายที่พวกเขาสื่อสารนั้นถูกเข้าใจแล้ว

Moon (2005) กล่าวถึงสิ่งที่ต้องคำนึงในการสอนภาษาอังกฤษให้กับเด็กไว้ดังนี้

1) ไม่มีเหตุผลสำหรับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ (no reason for learning English) เด็กไม่ทราบว่ามีเหตุผลอะไรหรือมีความจำเป็นอะไรที่เขาต้องเรียนภาษาต่างประเทศ สำหรับเด็กหลายๆ คน เหตุผลหลักสำหรับความชอบภาษาอังกฤษในขั้นแรกนั้น ขึ้นอยู่กับว่าเขาชอบครูหรือ

การเรียนรู้กิจกรรม ดังนั้นมีความจำเป็นมากสำหรับครูที่จะสอนภาษาให้กับเด็ก และเป็นหน้าที่ที่สำคัญมากที่จะกระตุ้นและสร้างความสนใจในการเรียนรู้ภาษาใหม่ให้เด็กมีความพยายามและใช้ภาษาใหม่ ซึ่งการกระตุ้นและการสร้างบรรยากาศในการเรียนภาษาใหม่นั้น Moon (2000) ได้เสนอแนะแนวคิดไว้ดังนี้

(1) การทำให้ห้องเรียนเป็นสถานที่ที่น่าอยู่ ผ่านการจัดบอร์ดที่น่าสนใจ การจัดแสดงผลงานของเด็ก การจัดมุมหนังสือ เป็นต้น

(2) การกระตุ้นให้เด็กต้องการที่จะเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ที่น่าสนใจและสนุกสนาน

(3) การสร้างบรรยากาศที่อบอุ่นและมีความสุข เมื่อครูและเด็กทำงานร่วมกัน

(4) การช่วยเด็กพัฒนาเหตุผลของตนเองในการเรียนภาษาอังกฤษ ตัวอย่างเช่น การจัดกิจกรรมนอกชั้นเรียน อันได้แก่การมีเพื่อนทางจดหมาย การอ่านหนังสือนิทาน เป็นต้น

2) ความสามารถของเด็กที่จะควบคุมตนเอง (children's ability to self regulate) เพราะเด็กยังคงพัฒนาอยู่ตลอดเวลา เด็กยังคงเรียนรู้ที่จะควบคุมและจัดการกับพฤติกรรมและความรู้สึกของเขา เมื่อเด็กโกรธหรือตื่นเต้นมากๆ เด็กมักจะสูญเสียการควบคุมพฤติกรรมตนเอง เด็กมีแนวโน้มที่จะสูญเสียความสนใจในสิ่งที่เขากำลังทำในวิถีทางที่ไม่สามารถทำนายได้ เด็กสามารถแสดงให้ครูรู้ได้อย่างรวดเร็วว่าเขาเบื่อผ่านการกระทำ เด็กไม่เข้าใจว่าทำไมเขาต้องทำงานเป็นกลุ่มหรือทำงานคู่ และต้องการการควบคุมดูแลและการฝึกอย่างรอบคอบในการลงมือปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งลักษณะเหล่านี้เป็นนัยสำคัญสำหรับการจัดการชั้นเรียนซึ่งครูต้องเสียพลังงานมาก

3) เด็กให้ความใส่ใจกับความหมายมากกว่ารูปแบบ (children give more attention to meaning rather than form) สัญชาติญาณของเด็กในสถานการณ์ใดก็ตามคือการทำความเข้าใจกับสิ่งนั้น เมื่อเราสังเกตเวลาที่เด็กดูการ์ตูนภาษาต่างประเทศ หรือภาพยนตร์หรือการฟังนิทานภาษาอังกฤษ เราจะพบว่าเด็กพยายามที่จะหาคำตอบว่าเกิดอะไรขึ้น จากการใช้เบาะแสจากร่างกายหรือสายตาในสถานการณ์นั้น เช่น การแสดงสีหน้าของคน สถานที่ ใช้ความรู้เกี่ยวกับโลก เพื่อพิจารณาว่าเกิดอะไรขึ้นในสถานการณ์เดียวกันที่เหมือนกับสิ่งที่เกิดมาแล้วเมื่อก่อน เด็กไม่ได้ให้ความสนใจที่คำซึ่งกำลังใช้ในสถานการณ์ว่าเป็นตัวบอกให้รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น สัญชาติญาณในการแสวงหาความหมายของเด็กนี้เป็นตัวสนับสนุนที่เป็นประโยชน์มากในการเรียนรู้ภาษา

4) การเรียนรู้ผ่านประสบการณ์และกิจกรรม (learning through experience and activity) เด็กมีสัญชาติญาณที่แกร่งกล้าตั้งแต่เกิดในการสำรวจสภาพแวดล้อมรอบตัว

การสำรวจผ่านการจัดกิจกรรมเป็นรากฐานสำหรับการพัฒนาสติปัญญา ในการเรียนรู้ภาษานั้น หมายความว่า เด็กสามารถค้นพบภาษา เช่น คำศัพท์ รูปแบบไวยากรณ์ หน้าที่ของภาษา จากการมีส่วนร่วมในกิจกรรมซึ่งเด็กต้องการใช้ประโยชน์มากกว่าการสอนพวกเขาอย่างเป็นทางการ และอย่างจงใจ ตัวอย่างเช่น เด็กทำตามการสอนเพื่อประดิษฐ์หน้ากาก หลังจากนั้นเด็กใช้หน้ากากเพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการเล่นบทบาทสมมุติหรือการแสดงละคร จึงสามารถกล่าวได้ว่า กิจกรรมที่เด็กเข้าร่วมนี้สนับสนุนความเข้าใจของการใช้ภาษา และถึงแม้ว่าเด็กอาจจะไม่ตระหนักว่าเขากำลังฟังภาษาหรือใช้ภาษาในการเล่นบทบาทสมมุติ แต่เด็กอาจจะกำลังเริ่มรับรู้ (acquire) บางส่วนของภาษา ซึ่งเด็กถูกเปิดโอกาสโดยไม่ได้คาดหมาย

นอกจากนี้ Moon ยังได้เสนอแนะหลักสูตรและวิธีสอนที่เหมาะสมกับเด็กไว้ว่า เด็กที่เพิ่งเริ่มเรียนภาษาในระยะแรกสามารถสร้างเจตคติในทางบวกและความสนใจชั่วชีวิตในภาษา ถ้าการเรียนรู้นั้นเป็นไปอย่างเหมาะสม ดังนั้นความต้องการของหลักสูตรและสื่ออุปกรณ์ก็เพื่อจัดเตรียมประสบการณ์การเรียนรู้ซึ่งกระตุ้น เหมาะสมกับระดับสติปัญญาและระดับความสามารถทางภาษา จึงจะเห็นได้ว่าเด็กเล็กต้องการวิธีการสอนที่เกี่ยวกับประสบการณ์ ซึ่งมีลักษณะดังต่อไปนี้

1) ใช้กิจกรรมเป็นฐาน
2) การใช้สื่ออุปกรณ์ที่เห็นได้ชัดๆ
3) เป็นไปตามบริบท
4) เน้นที่การสื่อสาร (ความหมาย) มากกว่ารูปแบบ
5) ใช้ประสาทสัมผัสที่หลากหลาย
6) สัมพันธ์กับการเล่นและความสนุกสนาน
7) สัมพันธ์กับสังคม
8) ใช้เนื้อหาหรือหัวเรื่องเป็นฐาน
9) เน้นที่การพูดเป็นเบื้องแรก โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับเด็กเล็ก
10) การช่วยเหลืออย่างเต็มที่ของครู
11) การเลือกเนื้อหาบนพื้นฐานของระดับสติปัญญาของเด็ก
12) การคำนึงถึงความเหมาะสมของภาษาที่เหมาะสมกับวัย

Gatenby (1960 อ้างถึงใน ศรีเรือน แก้วกังวาน, 2519) กล่าวว่า วิธีการสอนภาษาอังกฤษ ให้ได้ผลดีคือ วิธีการสอนซึ่งพยายามสร้างสถานการณ์ที่คล้ายคลึงกับการเรียนภาษาแม่ของเด็กให้แก่เด็กในห้องเรียนให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ซึ่งจะทำได้โดยยึดหลักเกณฑ์ คือ

1) การเลียนแบบและการทำซ้ำๆ กัน จนมีความชำนาญในการใช้ภาษา
2) การเริ่มเรียนทักษะการฟังและพูดก่อน แล้วจึงอ่านและเขียน

3) การเรียนโดยได้รับประสบการณ์ตรงและสนุกสนาน

Çarkir (2004) กล่าวว่า การใช้สิ่งที่มองเห็นได้ บริบทที่มีความหมาย กิจกรรมที่หลากหลาย เกม เพลง และการใช้เทคโนโลยี จะช่วยให้การเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นไปอย่างมีความสุขและรวดเร็วขึ้น เพราะสิ่งต่างๆ เหล่านี้เป็นสิ่งดึงดูดเด็กเล็ก Çarkir ได้เสนอหลักการสอนภาษาอังกฤษแก่เด็ก ไว้ดังนี้

1) การสอนผ่านสิ่งที่มองเห็นได้ (teaching through visuals) ในแง่ของการเรียนรู้ภาษา โดยเฉพาะกับเด็ก เด็กส่วนใหญ่เรียนรู้ได้อย่างยอดเยี่ยมโดยผ่านสายตา ในการสอนหัวเรื่องใดๆ ก็ตาม ครูควรตระหนักว่าหัวเรื่องควรถูกสนับสนุนด้วยสื่อที่มองเห็นด้วยตา ตัวอย่างเช่น ภาพที่มีสีสันสวยงามขนาดใหญ่ โปสเตอร์ ภาพวาด หรือบัตรภาพ หุ่นมือ ของเล่น หรือของจริงต่างๆ หรือโดยการแสดงความหมายผ่านการเล่นละครใบ้ (mime) การแสดงสีหน้า การแสดงอากัปกิริยาและอื่นๆ เหตุผลที่สำคัญในการสอนผ่านสิ่งที่เป็นรูปธรรมคือ เด็กเรียนรู้ได้ดีโดยผ่านการมองและการปฏิบัติ การใช้สื่อที่สามารถมองเห็นได้ด้วยตาในชั้นเรียนนำพาเด็กไปยังการเดาความหมายจากบริบท โดยการช่วยเหลือของร่องรอยที่มองเห็นได้ด้วยตา การใช้ทัศนูปกรณ์ในห้องเรียนทำให้เด็กจำได้ง่ายและสนุกสนาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้ารูปภาพนั้นใหญ่ มีสีสันสวยงามและน่าเพลิดเพลิน และการเล่นละครใบ้นั้นดูเกินจริงและตลก

2) การสอนในบริบท (teaching in context) เด็กทุกคนในการเรียนหรือการฝึกปฏิบัติ ไม่ว่าจะเป็นภาษาแม่ หรือภาษาอังกฤษ เรียนรู้ผ่านบริบท กิจกรรมที่เป็นไปตามบริบท (contextualized activities) ช่วยทำให้การเรียนรู้ง่ายขึ้น ซึ่งช่วยให้เด็กคลี่คลายความหมายของภาษาที่ไม่รู้จักจากสถานการณ์หรือบริบท ถ้าภาษาที่สอนในชั้นเรียนถูกติดตามมาด้วยสิ่งที่มองเห็นด้วยตาพร้อมกับบริบท ความทรงจำในภาษานั้นจะยาวขึ้น

3) การสอนผ่านกิจกรรม (teaching through activities) การใช้กิจกรรมที่หลากหลายในชั้นเรียน เพื่อสอนภาษาอังกฤษมีผลอย่างยิ่งใหญ่ต่อเด็ก เด็กรักที่จะเรียนผ่านกิจกรรมที่มีจุดประสงค์ ซึ่งส่งเสริมให้เด็กได้พยายามสำรวจบางสิ่ง ที่น่าตื่นเต้น กระตุ้นและน่าสนใจ ชนิดของกิจกรรมซึ่งสามารถนำไปใช้ในห้องเรียนอาจเป็นการทำโครงงาน การวาดรูป การระบายสี การตัดปะ การสร้างสิ่งต่างๆ การแก้ปัญหาต่างๆ เป็นต้น เหตุผลของการเรียนรู้ผ่านกิจกรรมคือ เด็กเรียนรู้โดยการลงมือปฏิบัติและการเรียนรู้ผ่านกิจกรรมช่วยสร้างโอกาสสำหรับเด็กในการใช้จินตนาการและความคิดสร้างสรรค์

4) การสอนผ่านความสนุกสนานและเกมต่างๆ (teaching through fun and games) หลักการสำคัญอย่างหนึ่งในการสอนภาษาอังกฤษแก่เด็กคือ เจตคติและแรงจูงใจ เด็กจะเรียนรู้ได้ดีกว่าถ้าเขามีแรงจูงใจและต้องการที่จะทำ แรงจูงใจนั้นสำคัญกว่าทัศนคติของ

เด็กหรือวิธีสอน สิ่งที่ครูจะแน่ใจได้ก็คือความสนุกสนานและเกมต่างๆ นั้นมีอยู่ในชั้นเรียนภาษาอังกฤษ เพราะสิ่งเหล่านี้เป็นแรงจูงใจสำหรับเด็ก เกมต่างๆ ในการสอนภาษาอังกฤษช่วยให้เด็กเห็นว่าการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนั้นสามารถให้ความสุขได้ และมีคุณค่า การเล่นเกมในชั้นเรียนพัฒนาความสามารถในการร่วมแรงร่วมใจ ในการแข่งขันโดยปราศจากความก้าวร้าว และการเป็นผู้แพ้ที่ดี

Phillip (1993) ได้เสนอแนะวิถีทางที่เด็กจะเรียนรู้ภาษาอังกฤษหรือวิถีทางการสอนเด็กให้เรียนรู้ภาษาอังกฤษขึ้นอยู่กับระดับพัฒนาการของเด็ก ซึ่งมีข้อปฏิบัติในการสอนภาษาอังกฤษดังนี้

1) กิจกรรมควรง่ายพอที่จะให้เด็กเข้าใจและรู้ว่าคาดหวังให้เด็กแสดงออกอย่างไร

2) กิจกรรมควรเป็นกิจกรรมที่เด็กสามารถปฏิบัติได้ เพื่อให้เด็กมีความรู้สึกพอใจในผลงานของตน

3) กิจกรรมการเขียนควรใช้ให้น้อยที่สุด กิจกรรมที่เหมาะสมคือ เกมและเพลงประกอบท่าทาง การตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response -TPR) กิจกรรมที่รวมไปถึงการระบายสี การตัด การปะ การเล่าเรื่องหรือนิทานซ้ำแล้วซ้ำอีก ซึ่งจะทำให้เด็กมีความสามารถในการฟังและพูดภาษาเพื่อการสื่อสารได้ดีในเรื่องที่คุ้นเคยและสามารถทำได้โดยไม่ต้องท่องจำ

Bunce (1995) ได้กล่าวถึงวิธีสอนหรือวิธีการส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษไว้ว่า เด็กต้องการข้อมูลทางภาษาที่สามารถเข้าใจได้ และต้องการโอกาสที่จะปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นเพื่อพัฒนาความชำนาญในภาษาใหม่ วิธีการที่จะจัดเตรียมข้อมูลทางภาษานี้รวมถึงการส่งเสริมการพูดคุยอย่างมีความหมาย การพูดคุยในกิจวัตรประจำวันหรือกิจกรรมในชั้นเรียน และการพูดคุยเกี่ยวกับตัวเด็ก Bunce สรุปถึงวิธีการที่สามารถนำไปประยุกต์เพื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษไว้ดังนี้

1) การจัดเตรียมโอกาสสำหรับการใช้ภาษาและการปฏิสัมพันธ์

2) การรวมกิจวัตรในชั้นเรียน เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ภาษา

3) การใช้กิจกรรมการเล่นละคร เพื่อสร้างความรู้เกี่ยวกับโลกและภาษา

4) การส่งเสริมการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมระหว่างเด็กด้วยกัน

Fröhlich-Ward (1979) ได้เสนอแนะวิธีการจัดสภาพแวดล้อมทางการเรียนรู้ที่ส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้แก่เด็กอนุบาล ไว้ดังนี้

1) สนับสนุนให้เด็กทุกคนได้มีโอกาสเป็นผู้นำในการใช้ภาษา

2) ช่วงเวลาในการสอนขึ้นอยู่กับอายุของเด็ก เด็กอายุ 5-6 ปี ใช้เวลาสอน 15 -20 นาที ซึ่ง Fröhlich-Ward ให้เหตุผลว่าการสอนในช่วงเวลาสั้นๆ จะได้ผลดีกว่า การสอน 4 คาบ คาบละ 15-20 นาทีต่อสัปดาห์จะให้ผลมากกว่าการสอนเพียงชั่วโมงเดียวต่อสัปดาห์

3) เริ่มการสอนแต่และครั้งด้วยกิจกรรมที่หลากหลาย ไม่ซ้ำกัน เช่น สอนสิ่งที่เด็กรู้ สอนสิ่งที่เด็กไม่รู้ การใช้เพลงหรือการเต้นรำ ความสนใจนี้ทำให้เด็กจดจำและรักษาไว้ชั่วชีวิต

4) พยายามไม่เปลี่ยนกลุ่มให้เด็กบ่อยๆ เพื่อช่วยให้เด็กรู้สึกปลอดภัยและจัดการชั้นเรียนได้ง่าย

5) การจัดเนื้อหาให้เด็กเรียนรู้ อาจจะสอนคำศัพท์ 2-3 คำ หรือประโยค 1 ประโยคต่อบทเรียน เป็นต้น

วรวรรณ เหมชะญาติ (2548) ได้เสนอหลักในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้เพื่อส่งเสริมการใช้ภาษาอังกฤษสำหรับเด็กปฐมวัย ไว้ดังนี้

1) จัดสภาพแวดล้อมแห่งการเรียนรู้ที่พรั่งพร้อมด้วยสื่อทางภาษาที่สะดวกต่อการหยิบใช้

2) สร้างบรรยากาศที่น่าตื่นเต้นและมีชีวิตชีวา

3) ใช้ประสาทสัมผัสทั้ง 5 ในการตรวจสอบสิ่งต่างๆ ที่แวดล้อม

4) ให้โอกาสเด็กในการฝึกฝนทักษะทางภาษาต่างๆ ซ้ำๆ ที่สัมพันธ์กับความเป็นจริงตามธรรมชาติ

5) จัดกิจกรรมในหลายรูปแบบทั้งกลุ่มใหญ่ กลุ่มย่อย และรายบุคคล

6) เปิดโอกาสให้เด็กได้สื่อสารหลากหลายรูปแบบ ทั้งการสื่อสารด้วยสีหน้าท่าทาง การเคลื่อนไหวและภาษา ภายใต้บริบทแวดล้อมที่แตกต่าง

7) เชื่อมโยงคำศัพท์กับการเคลื่อนไหวหรือการลงมือปฏิบัติ

แรมสมร อยู่สถาพร (2535) ได้กล่าวว่าการสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศต้องคำนึงถึงสิ่งต่างๆ ดังต่อไปนี้

1) การจัดสภาพแวดล้อมในห้องเรียนจะต้องจัดให้น่าอยู่ เพื่อไม่ให้เด็กเกิดความรู้สึกน่ากลัว

2) การเรียนการสอนจะต้องมีกิจกรรมที่มีความหมายและตรงกับความต้องการความสนใจของเด็ก

3) การเรียนการสอนจะต้องมีกิจกรรมที่เน้นการสร้างสรรค์

4) การส่งเสริมให้เด็กมองเห็นความสำคัญของคนในการใช้ภาษาอังกฤษในอนาคต รวมทั้งการมีเจตคติที่ดีของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษที่มีต่อความสำเร็จของเด็ก

5) การส่งเสริมปฏิสัมพันธ์ระหว่างเด็กด้วยกันเองและระหว่างเด็กกับครูในกระบวนการเรียนการสอน

6) การใช้วิธีการประเมินผลที่เน้นทางบวกของเด็กเพื่อให้เกิดการเสริมแรงจูงใจและเกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

7) การเรียนการสอนจะต้องมีการใช้สื่อประกอบที่สอดคล้องกับความเป็นจริงในชีวิตประจำวัน

จากแนวคิดและหลักในการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษสำหรับเด็กอนุบาลที่นักการศึกษาหลายท่านได้นำเสนอไว้นั้น สรุปได้ว่าการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษสำหรับเด็กอนุบาลควรเน้นที่การมีปฏิสัมพันธ์และการสื่อสารระหว่างครูกับเด็ก หรือเด็กกับเด็กด้วยกัน ทั้งการสื่อสารด้วยสีหน้า ท่าทาง การเคลื่อนไหวและภาษา ภายใต้การลงมือปฏิบัติในกิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลาย สนุกสนาน ผ่อนคลาย เหมาะสมกับความสามารถและระดับพัฒนาการของเด็ก โดยผ่านการฟังคำศัพท์ภาษาอังกฤษต่างๆ ซ้ำๆ ในสถานการณ์ที่แตกต่างกัน จนเกิดความคุ้นเคย ความเข้าใจ สามารถใช้ภาษาได้โดยไม่ต้องท่องจำ และควรคำนึงถึงการพัฒนาเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษเป็นสำคัญ อันจะส่งผลต่อความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษในระดับสูงต่อไป ซึ่งผู้วิจัยสรุปเป็นหลักการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษสำหรับเด็กอนุบาลได้ดังต่อไปนี้

1) สร้างบรรยากาศที่กระตุ้นความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ผ่านการเล่นและความสนุกสนาน และไม่กดดัน

2) ใช้ประสาทสัมผัสที่หลากหลายในการสำรวจสิ่งต่างๆ

3) การลงมือปฏิบัติผ่านกิจกรรมที่หลากหลาย

4) เน้นการสื่อสารและการปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับเด็ก และเด็กกับเด็กด้วยกัน

5) เน้นการสื่อสารที่หลากหลาย ทั้งสีหน้า ท่าทาง การเคลื่อนไหว และภาษาเป้าหมาย

6) การซ้ำย้ำทวนภาษาอย่างสม่ำเสมอ ภายใต้สถานการณ์การเรียนรู้ที่แตกต่างกัน

7) การจัดกิจกรรมหลายรูปแบบทั้งกลุ่มใหญ่ กลุ่มย่อย และรายบุคคล

2. การสอนภาษาตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

การสอนภาษาตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้นมีแนวคิดและหลักการที่สอดคล้องกับวิธีการเรียนรู้ภาษาของเด็ก และสอดคล้องกับหลักในการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษสำหรับเด็กอนุบาล เพราะเป็นแนวการสอนที่เน้นที่ความรู้ความสามารถในการติดต่อสื่อสารของบุคคลในสถานการณ์ต่างๆ และเน้นการปฏิสัมพันธ์ในการใช้ภาษาระหว่างครูกับเด็ก และเด็กกับเด็กด้วยกัน ซึ่งการสอนภาษาตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมีหลายวิธีด้วยกัน อันได้แก่

2.1 การสอนภาษาแบบธรรมชาติ (Natural approach)

2.1.1 แนวคิดพื้นฐาน

Krashen และ Terrel (Richard-Amato, 1988 อ้างถึงใน สุมิตรา อังวัฒนกุล, 2535) ได้เสนอแนวคิดทางการสอนภาษาแบบธรรมชาติ (Natural approach) ซึ่งมีลักษณะสำคัญ ดังนี้

1) เป็นวิธีสอนที่เลียนแบบการเรียนภาษาแม่ของเด็ก กล่าวคือ จัดประสบการณ์ที่จะสอนให้เด็กได้พบและคุ้นเคยกับภาษาที่ตนเรียนมากที่สุด โดยให้เด็กพบปะและคลุกคลีกับเจ้าของภาษาโดยตรง ครูจะเน้นเรื่องคำศัพท์มากโดยถือว่าการเรียนภาษานั้นคือการเรียนคำศัพท์ ส่วนไวยากรณ์นั้นเป็นแบบคำจำกัดความและกฎเกณฑ์ และเนื้อเรื่องที่เรียนมักจะยึดเอาเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นเกณฑ์

2) ถือหลักไม่พูดภาษาของเด็กในห้องเรียน ใช้วิธีการออกท่าทางกิริยา และวิธีพูดช้าๆ และวิธีแลกเปลี่ยนคำถามคำตอบเพื่อให้ถ้อยคำของครูเป็นที่เข้าใจและเลียนแบบได้

3) เน้นภาษาพูดเป็นหลักสำคัญ โดยเน้นให้เด็กเคยชินกับแบบของภาษาพูดมากกว่าทักษะอื่นๆ โดยไม่ได้ยึดความคิดที่ว่าทุกภาษามีแบบโครงสร้างของตนเอง และไม่ได้ใส่ใจการเปรียบเทียบภาษาที่สอนกับภาษาของเด็ก

โดยสรุป การสอนภาษาแบบธรรมชาติมีจุดเน้นที่การสื่อสารในสถานการณ์จริง (real communication) ดังนั้นครูจะต้องให้ข้อมูลทางภาษาที่เด็กสามารถเข้าใจและอยู่ในความสนใจของพวกเขาด้วย นอกจากนี้จะต้องจัดหากิจกรรมต่างๆ ที่อำนวยประโยชน์ให้เด็กได้เรียนรู้ภาษาและสามารถใช้ภาษาได้อย่างอัตโนมัติ สำหรับการแก้ไขข้อผิดพลาดของเด็กจะไม่กระทำอย่างทันทีทันใดถ้าข้อผิดพลาดไม่เป็นอุปสรรคต่อการสื่อสาร

2.1.2 หลักการสำคัญ

Krashen และ Terrel (1983) ได้เสนอหลักการสอนภาษาแบบธรรมชาติไว้ดังนี้

1) ความเข้าใจทางภาษามาก่อนการผลิตภาษา ตัวอย่างเช่น ความเข้าใจในการฟัง (หรือ การอ่าน) มาก่อนความสามารถในการพูด (หรือการเขียน) ในขั้นแรกๆ คือการให้ข้อมูลทางภาษาที่เด็กสามารถเข้าใจได้ โดยปราศจากการเรียกร้องให้เด็กพูดภาษาเป้าหมาย ดังนั้นจุดเริ่มต้นในการสอนภาษาคือ เพื่อช่วยให้เด็กเข้าใจว่าอะไรคือสิ่งที่ครูพูดกับเขา นัยสำคัญ (implication) ของหลักการนี้คือ

(1) ครูควรใช้ภาษาเป้าหมายตลอดเวลา

(2) จุดเน้นของการสื่อสารควรเป็นหัวข้อที่อยู่ในความสนใจ

ของเด็ก

(3) ครูควรมีความพยายามอย่างที่สุดตลอดเวลา เพื่อที่จะช่วยให้เด็กเข้าใจ

2) การผลิตภาษาจะปรากฏออกมาเป็นลำดับขั้น การผลิตคำพูด (และการเขียน) จะปรากฏออกมาตามความก้าวหน้าของกระบวนการรับรู้ เด็กจะไม่ถูกบังคับให้ตอบสนองในภาษาเป้าหมาย (พูดหรือเขียน) ก่อนที่พวกเขาจะพร้อม และเมื่อพวกเขาเริ่มที่จะผลิตภาษาเป็นคำพูด คำพูดของเขามักจะประกอบด้วยคำง่ายๆ หรือวลีสั้นๆ

3) ประมวลรายวิชาประกอบด้วยเป้าหมายของการสื่อสาร จุดเน้นของแต่ละกิจกรรมในชั้นเรียนถูกจัดตั้งโดยหัวเรื่องไม่ใช่โครงสร้างไวยากรณ์

4) กิจกรรมในชั้นเรียนมีเป้าหมายที่การเพิ่มพูนความรู้ ส่งเสริมการเรียนรู้ที่จะแสดงอารมณ์ความรู้สึก กิจกรรมในชั้นเรียนเน้นที่หัวข้อซึ่งเป็นที่สนใจและตรงประเด็นของเด็กและส่งเสริมให้เด็กแสดงความคิด ทัศนะ ความปรารถนา อารมณ์และความสึกของพวกเขา สภาพแวดล้อมซึ่งเป็นประโยชน์ต่อการรับรู้จะต้องจัดโดยครู กล่าวคือ ลดระดับความวิตกกังวล ไมตรีจิตที่ดีกับครู มนุษยสัมพันธ์กับเด็กคนอื่น บรรยากาศจะไม่ฟุ่มเฟือยแต่จำเป็น

2.2 การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (The communicative approach)

2.2.1 แนวคิดพื้นฐาน

การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนี้มีพื้นฐานมาจากแนวคิดที่ว่าภาษาเป็นเครื่องมือของการสื่อสาร และเป้าหมายของการสอนภาษาคือการพัฒนาเด็กให้มีความสามารถในการสื่อสาร ซึ่งความหมายถึงความสามารถในการใช้ภาษาหรือตีความภาษาได้ถูกต้องเหมาะสมเมื่อมีการปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นๆ ในสังคม โดยเป็นความสามารถที่จะรู้ได้ว่าเมื่อไรควรพูด และควรจะพูดอะไร กับใคร เมื่อไร ที่ไหน และในลักษณะอย่างไร (สุมิตรา อังวัฒนกุล, 2535)

2.2.2 หลักการสำคัญ

Morrow (1981) ได้นำเสนอหลักการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ไว้ดังนี้

1) รู้ว่าเรากำลังทำอะไร แต่ละบทเรียนต้องมีจุดเน้นว่ากำลังเรียนรู้อะไร บทเรียนต้องสามารถตอบคำถามของเด็กได้ว่า “ฉันเรียนเพื่ออะไร และฉันจะเรียนรู้อะไรบ้าง” และในตอนท้ายของทุกบทเรียนควรจะให้เด็กเห็นได้ชัดเจนว่า เขาจะมีความสามารถทำอะไรได้บ้างที่เขาไม่สามารถทำได้ก่อนเรียน และเห็นได้ว่าสิ่งที่เขาเรียนนั้นมีประโยชน์ในการสื่อสาร

2) ส่วนรวมทั้งหมดของภาษาสำคัญกว่าส่วนย่อยๆ ของภาษารวมกัน ความเข้าใจในการใช้ภาษาในสถานการณ์จริงเป็นสิ่งสำคัญที่สุด เด็กต้องมีความเข้าใจในการใช้ภาษาโดยรวมทั้งหมดไม่ใช่เข้าใจแต่ละส่วนที่จะนำมาใช้ในการสื่อสาร

3) กระบวนการสื่อสารสำคัญเท่ากับรูปแบบของภาษา วิธีที่จะพัฒนาเด็กให้มีความสามารถในการสื่อสารจะต้องใช้วิธีที่เลียนแบบกระบวนการสื่อสารให้มากที่สุด ดังนั้นการฝึกรูปแบบต่างๆของภาษาก็ควรจะอยู่ภายในขอบเขตของการสื่อสาร กระบวนการที่สามารถรวมเข้าไปในการสอนตามแนวนี้ได้แก่

(1) การเติมข้อมูลที่หายไป (information gap) ในชีวิตจริงการสื่อสารจะเกิดขึ้นระหว่างคนสองคนหรือมากกว่านั้น โดยที่ฝ่ายหนึ่งจะรู้บางอย่างซึ่งอีกฝ่ายไม่รู้ เพราะฉะนั้นจุดประสงค์ของการสื่อสารก็เพื่อเปิดช่องว่างดังกล่าวนี้ เช่นเด็กคนหนึ่งมีภาพท้องถนนอีกคนหนึ่งมีภาพเดียวกัน แต่มีบางส่วนของภาพนั้นหายไปไม่ครบถ้วนเหมือนคนแรก ซึ่งคนที่สองจะต้องพยายามหาส่วนที่หายไปให้ครบถ้วนโดยต้องถามหาข้อมูลจากคนแรก การถามคำถามคำตอบในกรณีนี้ถือได้ว่า เป็นการสื่อสารที่เป็นจริงและมีความหมาย แนวคิดในการฝึกเติมข้อมูลที่หายไปนี้เป็นรากฐานสำคัญในการสอนภาษาตามแนวสื่อสาร หน้าที่ของครูคือจะต้องหาสถานการณ์ที่ทำให้ข้อมูลบางตอนหายไป และพยายามชักจูงให้เด็กเติมข้อมูลส่วนที่ขาดหายไปนั้นให้ได้

(2) การให้เลือก (choice) ปัจจัยสำคัญประการหนึ่งในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร คือการที่เด็กได้มีการเลือกว่าเขาจะพูดอะไรและจะพูดอย่างไร เด็กควรจะมีสิทธิได้เลือกว่าเขาต้องการจะแสดงความคิดเห็นอะไรออกมาในช่วงนั้น และเลือกใช้รูปแบบภาษาอย่างไรที่จะเหมาะสมในการแสดงออกความคิดเช่นนั้น

(3) ข้อมูลสะท้อนกลับ (feedback) ปัจจัยสำคัญในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ก็คือการประเมินหรือการให้ข้อมูลสะท้อนกลับ ในชีวิตจริงของคนเราทุกครั้งที่เราพูดกับใคร เราย่อมมีจุดมุ่งหมายว่าจะพูดเพื่ออะไร เช่น เพื่อชักชวน เชื้อเชิญ ร้องทุกข์ เป็นต้น ดังนั้นเราจึงย่อมรอฟังผลหรือประเมินผลว่า ความมุ่งหมายของเราจะได้รับการตอบสนองอย่างไร ด้วยการประเมินจากคำพูด คำโต้ตอบของอีกฝ่ายหนึ่ง

4) การเรียนรู้เกิดจากการปฏิบัติ จะต้องให้เด็กเข้ามามีส่วนร่วมด้วยเสมอ การเรียนรู้เป็นหน้าที่ของเด็ก ครูมีหน้าที่ช่วยแนะนำ จัดการวางแผน วางขั้นตอนการนำเสนอบทเรียน การฝึกฝนเพื่อให้เด็กได้สื่อความหมายจริงๆ

5) ความผิดพลาดทั้งหลายไม่ใช่ความผิดเสมอไป ในความพยายามที่จะให้เด็กได้สื่อสารกันนั้น บางครั้งเด็กอาจจะทำผิดบ้างในกรณีที่เขายังไม่เคยได้รับการบอกว่าให้ทำอย่างไร ในสถานการณ์ที่เขาไม่เคยเรียนหรือฝึกฝนมาก่อน ในกรณีเช่นนี้อย่าถือว่าเด็กทำผิด เพราะเด็กยังไม่มีความคล่องตัวทางภาษา หรือรู้ถึงความถูกต้องของภาษาในทุกสถานการณ์

เด็กจึงต้องใช้ความรู้ทุกอย่างที่เขามีเพื่อการสื่อสารออกมา ซึ่งอาจถูกบ้างผิดบ้าง ถ้าครูวิพากษ์วิจารณ์สิ่งที่เด็กสื่อออกมาซึ่งผิดบ้างนั้น ก็จะมีผลไปทำลายความมั่นใจในการใช้ภาษาของเด็ก แต่ทั้งนี้ไม่ได้หมายความว่าครูจะปล่อยให้เด็กพูดผิดๆ โดยไม่แก้ไขหรือชี้แนะข้อผิดพลาดของเขา ครูควรจะดูว่าในสถานการณ์ใดที่เด็กทำผิดได้บ้าง ได้ถึงขั้นไหน แก้ไขได้ในขั้นไหน กล่าวคือครูควรจะยืดหยุ่นให้มากต่อข้อผิดพลาดของเด็กในแต่ละขั้นตอนของกระบวนการเรียน

2.3 **การตอบสนองด้วยท่าทาง** (Total Physical Response Method - TPR)

2.3.1 **แนวคิดพื้นฐาน**

วิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางนี้อิงแนวคิดที่ว่า การสื่อความหมายของภาษาต่างประเทศอาจทำได้โดยการปฏิบัติหรือใช้กิริยาอาการประกอบ เด็กจะจำได้ดีถ้าได้ปฏิบัติหรือแสดงการโต้ตอบด้วย การเรียนภาษาควรเรียนเป็นกลุ่มคำที่มีความหมาย ไม่ใช่การเรียนคำโดดๆ เน้นภาษาพูดมากกว่าภาษาเขียน เด็กควรได้รับการฝึกฟังให้เข้าใจก่อนที่จะฝึกให้พูด เด็กจะเริ่มพูดเมื่อพร้อมที่จะพูด เด็กจะเรียนรู้ภาษาจากการสังเกตการกระทำของผู้อื่น และจากการฝึกปฏิบัติด้วยตนเอง การที่เด็กรู้สึกว่าตนเองประสบความสำเร็จในการเรียนเป็นสิ่งสำคัญ ช่วยให้การเรียนรู้เป็นไปได้ดียิ่งขึ้น การแก้ไขเมื่อเด็กทำผิดจึงควรทำอย่างนุ่มนวล ไม่โจ่งแจ้ง โดยครูอาจจะพูดคำสั่งซ้ำหรือปฏิบัติให้เด็กดูเป็นตัวอย่าง การแก้ไขในรายละเอียดอาจจะต้องชะลอไว้ จนกว่าเด็กจะอยู่ในระดับสูงขึ้น (สุมิตรา อังวัฒนกุล, 2535)

2.3.2 **หลักการสำคัญ**

Asher (1978, อ้างถึงใน อ้อยทิพย์ กรมกูล, 2524) กล่าวว่า การสอนภาษาโดยวิธีการตอบสนองด้วยท่าทางมีหลักการสรุปได้ 3 ประการ คือ

1) ความเข้าใจในภาษาพูดควรได้รับการพัฒนาก่อนการพูด การพูดภาษาที่สองด้วยความมั่นใจนั้น เด็กต้องได้ฟังภาษานั้นๆ อย่างถูกต้องและแม่นยำก่อนจนพร้อมที่จะพูด

2) ความเข้าใจในภาษาที่สองควรจะได้พัฒนาโดยวิธีให้เด็กฟังคำสั่งและปฏิบัติตาม ดังนั้นการใช้ประโยคคำสั่งจึงเป็นกลไกสำคัญที่ครูสามารถควบคุมพฤติกรรมของเด็กได้

3) ไม่ควรพยายามบังคับให้เด็กพูด ในขณะที่เด็กกำลังเรียนรู้ภาษาที่สองจากทักษะในการฟังอยู่ เด็กแต่ละคนจะเริ่มพูดและสามารถพูดได้ด้วยตนเองตามธรรมชาติเมื่อมีความพร้อม

ตอนที่ 3 ความเข้าใจคำศัพท์ของเด็กอนุบาล

1. ความหมายของความเข้าใจคำศัพท์

1.1 ความหมายของความเข้าใจ

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (2540) ให้ความหมายของคำว่า "เข้าใจ หมายถึง รู้เรื่อง รู้ความหมาย"

Longman Dictionary of English language and Culture (1992) ได้ให้ความหมายไว้ว่า ความเข้าใจ (understanding) หมายถึง ความรู้เกี่ยวกับลักษณะของบางสิ่งซึ่งขึ้นอยู่กับการเรียนรู้หรือประสบการณ์

Hornby (1995) ได้ให้ความหมายไว้ว่า ความเข้าใจ (understanding) หมายถึง ความรู้เกี่ยวกับความหมาย

โดยสรุป ความเข้าใจ หมายถึง การรู้ความหมาย หรือลักษณะของบางสิ่งซึ่งเกี่ยวเนื่องกับการเรียนรู้และประสบการณ์

1.2 ความหมายของคำศัพท์

สังเวียน สฤษติกุล และคณะ (2521) กล่าวว่า คำศัพท์ คือ คำเดียวหรือกลุ่มคำ หรือกลุ่มเสียงกลุ่มหนึ่ง ซึ่งมีความหมายให้รู้ว่าคืออะไร

ศิธร แสงธนู และคิด พงศทัต (2521) ได้ให้ความหมายของคำศัพท์ไว้ว่า ศัพท์ คือ กลุ่มเสียงกลุ่มหนึ่ง ซึ่งมีความหมายให้รู้ว่าเป็นคน สิ่งของ อาการ หรือลักษณะอาการอย่างใดอย่างหนึ่ง

โดยสรุป คำศัพท์ คือ กลุ่มเสียงหรือกลุ่มคำ ซึ่งมีความหมายให้รู้ว่าคืออะไร

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้นจึงพอสรุปได้ว่า ความเข้าใจคำศัพท์ หมายถึง การรู้ความหมายของกลุ่มคำหรือกลุ่มเสียงว่าคืออะไร

2. ลักษณะของคำศัพท์

Haycraft (1978 อ้างถึงใน Hatch และ Brown, 1995) กล่าวถึงลักษณะของคำศัพท์ว่ามี 2 ประเภทคือ

1) receptive vocabulary คือ คำซึ่งเด็กจำได้และเข้าใจเมื่อเด็กอยู่ในบริบท แต่เด็กไม่สามารถใช้ได้อย่างถูกต้อง

2) productive vocabulary คือ คำซึ่งเด็กเข้าใจ สามารถออกเสียงได้อย่างถูกต้อง และสามารถใช้คำได้อย่างสร้างสรรค์ในการพูดและเขียน

3. **กระบวนการรับรู้คำศัพท์**

Brown และ Payne (1994 อ้างถึงใน Hatch และ Brown, 1995) ได้อธิบายถึงลำดับขั้นของกระบวนการรับรู้คำศัพท์ ซึ่งประกอบด้วย 5 ขั้นตอน คือ

1) การประสบกับคำศัพท์ใหม่

2) การได้รับรูปแบบคำศัพท์ใหม่ กล่าวคือการได้รับภาพลักษณ์ที่ชัดเจนทั้งภาพ หรือเสียง หรือทั้งสองอย่าง สำหรับรูปแบบของคำใหม่

3) การเรียนรู้ความหมายของคำศัพท์ใหม่

4) การรวมรูปแบบของคำและความหมายเข้าไปในความทรงจำ กล่าวคือการทำให้เกิดการเชื่อมโยงระหว่างรูปแบบและความหมายของคำ

5) การใช้คำ

4. **การจัดประสบการณ์เพื่อพัฒนาความเข้าใจคำศัพท์**

ศรียา-ประภัสสร นิยมธรรม (2541) ได้อธิบายความเข้าใจภาษาที่ผู้อื่นพูดของเด็กไว้ว่า ความสามารถที่จะเข้าใจคำพูดของผู้อื่น ต้องอาศัยความรู้ศัพท์ต่างๆ เป็นพื้นฐาน เด็กอาจจะเข้าใจท่าทางการพูด การกระทำ แต่อาจจะไม่เข้าใจประโยคที่พูด ในการพัฒนาความเข้าใจนั้น เด็กจะต้องมีการตอบสนองต่อทั้งลีลาการพูดและสำเนียงที่เขาได้ยินในสภาพการณ์ต่างๆ เด็กจะเรียนรู้ความหมายของคำจากสถานการณ์ จากท่าทาง เช่น การยิ้ม สุ้มเสียงที่พูด เป็นการยากที่จะทราบว่าเด็กเข้าใจคำพูดผู้อื่นแค่ไหน เช่น เมื่อแม่บอกว่า “อย่า..อย่า” หรือ “หยุด หยุดนะ” หรือ “นอนลง” ทั้งนี้เพราะคำพูดสัมพันธ์กับท่าทางอยู่มาก ดังนั้นหากต้องการให้แน่ใจว่าเด็กเข้าใจคำพูดนั้น แม้แต่คำสั่งง่ายๆ ก็ต้องใช้ท่าทางประกอบการพูดเสมอ

Cameron (2001) ได้เสนอหลักการพัฒนาคำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กว่า

1) การเรียนรู้คำศัพท์สำหรับเด็กเล็กๆ นั้นเริ่มต้นที่การเรียนรู้ “คำนาม” ของสิ่งต่างๆ และใช้คำอื่นๆ ในการแสดงความต้องการ การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กต้องการเรียนรู้คำศัพท์ที่ชัดเจน คำศัพท์นั้นสัมพันธ์กับสิ่งของที่เด็กสามารถสัมผัสหรือมองเห็นได้

2) การพัฒนาคำศัพท์ไม่ใช่แค่การเรียนรู้คำต่างๆ แต่ต้องให้ความสำคัญเกี่ยวกับการเรียนรู้คำศัพท์ในเชิงขยายและเชิงลึก เด็กต้องการพบคำซ้ำแล้วซ้ำอีกในบริบทใหม่ซึ่งช่วยเพิ่มความรู้เกี่ยวกับคำ ครูจึงควรนำคำศัพท์มาหมุนเวียนใช้เสมอ

3) คำ (word) และการรู้คำ สามารถจะถูกเชื่อมโยงในเครือข่ายของความหมาย การพบคำจะกระตุ้นเครือข่ายและช่วยสนับสนุนความเข้าใจและการเรียนรู้

4) คำระดับปกติเหมาะสมกับเด็กเล็กหรือเมื่อเริ่มเรียนรู้ความคิดรวบยอดของคำศัพท์ใหม่

5) การเปลี่ยนแปลงของเด็กในวิธีการเรียนรู้คำ เป็นสิ่งที่ต้องคำนึงถึง เด็กเล็กๆ จะเรียนคำเหมือนการสะสม ส่วนเด็กโตจะเรียนโดยการเชื่อมโยง

Slattery (2004) กล่าวว่า กิจกรรมสำหรับเด็กนั้นขึ้นอยู่กับทฤษฎีที่ว่าเด็กรับรู้ภาษาโดยการดู การฟัง การลงมือกระทำและการเลียนแบบ การรับรู้คำศัพท์เกิดขึ้นผ่านการเรียนรู้ที่กระตือรือร้น

1) เด็กดูดซับข้อมูลโดยการมองสิ่งต่างๆ ซึ่งทัศนูปกรณ์ที่ช่วยในการเรียนการสอนถือเป็นหลักสำคัญในกิจกรรม ซึ่งทัศนูปกรณ์นี้ถูกใช้เพื่อที่จะบัญญัติและทำให้ความหมายนั้นชัดเจน ช่วยสร้างความสัมพันธ์กับความจำ ช่วยสนับสนุนการระลึกคำศัพท์และวลี ดังนั้นการใช้สื่อของจริงและบัตรภาพก็ช่วยในการเรียนรู้คำศัพท์ได้

2) เด็กรับรู้ภาษาแม่โดยการฟัง ดังนั้นการรับรู้ภาษาอังกฤษก็เช่นเดียวกัน ครูควรพูดมากๆ ในชั้นเรียน ยิ่งครูพูดมากเท่าไรเด็กจะเรียนรู้คำศัพท์ได้มากขึ้นเท่านั้น

3) เด็กรับรู้ภาษาและความหมายของคำศัพท์ผ่านการแสดงท่าทาง ดังนั้นเราจะใช้กิจกรรมเคลื่อนไหวและการปฏิบัติได้ ซึ่งการกระทำนั้นมักจะเป็นการร้องเพลงคลอไปกับคำสัมผัสต่างๆ หรือร้องตามเนื้อหา

4) เด็กเล็กๆ สามารถเลียนแบบและรับรู้คำศัพท์ได้อย่างง่ายดายในภาษาแม่โดยการเลียนแบบเสียงที่พวกเขาได้ยิน ดังนั้นในการสอนภาษาอังกฤษมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่เราต้องออกเสียงให้ถูกต้อง

Northwest Regional Educational Laboratory (2003) ได้เสนอแนะวิธีการที่จะช่วยพัฒนาความเข้าใจภาษาอังกฤษ ไว้ดังนี้

1) การใช้อุปกรณ์การสอนที่สามารถมองเห็นได้ด้วยตาและการแสดงอากัปกิริยาต่างๆ

2) พูดช้าๆ เน้นคำสำคัญ

3) เขียนคำสำคัญลงบนกระดาน

4) ใช้รูปภาพเพื่อช่วยอธิบายความคิดรวบยอด (concepts)

5) การใช้เทคนิคการตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response -TPR)

สุไร พงษ์ทองเจริญ (2520) กล่าวว่า การสอนความหมายของคำศัพท์ (vocabulary) ทำได้หลายวิธี โดยไม่ต้องอาศัยการแปลเป็นภาษาไทยตั้งแต่ระยะต้นๆ โดยใช้วิธีการต่างๆ ดังนี้

1) ใช้ของจริง โดยเฉพาะอย่างยิ่งสิ่งของที่อยู่รอบตัวเด็ก เช่น an eraser, a cabinet บางทีครูอาจใช้การแสดงท่าทางประกอบได้ เช่น I clean the blackbord with an eraser.

2) ใช้คำศัพท์เก่าเชื่อมโยงมาหาคำศัพท์ใหม่

3) ใช้คำที่มีความหมายตรงข้ามกับคำที่เคยรู้จักมาแล้ว

4) การแสดงท่าทางประกอบ คำศัพท์บางคำ ครูอาจจะสอนโดยการแสดงท่าทางประกอบได้ เช่น to peel the mango, to scrud the floor, to dry the plate, to stab.

5) การใช้บริบท โดยฝึกให้นักเรียนเดาความหมายจากบริบท

Nation (1983) ได้เสนอแนะเทคนิคพื้นฐานซึ่งครูสามารถใช้อธิบายความหมายของคำใหม่ที่นำมาใช้ในการสอนภาษาอังกฤษ ดังนี้

1) โดยใช้การสาธิตหรือรูปภาพ
   (1) การใช้สิ่งของ
   (2) การใช้ป้ายภาพ
   (3) การใช้อากัปกิริยา
   (4) การแสดงท่าทาง
   (5) การใช้รูปถ่าย
   (6) การวาดภาพลงบนกระดาน หรือการใช้ไดอะแกรม
   (7) การใช้ภาพจากหนังสือ
2) โดยใช้การอธิบายด้วยคำพูด
   (1) การวิเคราะห์คำนิยาม
   (2) การนำคำใหม่ใส่ลงไปในบริบทที่ชัดเจน
   (3) การแปลไปยังอีกภาษาหนึ่ง

Richard-Amato (1996) กล่าวว่า สามารถใช้กิจกรรมการตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response -TPR) เพื่อทำให้เด็กเข้าใจคำศัพท์พื้นฐานได้ เด็กสามารถรับรู้ชื่อ (“Give the book to Hong.”) รับรู้จำนวน (“Pick up three pieces of chalk.”) รับรู้สี (“Find the blue book.”) และความคิดรวบยอด (concept) อื่นๆ ซึ่งมีความจำเป็นอย่างมากที่ก่อนการแนะนำคำศัพท์ใหม่ ควรจะตรวจสอบความเข้าใจก่อนว่าคำศัพท์เก่าที่สอนไปแล้วนั้นเด็กเข้าใจแล้วหรือไม่ ซึ่งวิธีการนี้จะช่วยให้การเรียนรู้ภาษาเพิ่มขึ้นได้อย่างรวดเร็ว ดังตัวอย่างที่เสนอต่อไปนี้ คือ ครูสอนเรื่องสี 4 สี คือ แดง น้ำเงิน เขียว และเหลือง โดยมีกระดาษสีต่างๆ 4 สี และครูสอนโดยใช้แนวคิดเกี่ยวกับการสอนคำศัพท์ดังที่กล่าวมาแล้ว

ครู : *(ชูกระดาษสีแดง)* This is red. This is red. (*ครูชี้ไปที่เด็กที่ใส่เสื้อสีแดง)* Is this red? *(ครูผงกศีรษะพร้อมกับพูด)* Yes.

เด็ก : *(ผงกศีรษะพร้อมกับพูด)* Yes.

ครู : *(ชี้ไปที่เสื้อสีเขียวของเด็ก)* Is this red? (*ครูส่ายศีรษะช้าๆ พร้อมกับพูดว่า)* No.

ครู : *(ครูชี้ไปที่กระดาษสีแดงอีกครั้ง)* Is this red?

เด็ก : Yes.

ครู : Yes. This is red. *(ครูชี้ไปที่กระดาษสีแดงอีกครั้ง)*

ครู : *(ชูกระดาษสีน้ำเงิน)* This is blue. This is blue. *(ครูชี้ไปที่ผ้าพันคอสีน้ำเงินของเด็ก)* Is this blue?

เด็ก : Yes.

ครู : *(ครูชี้ไปที่ประตูสีน้ำเงิน)* Is this blue?

เด็ก : Yes.

ครู : Good. Yes, this is blue? *(ครูชี้ที่กระดาษสีแดงพร้อมถามว่า)* Is this blue?

เด็ก : No.

ครู : No. *(ครูชี้ที่กระดาษสีน้ำเงิน)* This is blue and this *(ครูชี้ที่กระดาษสีแดง)* is red.

และหลังจากที่ครูตรวจสอบความเข้าใจเรื่องสีไปแล้วนั้น ครูแจกกระดาษสีต่างๆ ให้เด็ก จากนั้นครูเริ่มร้องขอ “Give me the red one.” หรือ “Give me the blue one.” เด็กอาจจะไม่เข้าใจคำทั้งหมดที่ครูพูดในครั้งแรก แต่มีโอกาสที่เด็กอาจจะจดจำความคิดรวบยอดสำคัญที่ถูกเน้นย้ำได้ และเด็กจะจดจำส่วนประกอบอื่นๆ (หน้าที่ของคำ) ในการพูดที่เด็กอาจจะเข้าใจ และในภายหลังเด็กสามารถใช้ความคิดรวบยอดนี้ในบริบทที่มีความหมายแตกต่างกันได้

จากข้อมูลดังกล่าวสามารถสรุปได้ว่าการจัดประสบการณ์เพื่อพัฒนาความเข้าใจคำศัพท์ภาษาอังกฤษสำหรับเด็กอนุบาลนั้น ควรเชื่อมโยงคำศัพท์กับการใช้ท่าทาง การใช้สื่ออุปกรณ์ที่สามารถมองเห็นได้ด้วยตา ทั้งสื่อของจริง ของจำลอง รูปภาพ เป็นต้น และการลงมือปฏิบัติ เพราะเด็กอนุบาลสามารถเรียนรู้และสร้างความเข้าใจความคิดรวบยอดของคำศัพท์ได้ดีผ่านสิ่งที่เป็นรูปธรรม และยังต้องนำคำศัพท์เหล่านั้นมาใช้ซ้ำแล้วซ้ำอีกในบริบทต่างกันเพื่อให้เด็กเข้าใจความหมายของคำได้ทั้งเชิงขยายและเชิงลึก

5. การประเมินความเข้าใจคำศัพท์

ศรียา – ประภัสสร นิยมธรรม (2541) กล่าวว่า การเรียนรู้ภาษาประกอบด้วยการรับรู้ภาษาและการแสดงออกทางภาษา การวัดความสามารถทางภาษาจึงต้องทำทั้ง 2 กรณี การวัดการรับรู้ทางภาษาในเด็กเล็กๆ อาจทำได้โดยการให้ปฏิบัติตามคำสั่ง ถ้าเด็กเข้าใจความหมายก็จะทำได้ถูกต้อง นอกจากจะมีปัญหาทางด้านจิตใจเข้ามาเกี่ยว สำหรับเด็กโตอาจใช้แบบสอบวัดความเข้าใจได้

Shaaban (2000) ได้กล่าวถึงการประเมินความเข้าใจในภาษาที่สองของเด็กเล็กไว้ว่า เด็กเล็กๆ ที่อยู่ในขั้นเริ่มเรียนรู้อาจจะไม่อยู่ในสภาพที่จะทำการทดสอบโดยใช้รูปแบบที่เป็นประเพณีนิยม และเด็กต้องการที่จะเรียนและถูกประเมินในสภาพแวดล้อมที่ลดความกังวลหรือไม่ก็ปราศจากความกังวล วิธีการประเมินควรตรวจสอบกระบวนการเรียนรู้ทั้งหมดของผู้เรียนและไม่แยกส่วนกระบวนการเรียนรู้ ดังนั้นเทคนิคการประเมินควรสอดคล้องกับลำดับขั้นการได้มาซึ่งภาษาที่สอง ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 การแบ่งประเภทและชนิดของการตอบสนองของเด็ก (Shaaban, 2000)

ลำดับขั้นการได้มาซึ่งภาษาที่สอง (stages of second language acquisition)	**ตัวบ่งชี้** (performance indicator)	**การตอบสนองของผู้เรียน** (student response)
ขั้นที่ 1 : การสร้างความเข้าใจในภาษา (The comprehension stage)	- การเคลื่อนไหวร่างกาย (kinesthetic)	- การชี้ - การเลือก - การวงกลม - การทำเครื่องหมาย - การจัดการ - การแสดงอากัปกิริยา - การแบ่งหมวดหมู่ หรือการจัดประเภท ที่เห็นได้ด้วยตา - การทำตามคำสั่ง
ขั้นที่ 2 : การเริ่มผลิตภาษา (The early speech production stage)	- การเคลื่อนไหวร่างกาย (kinesthetic) - การเปล่งเสียงคำ 1-2 คำ (one-or two- word utterances)	- การบอกชื่อ - การระบุ - การบอกรายชื่อ - การบอก

ซึ่งการตอบสนองของเด็กที่มีต่อความเข้าใจคำศัพท์นี้สอดคล้องกับแนวคิดของ Richard-Amoto (1996) ที่ได้อธิบายไว้ว่า การตอบสนองง่ายๆ เพื่อที่จะแสดงความเข้าใจภาษาในเบื้องแรกอาจทำได้โดย การแสดงอากัปกิริยา การผงกศีรษะ การใช้ภาษาที่หนึ่ง การตอบคำถาม ใช่/ไม่ใช่ การบอกชื่อของคนหรือสิ่งของ และการตอบคำถาม เช่น “Who has a yellow dress?” หรือ “Do you want an apple or an orange?” เป็นต้น Tannenbaum (1996

อ้างถึงใน Shaaban, 2000) เป็นอีกผู้หนึ่งที่แนะนำว่าในขั้นแรกๆ ของการเรียนรู้ เด็กควรถูกประเมินผ่านการแสดงออกทางร่างกายและผ่านสื่อที่มีภาพประกอบ ซึ่งเด็กอาจถูกขอร้องให้ชี้ วงกลม เลือก ทำสัญลักษณ์ ซึ่งกิจกรรมที่สะท้อนการแสดงออกนี้ต้องการคำแนะนำง่ายๆ เพื่อที่จะทำให้เสร็จสิ้น สะท้อนให้เห็นกิจกรรมในชั้นเรียน และช่วยลดระดับของความวิตกกังวล หรือเด็กอาจถูกขอร้องให้ทำงานที่ต้องลงมือกระทำให้เสร็จสิ้นโดยผ่านวัสดุอุปกรณ์ที่มีภาพประกอบ

จึงอาจสรุปได้ว่าในขั้นการสร้างความเข้าใจในภาษา ตัวบ่งชี้คือ การเคลื่อนไหวร่างกายในการประเมินครูอาจจะให้เด็ก ชี้ เลือก ทำเครื่องหมาย หรือแสดงอากัปกิริยา ส่วนในขั้นการเริ่มผลิตภาษา ตัวบ่งชี้คือ การเคลื่อนไหวร่างกายและการเปล่งเสียงคำ 1-2 ในการประเมินครูอาจจะให้เด็ก บอกชื่อ จำนวน รายการ เป็นต้น

ตอนที่ 4 ความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

1. ความหมายของความพึงพอใจ

Good (1973 อ้างถึงใน แว่นแก้ว พันภัย, 2549) ให้ความหมายของความพึงพอใจว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ระดับความรู้สึกพอใจ ซึ่งเป็นผลจากความสนใจต่างๆ และทัศนคติของบุคคลที่มีต่อสิ่งต่างๆ

ประนอม แสงจันทร์ (2529 อ้างถึงใน ทรงสมร คชเลิศ, 2543) กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึก อารมณ์ หรือความคิด หรือทัศนะ ของบุคคลที่มีต่อสิ่งเร้าต่างๆ เป็นผลเนื่องจากการที่บุคคลได้ประเมินสิ่งเร้านั้นแล้ว

หลุย จำปาเทศ (ม.ม.ป) กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความต้องการได้บรรลุเป้าหมาย พฤติกรรมที่แสดงออกมาจะมีความสุขจะสังเกตได้จากสายตา คำพูด และการแสดงออก และเมื่อคนบรรลุความต้องการแล้ว ความพึงพอใจนั้นก็จะลดลงหรือหายไปในที่สุด

จากการให้ความหมายของนักการศึกษาข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ระดับความรู้สึก อารมณ์ ความคิด หรือทัศนะของบุคคลที่มีต่อสิ่งเร้าต่างๆ อันเป็นผลเนื่องมาจากการที่บุคคลได้ประเมินสิ่งเร้านั้นแล้ว

2. การประเมินความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

Phillips (1993) ได้เสนอถึงวิธีการประเมินความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้การสำรวจตนเองและให้ข้อมูลย้อนกลับ ซึ่ง Phillips อธิบายว่า การสำรวจตนเองเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งต่อกระบวนการเรียนภาษา การสำรวจตนคือการใช้เวลาในชั้นเรียนที่เด็กๆ และครูสามารถจะมองย้อนกลับ และไตร่ตรองในสิ่งที่เด็กๆ และครูได้ปฏิบัติไปในการเรียนการสอน

การสำรวจตนมี 2 ประเภท ซึ่งมีจุดเน้นคือ ด้านเนื้อหาภาษาที่ได้เรียนรู้พร้อมทั้งวิธีที่เด็กบรรลุผลสำเร็จในงาน และพฤติกรรมของเด็กเป็นรายบุคคลและเป็นกลุ่ม

การสำรวจตนสามารถกระทำได้ทันทีหลังจากเด็กๆ ทำกิจกรรมเสร็จ หรือในตอนท้ายของชุดกิจกรรม หรือกำหนดวันที่แน่นอนในแต่ละสัปดาห์ หรือทุก 2 สัปดาห์ หรือจะจัดเวลาใดก็ได้ที่ครูรู้สึกว่าน่าจะเป็นประโยชน์ต่อเด็ก สิ่งสำคัญคือ การสำรวจตนเองจะต้องเป็นส่วนหนึ่งของบทเรียนเสมอ เพื่อให้เด็กและครูได้พัฒนาความสามารถในตนเองที่จะเข้าใจตน และการเรียนของตนอย่างละเอียดถูกต้อง ตลอดจนเห็นภาพรวมของความก้าวหน้าในการเรียนภาษาของตน

วิธีการเกี่ยวกับการสำรวจตนและให้ข้อมูลย้อนกลับมีดังต่อไปนี้ สิ่งแรกต้องนึกเสมอคือ บทบาทของครูต้องไม่ครอบงำเด็ก แต่ต้องฟังและตีความในสิ่งที่เด็กพูด แล้วจับประเด็นที่สำคัญ ช่วงการสำรวจตนจะเปิดโอกาสให้เด็กๆ แสดงความนึกคิด ความรู้สึก และความคิดเห็นต่อชั้นเรียน การดำเนินการในเรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องง่ายนักที่ครูจะปฏิบัติ และเด็กๆ เองในตอนแรกๆ อาจรู้สึกว่าความคิดเช่นนี้เป็นเรื่องแปลก ดังนั้นวิธีการที่ง่ายที่สุดคือเริ่มจากกิจกรรมที่ไม่ซับซ้อนเพื่อสร้างความเข้าใจได้ง่าย ในการสำรวจตนเองควรจะใช้ภาษาของเด็ก เพราะจุดประสงค์ในการนี้ไม่ใช่เพื่อฝึกภาษา แต่เป็นการให้เด็กมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียน

ข้อเสนอแนะบางประการสำหรับสำรวจตนและให้ข้อมูลย้อนกลับ

1) เมื่อทำกิจกรรมเสร็จ ให้เด็กๆ แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมโดยการวาดรูปใบหน้า ซึ่งสะท้อนความรู้สึกเกี่ยวกับกิจกรรมนั้นๆ อภิปรายผลที่ปรากฏจากภาพกับเด็กๆ และจะต้องใส่ใจกิจกรรมที่เด็กๆ ชอบเพื่อวางแผนการสอนหน่วยต่อไปในอนาคต ดังรูป

รูปภาพที่ 2 ภาพใบหน้าที่สะท้อนความรู้สึกที่มีต่อกิจกรรม (Phillips, 1993)

2) ปฏิบัติเหมือนกับกิจกรรมข้างต้น แต่ขอให้เด็กๆ ประเมินกิจกรรมใน 2 ลักษณะ คือ “มีประโยชน์” และ “น่าสนใจ” ดังรูป

รูปภาพที่ 3 ความรู้สึกที่มีต่อกิจกรรม (Phillips, 1993)

Moon (2000) ได้เสนอแนะวิธีการประเมินความรู้สึกของเด็กที่เรียนภาษาอังกฤษไว้ดังนี้

1) เตรียมคำถามง่ายๆ เพื่อที่จะถามเด็ก ถ้าเด็กยังเล็กมากๆ ครูอาจจะต้องอธิบายกับเด็กในภาษาแม่ สำหรับเด็กโตครูสามารถใช้แบบสอบถามหรือเตรียมแผนผังให้เด็กสามารถเขียนความรู้สึกลงไปได้

2) บันทึกคำตอบของเด็ก

3) อภิปรายผลกับเด็ก (ถ้าจำเป็นควรใช้ภาษาแม่) ถึงเหตุผลสำหรับความชอบหรือไม่ชอบภาษาอังกฤษ ในกรณีที่เด็กไม่ชอบครูควรพยายามระบุให้ได้ว่าอะไรคือเหตุผลที่เฉพาะเจาะจง เช่น เป็นเพราะสื่อวัสดุอุปกรณ์ เป็นเพราะวิธีสอน หรือเป็นเพราะความไม่ต้องการของเด็กในการเรียนภาษาอังกฤษ

4) เลือกหนึ่งปัญหาและหาวิธีเอาชนะปัญหานั้น

นอกจากนี้ Moon ได้เสนอตัวอย่างกิจกรรมที่ใช้ในการประเมินความรู้สึกของเด็กไว้หลายกิจกรรม ดังนี้

1) การบันทึกการเรียนรู้

รูปภาพที่ 4 บันทึกการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ (Moon, 2000)

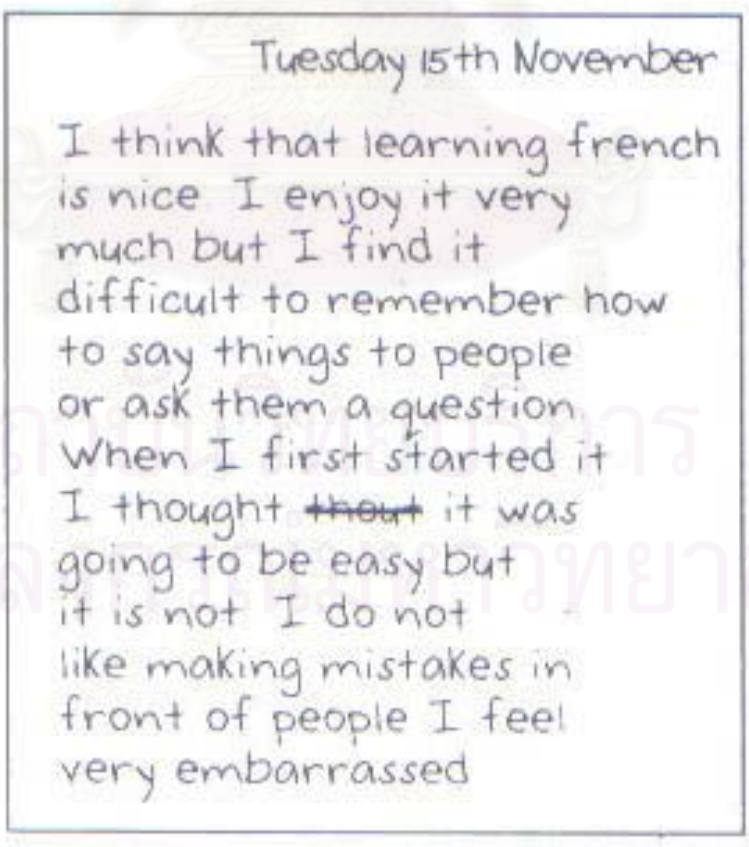

Tuesday 15th November

I think that learning french is nice I enjoy it very much but I find it difficult to remember how to say things to people or ask them a question. When I first started it I thought ~~thout~~ it was going to be easy but it is not I do not like making mistakes in front of people I feel very embarrassed

2) การใช้แบบสอบถาม

รูปภาพที่ 5 แบบสอบถามเพื่อประเมินความรู้สึกต่อการเรียนภาษาอังกฤษ (Moon, 2000)

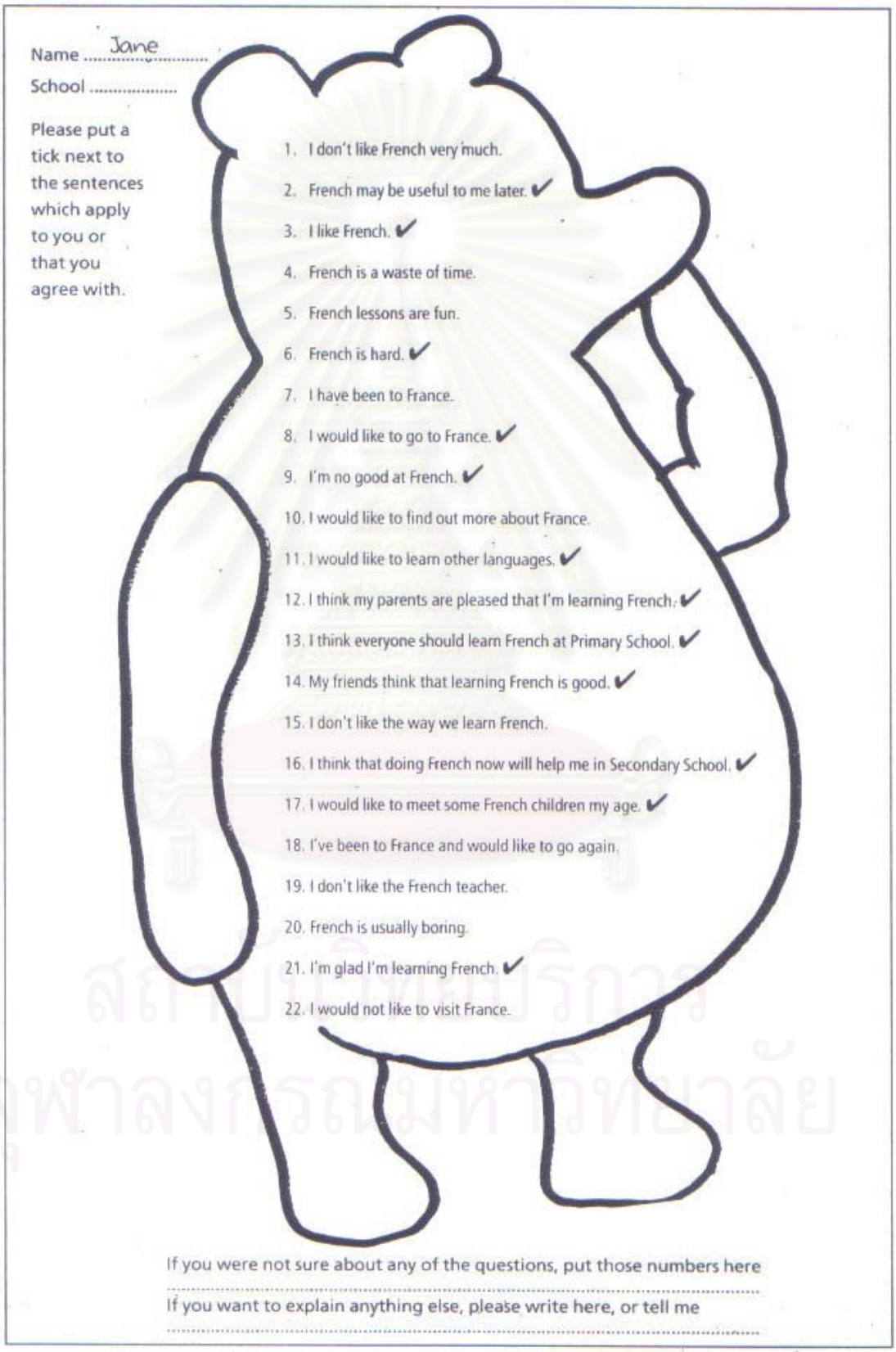

Name Jane

School .....

Please put a tick next to the sentences which apply to you or that you agree with.

1. I don't like French very much.
2. French may be useful to me later. ✔
3. I like French. ✔
4. French is a waste of time.
5. French lessons are fun.
6. French is hard. ✔
7. I have been to France.
8. I would like to go to France. ✔
9. I'm no good at French. ✔
10. I would like to find out more about France.
11. I would like to learn other languages. ✔
12. I think my parents are pleased that I'm learning French. ✔
13. I think everyone should learn French at Primary School. ✔
14. My friends think that learning French is good. ✔
15. I don't like the way we learn French.
16. I think that doing French now will help me in Secondary School. ✔
17. I would like to meet some French children my age. ✔
18. I've been to France and would like to go again.
19. I don't like the French teacher.
20. French is usually boring.
21. I'm glad I'm learning French. ✔
22. I would not like to visit France.

If you were not sure about any of the questions, put those numbers here

.....

If you want to explain anything else, please write here, or tell me

.....

3) การใช้ตารางแสดงความคิดเห็น

รูปภาพที่ 6 ความคิดเห็นต่อการเรียนภาษาอังกฤษ (Moon, 2000)

ตอนที่ 5 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษสำหรับเด็กเล็กนั้นมีอยู่หลากหลายไม่ว่าจะเป็นการศึกษาเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็ก การศึกษาเกี่ยวกับวิธีการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษที่เหมาะสมสำหรับเด็กเล็ก และการพัฒนาการใช้สื่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ในบริบทของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ เช่น ประเทศไทย ประเทศสเปน หรือประเทศไอซ์แลนด์ ซึ่งมีรายระเอียดดังนี้

1. **เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็ก**

Guo (2007) ได้ศึกษาการพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษในสิ่งแวดล้อมใหม่ของเด็กอพยพชาวไต้หวัน อายุ 4 ปี ซึ่งอยู่ในชั้นอนุบาลในประเทศนิวซีแลนด์ เก็บรวบรวมข้อมูลโดยการสังเกตเด็กและการสัมภาษณ์ครูและผู้ปกครอง การวิเคราะห์ประสบการณ์การเรียนรู้ของเด็กอยู่บนฐานพฤติกรรม ซึ่งดัดแปลงจากเทคนิคการประเมินการเรียนรู้เรื่องราวของเด็กในศูนย์รับเลี้ยงเด็กในนิวซีแลนด์ ผลการวิจัยพบว่าเด็กแสดงออกถึงการขยายการเรียนรู้ภาษาอังกฤษภายใต้พฤติกรรม 2 พฤติกรรมคือ การมีปฏิสัมพันธ์เพียงเล็กน้อยกับเพื่อนที่พูดภาษาอังกฤษ และการที่ครูเข้ามามีส่วนร่วมในสิ่งที่เด็กกำลังทำอยู่ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าผลที่ออกมาของการเรียนรู้นั้นเกิดขึ้นโดยบังเอิญในสถานการณ์ซึ่งเด็กพบด้วยตนเอง

Wang (1991 อ้างถึงใน วันทนี ไพรินทร์, 2547) ได้ทดลองทักษะการฟังภาษาจีนเพื่อความเข้าใจอันเป็นพื้นฐานไปสู่ทักษะการอ่าน และการเขียน โดยสอนผู้เรียน 3 กลุ่ม กลุ่มแรกเป็นเด็กปฐมวัย จำนวน 19 คน กลุ่มที่สองเป็นนักเรียนมัธยม จำนวน 20 คน กลุ่มที่สามเป็นนักศึกษาผู้ใหญ่ จำนวน 7 คน ผู้เรียนได้มาจากการรับสมัคร ใช้เวลาในการทดลอง 5 สัปดาห์

สัปดาห์ละ 3 ครั้ง สอนแบบเดียวกันทั้ง 3 กลุ่ม เมื่อครบ 5 สัปดาห์ ได้ทำการทดสอบความเข้าใจ การพูด คำศัพท์ การเลียนแบบท่าทาง และการออกเสียง พบว่าวัยต่างกันมีทักษะในการเรียนรู้ที่ต่างกัน ซึ่งเด็กเล็กสามารถตอบสนองคำสั่งที่เป็นการพูดได้ดีกว่าเด็กโต และเด็กเล็กสามารถออกเสียงได้ชัดเจนกว่า ในขณะที่เด็กโตและผู้ใหญ่สามารถพูดคำศัพท์และประโยคได้มากกว่า แต่ความสามารถในการฟังเพื่อความเข้าใจของเด็กและผู้ใหญ่แตกต่างกันน้อยมาก อีกทั้งทักษะการฟังเป็นการเตรียมความพร้อมสำหรับทักษะอื่นต่อไป ผู้เรียนทุกวัยเรียนรู้การออกเสียงจากการฝึกฟัง การพูดเริ่มขึ้นเมื่อผ่านการฟังมามากพอสมควร ซึ่งเด็กเล็กต้องการบริบทในการพูดมากกว่า และผู้เรียนทุกวัยต้องการความช่วยเหลือจากภาษาแม่

จากกงานวิจัยจะเห็นได้ว่าเด็กเล็กเรียนรู้ภาษาและพัฒนาการเรียนรู้ภาษาจากการมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลแวดล้อมไม่ว่าจะเป็นเพื่อนวัยเดียวกัน ผู้ใหญ่ หรือครู การพัฒนาความเข้าใจภาษาอังกฤษของเด็กมีลักษณะแตกต่างจากผู้ใหญ่ กล่าวคือ เด็กเล็กจะมีความสามารถในการฟังมากกว่าเด็กโต เพราะเด็กเล็กจะมีความสามารถในการตอบสนองต่อคำสั่งที่เป็นการพูดได้ดีกว่าและสามารถออกเสียงได้ดีกว่าเด็กโต การพัฒนาการพูดจะเริ่มขึ้นเมื่อเด็กมีประสบการณ์ในการฟังมากพอ และในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศความช่วยเหลือจากภาษาแม่เป็นสิ่งจำเป็น

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษสำหรับเด็ก

Lefever (2007) ได้พัฒนาโปรแกรมการสอนภาษาอังกฤษสำหรับเด็กอนุบาลและเด็กประถมศึกษาในประเทศไอซ์แลนด์ ซึ่งเรียกว่า “Hjalli model” ซึ่งมีหลักการในโปรแกรม คือ การจัดกลุ่มตามเพศ การเรียนรู้โดยไม่ใช้หนังสือ ใช้การเล่นและจัดกระทำกับวัตถุ ความสร้างสรรค์และจินตนาการ และการสอนนอกห้องเรียนและการเรียนรู้อย่างกระตือรือร้น โปรแกรมการสอนภาษาอังกฤษสอนโดยเจ้าของภาษาซึ่งมาที่โรงเรียนและพบกับเด็กอย่างสม่ำเสมอ และมีการจัดครูผู้ช่วยเพื่อให้เด็กมีความรู้สึกปลอดภัย โดยเฉพาะกับเด็กที่เล็กมากๆ ครูผู้ช่วยจะคอยช่วยให้เด็กเข้าใจและช่วยเชื่อมโยงทางภาษาให้แก่เด็ก การสอนใช้รูปแบบการเล่นแบบชี้แนะ ซึ่งอยู่ในหัวเรื่องที่รวมถึง การก้าวไปข้างหน้าอย่างมีเหตุผล การใช้เพลงและดนตรี การใช้ตัวใบ้ที่เห็นได้ด้วยตา การเคลื่อนไหว และการเชื่อมโยงระหว่างบุคคลและการเชื่อมโยงภายในตนเอง และการเล่นในสภาพแวดล้อมภายนอก ซึ่งหัวเรื่องในการสอนปรับตามระดับอายุของเด็กและสอดคล้องกับหัวเรื่องในหลักสูตรปกติของโรงเรียน จากการสัมภาษณ์พบว่าทั้งโรงเรียนอนุบาลและประถมศึกษาที่ใช้โปรแกรม “Hjalli model” ผู้อำนวยการโรงเรียนมีความพึงพอใจมากกับโปรแกรมการสอนภาษาอังกฤษ และโปรมแกรมนี้เป็นที่นิยมกับเด็ก ผู้ปกครอง และครูท่านอื่น ซึ่งทำให้การสอนภาษาอังกฤษถูกบรรจุเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรสำหรับเด็กอายุ 5-8 ปี ในโรงเรียน ซึ่งหลักการสอนที่บรรจุเข้าไปในหลักสูตรของโรงเรียนเป็นดังนี้คือ เน้นที่การเล่นและ

ความคิดสร้างสรรค์ ตารางเวลาที่มีประสิทธิภาพ การสอนนอกห้องเรียน การร่วมแรงร่วมใจเชิงบวกกับครูผู้ช่วย การช่วยเหลือเด็กในการเรียนรู้ และผลลัพธ์เชิงบวกสำหรับผู้เรียน อันได้แก่ การเพิ่มความเชื่อมั่น การมีทัศนคติเชิงบวก และการเรียนรู้ภาษาเป็นเรื่องสนุก

Gracia (2007) ได้ศึกษาโดยมุ่งประเด็นไปที่การใช้ภาษาที่สองของเด็กที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ เพื่อถ่ายทอดหน้าที่ทางภาษาต่างๆ เช่น การถามเพื่อขอข้อมูล การพูดเกี่ยวกับเรื่องของตนเอง เป็นต้น โดยอยู่บนฐานของการแบ่งประเภทหน้าที่ของภาษาซึ่งระบุโดย Halliday (1975) และ Printer (1999) ในพัฒนาการของภาษาที่หนึ่ง และหลังจากมีการสังเกตการใช้หน้าที่ทางภาษานี้ในโรงเรียนที่มีการใช้ภาษาอังกฤษในชั้นเรียนทั้งวัน (a full-immersions EFL context) การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์วิธีการที่ครูสามารถส่งเสริมการใช้ภาษาที่สองเพื่อแสดงหน้าที่ของภาษาซึ่งแตกต่างกันในโรงเรียนที่มีการสอนภาษาอังกฤษอย่างมากที่สุดเพียง 1 ชั่วโมงต่อวัน (a low-immersions EFL context) กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมเป็นเด็กอนุบาล อายุ 5 – 6 ปี โดยกลุ่มทดลองได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมและบทบาทสมมุติซึ่งส่งเสริมการใช้ภาษาที่สอง ในการปฏิสัมพันธ์และทำหน้าที่ในการสื่อสาร โดยใช้เวลาสอน 1 ชั่วโมงต่อวัน กลุ่มควบคุมได้รับการสอนแบบปกติ การดำเนินการทดลองใช้เวลาทั้งสิ้น 4 ภาคการศึกษา ผลการวิจัยพบว่า ด้วยการใช้กิจกรรมที่เฉพาะเจาะจงและวางแผนเป็นอย่างดี ครูสามารถส่งเสริมให้เด็กอนุบาลใช้ภาษาที่สองเพื่อถ่ายทอดหน้าที่ทางภาษาต่างๆ และสามารถใช้ภาษาเพื่อการปฏิสัมพันธ์ได้เช่นเดียวกับที่เด็กใช้ภาษาที่หนึ่ง

นิอร สุขสำราญ (2546) ได้ศึกษารูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารช่วงชั้นที่ 1 ชั้นประถมปีที่ 1-3 ใน 4 ด้าน คือ ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยใช้เทคนิคเดลฟายศึกษาความคิดเห็นจากผู้เชี่ยวชาญ 22 ท่าน พบว่า ทักษะการฟัง ในขั้นก่อนการฟัง ควรเตรียมความพร้อมด้วยการสนทนา ซักถาม อภิปราย ใช้เพลงที่มีท่าทางประกอบและเพลง ขั้นปฏิบัติกิจกรรมการฟัง ควรใช้การฟังซ้ำ ใช้สื่อการสอนประเมินตามสภาพจริง ขั้นหลังการฟัง ควรประเมินด้วยวิธีการที่หลากหลาย จัดกิจกรรมที่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างเด็กกับเด็ก และจัดกิจกรรมเสริมด้วยทักษะอื่น และทักษะการพูด ในขั้นการนำเสนอเนื้อหา ควรจัดกิจกรรมที่เด็กมีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็น และทบทวนความรู้เดิม ขั้นการฝึกปฏิบัติ ควรกระตุ้นให้เด็กพูดโดยใช้สื่อต่างๆ จัดกิจกรรมที่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างเด็กกับเด็ก ประเมินการพูดเป็นรายบุคคล ขั้นนำไปใช้ ฝึกออกเสียงตามระดับชั้น โดยขณะฝึกปฏิบัติกิจกรรมหากเกิดข้อผิดพลาด ครูไม่ควรแก้ไขทุกจุดและควรรอแก้พร้อมกันทั้งชั้น

อรอุมา ราษฎร์วงศ์ (2545) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ระหว่างวิธีสอนแบบใช้เพลงประกอบและวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง โดยใช้เวลาในการทดลองกลุ่มละ 48 คาบ คาบละ 20 นาที

พบว่าเด็กที่เรียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีสอนแบบใช้เพลงประกอบมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าและมีเจตคติทางบวกต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษสูงกว่าเด็กที่เรียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีสอนแบบการโต้ตอบทางสรีระอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 ผลการวิจัยสรุปได้ว่าวิธีสอนโดยใช้เพลงประกอบเหมาะสมกับเด็กระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มากกว่าวิธีสอนแบบการโต้ตอบทางสรีระ

จากงานวิจัยจะเห็นได้ว่าการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษสำหรับเด็กมีหลักการคือ การเรียนรู้โดยการลงมือปฏิบัติผ่านการเล่นและการจัดกระทำกับวัตถุ อาศัยความสร้างสรรค์และจินตนาการ การจัดเวลาเรียนที่มีประสิทธิภาพ การช่วยเหลือเด็กในการเรียนรู้ โดยการทำงานร่วมมือกันระหว่างครูเจ้าของภาษาและครูผู้ช่วยที่ใช้ภาษาแม่ของเด็กในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ การคำนึงถึงเจตคติของเด็ก ช่วยให้เด็กเกิดความเชื่อมั่นและรู้สึกว่าการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กเป็นเรื่องสนุก และการส่งเสริมการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างเด็กกับเด็กหรือเด็กกับครู

3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาการใช้สื่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษสำหรับเด็ก

Verdugo และ Belmonte (2007) ได้ศึกษาผลของการใช้นิทานดิจิตอล ที่มีต่อความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษของเด็กชาวสเปนอายุ 6 ปี กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กอายุ 6 ปี 220 คนในโรงเรียนประถมศึกษาทางตอนเหนือของกรุงแมดริด ซึ่งมีสภาพสังคมและวัฒนธรรมคล้ายคลึงกัน จาก 6 โรงเรียน โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 108 คน และกลุ่มควบคุม 112 คน กลุ่มทดลองได้รับการสอนโดยใช้นิทานดิจิตอลซึ่งเป็นการเรียนรู้โดยใช้เทคโนโลยีอินเตอร์เน็ตเป็นฐาน กลุ่มควบคุมได้รับการสอนปกติและการส่งเสริมการใช้แบบเรียนภาษาอังกฤษที่มีเป้าหมายเฉพาะกับผู้เรียนชาวสเปน ผลการวิจับพบว่า กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยกลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยความเข้าใจในการฟัง 6.25 ส่วนกลุ่มควบคุมมีคะแนนเฉลี่ยความเข้าใจในการฟัง 5.16

ยิ่ง ประโกสันตัง (2545) ได้ศึกษาการพัฒนาแบบฝึกทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 1 เล่ม มี 4 ตอน เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษจากแบบฝึกทักษะวิชาภาษาอังกฤษ ศึกษาดัชนีประสิทธิผลของเด็กที่ใช้แบบฝึกทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาอังกฤษ และเพื่อศึกษาเจตคติของเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ใช้เวลาในการดำเนินการวิจัยวันละ 3 คาบ คาบละ 20 นาที รวม 48 คาบ พบว่าเด็กมีประสิทธิผลในการฟังและการพูดสูงขึ้น 0.75 แสดงว่าเด็กมีความรู้เพิ่มขึ้นร้อยละ 75 เด็กมีผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการฟังและทักษะการพูดสูงขึ้นจากก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และมีความพึงพอใจต่อการเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาอังกฤษในระดับพอใจ ซึ่งเป็นเกณฑ์สูงสุดที่ตั้งไว้สำหรับการวิจัย

วไลภรณ์ ร่วมรักษ์ (2541) ได้พัฒนาหนังสือภาพเพื่อเป็นสื่อการสอนวิชาภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 11 เล่ม และทำการศึกษาทักษะการฟังภาษาอังกฤษหลังเรียนและเจตคติต่อวิชาเรียนภาษาอังกฤษหลังจากสอนด้วยสื่อ คือหนังสือภาพ กลุ่มตัวอย่างเป็นครูชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 10 คน และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 10 ห้อง พบว่าหนังสือภาพที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 คะแนนทดสอบด้านทักษะการฟังของเด็กหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และคะแนนทดสอบด้านเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากงานวิจัยพอสรุปได้ว่า การพัฒนาสื่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ไม่ว่าจะเป็นการใช้นิทานดิจิตอล การใช้แบบฝึกทักษะการฟังพูด และการใช้หนังสือภาพ มีความสำคัญต่อการเรียนรู้ของเด็ก สื่อการเรียนการสอนเหล่านี้ช่วยให้ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้ของเด็กเพิ่มขึ้นและช่วยให้เด็กมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษอย่างชัดเจน

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่มีต่อความเข้าใจคำศัพท์สำหรับเด็กอนุบาล ซึ่งมีขั้นตอนในการดำเนินการวิจัย 6 ขั้นตอน ดังนี้

1. การศึกษาข้อมูลเบื้องต้น
2. การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
3. การสร้างแผนการจัดประสบการณ์
4. การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
5. การเก็บรวบรวมข้อมูล
6. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การศึกษาข้อมูลเบื้องต้น

1.1 ศึกษาข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับสภาพการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษสำหรับเด็กอนุบาลในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร จากการสำรวจพบว่า

1.1.1 โรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานครจำนวน 36 โรง มีการสอดแทรกการเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้แก่เด็กอนุบาลชั้นปีที่ 2 ทั้งสิ้น 15 โรง

1.1.2 วิธีการที่เน้นมากที่สุดในการสอดแทรกการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ คือ การสอนท่องคำศัพท์

1.1.3 ช่วงเวลาที่ใช้ในการสอดแทรกการเรียนรู้ภาษาอังกฤษส่วนใหญ่อยู่ในช่วงหลังจากเสร็จสิ้นจากกิจกรรมหลักตามตารางกิจกรรมประจำวัน

1.1.4 ระยะเวลาที่ใช้ในการสอดแทรกการเรียนรู้ภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ใช้เวลาไม่เกิน 15 นาที

1.1.5 จำนวนวันที่ใช้ในการสอดแทรกการเรียนรู้ภาษาอังกฤษส่วนใหญ่จะสอดแทรกการเรียนรู้ทุกวัน

1.2 ผู้วิจัยนำข้อมูลเบื้องต้นมาพิจารณากำหนดช่วงเวลาและระยะเวลาที่ใช้ในการดำเนินการทดลอง โดยดำเนินการทดลองสัปดาห์ละ 5 วัน วันละ 15 นาที ตั้งแต่เวลา 14.30 – 14.45 น.

1.3 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กอนุบาล ดังต่อไปนี้

1.3.1 การเรียนรู้ภาษาอังกฤษสำหรับเด็กอนุบาล

1.3.2 การจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษสำหรับเด็กอนุบาล

1.3.3 การสอนภาษาเพื่อสื่อสาร

1.3.4 การพัฒนาความเข้าใจคำศัพท์

1.4 ผู้วิจัยได้นำข้อมูลเบื้องต้นดังกล่าวมาวิเคราะห์ หลักการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษสำหรับเด็กอนุบาล และหลักการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร และหลักการพัฒนาความเข้าใจคำศัพท์เพื่อสร้างกรอบการวิจัยเรื่อง ผลของการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่มีต่อความเข้าใจคำศัพท์สำหรับเด็กอนุบาล ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร ซึ่งหลักการที่นำมาใช้ในการสังเคราะห์นั้นจะต้องเหมาะสมกับวิธีการเรียนรู้และพัฒนาการการเรียนรู้ภาษาที่สองของเด็กอนุบาล

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แผนภูมิที่ 2 กรอบแนวคิดในการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลอง

หลักการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษสำหรับเด็กอนุบาล

หลักการส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษสำหรับเด็กเล็ก ของ Bunce (1995)

1. การให้ข้อมูลทางภาษาที่เด็กสามารถเข้าใจได้ผ่านการพูดคุยอย่างมีความหมาย
2. การจัดเตรียมโอกาสที่จะปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นเพื่อพัฒนาความชำนาญในภาษาใหม่
3. การใช้กิจกรรมการเล่นละคร เพื่อสร้างความรู้เกี่ยวกับโลกและภาษา
4. การส่งเสริมการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมระหว่างเด็กด้วยกัน

หลักการสอนภาษาอังกฤษให้แก่เด็กเล็ก ของ Çarkir (2004)

1. การสอนผ่านสิ่งที่มองเห็นได้
2. การสอนผ่านสถานการณ์หรือบริบท
3. การสอนผ่านกิจกรรมที่หลากหลายและการลงมือปฏิบัติ
4. การสอนผ่านความสนุกสนานที่ส่งเสริมเจตคติและแรงจูงใจในการเรียน

หลักการสอนภาษาอังกฤษสำหรับเด็กเล็ก ของ Moon (2005)

1. การกระตุ้นและสร้างบรรยากาศในการเรียนภาษาใหม่ผ่านการจัดสภาพแวดล้อมในชั้นเรียน การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่น่าสนใจ สนุกสนาน และการสร้างบรรยากาศที่อบอุ่นและมีความสุข
2. การช่วยเหลืออย่างเต็มที่ของครู เพื่อให้เด็กเกิดการเรียนรู้ภาษาใหม่
3. การเรียนรู้ผ่านประสบการณ์และกิจกรรม โดยใช้ประสาทสัมผัสทั้ง 5 สำรวจสิ่งรอบตัว
4. การเน้นที่การสื่อสารและการสร้างความเข้าใจในภาษา

หลักการจัดประสบการณ์การเรียนรู้เพื่อส่งเสริมการใช้ภาษาอังกฤษสำหรับเด็กปฐมวัย ของวรวรรณ เหมชะญาติ (2548)

1. การจัดสภาพแวดล้อมที่พรั่งพร้อมด้วยสื่อทางภาษาที่สะดวกต่อการหยิบใช้
2. การสร้างบรรยากาศที่น่าตื่นเต้นและมีชีวิตชีวา
3. การใช้ประสาทสัมผัสทั้ง 5 ในการสำรวจสิ่งต่างๆ ที่แวดล้อม
4. การให้โอกาสเด็กในการฝึกฝนทักษะทางภาษาต่างๆ ซ้ำๆ ที่สัมพันธ์กับความเป็นจริงตามธรรมชาติ
5. การจัดกิจกรรมในหลายรูปแบบทั้งกลุ่มใหญ่ กลุ่มย่อย และรายบุคคล
6. การเปิดโอกาสให้เด็กได้สื่อสารหลากหลายรูปแบบ ทั้งการใช้สีหน้า ท่าทาง การเคลื่อนไหว และภาษาภายใต้บริบทแวดล้อมที่แตกต่าง
7. การเชื่อมโยงคำศัพท์กับการเคลื่อนไหวหรือการลงมือปฏิบัติ

หลักการสอนภาษาตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

หลักการสอนภาษาแบบธรรมชาติ ของ Krashen และ Terrel (1983)

1. ความเข้าใจทางภาษามาก่อนความสามารถในการผลิตภาษา เด็กจึงต้องได้รับข้อมูลทางภาษาที่เด็กสามารถเข้าใจได้
2. การผลิตภาษาจะปรากฏออกมาตามกระบวนการรับรู้ จึงไม่บังคับให้เด็กพูดจนกว่าจะมีความพร้อม
3. เป้าหมายของการสอนคือความสามารถในการสื่อสาร ไม่เน้นเรื่องความถูกต้องของไวยากรณ์
4. การเรียนรู้ที่ดีอยู่ภายใต้สภาพแวดล้อมที่ปราศจากความตึงเครียด

หลักการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ของ Morrow (1981)

1. การเรียนภาษาย่อมมีเป้าหมาย หลังการเรียนรู้เด็กสามารถทำกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งก่อนเรียนไม่สามารถทำได้
2. ความเข้าใจในการใช้ภาษาสำคัญกว่าความเข้าใจส่วนย่อยๆ ในประโยค
3. กระบวนการสื่อสารสำคัญเท่ารูปแบบของภาษา
4. การเรียนรู้เกิดจากการลงมือปฏิบัติของเด็ก ครูเป็นผู้คอยช่วยเหลือ แนะนำ และสั่งสอน
5. ความผิดพลาดทางไวยากรณ์ไม่สำคัญเท่ากับการที่เด็กสามารถสื่อสารได้

หลักการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง ของ Asher (1979)

1. การสร้างความเข้าใจในการพูดต้องได้รับการพัฒนาก่อนการพูด
2. ความเข้าใจในภาษาพูดจะได้รับการพัฒนาด้วยการที่เด็กได้แสดงท่าทาง
3. ไม่บังคับให้เด็กพูดขณะที่เด็กยังไม่พร้อม

หลักการพัฒนาความเข้าใจคำศัพท์

หลักการพัฒนาความเข้าใจคำศัพท์ ของ Cameron (2001)

1. การเชื่อมโยงคำศัพท์ให้สัมพันธ์กับสิ่งของที่เด็กสามารถสัมผัสหรือมองเห็นได้
2. การเปิดโอกาสให้เด็กพบคำศัพท์ซ้ำแล้วซ้ำอีกในบริบทใหม่ที่ช่วยเพิ่มความรู้เกี่ยวกับคำ

หลักการพัฒนาความเข้าใจคำศัพท์ ของ Slattery (2004)

1. การเชื่อมโยงคำศัพท์กับสิ่งที่สามารถมองเห็นได้
2. การเชื่อมโยงคำศัพท์กับการพูด
3. การเชื่อมโยงคำศัพท์กับการแสดงท่าทาง การเคลื่อนไหว และการปฏิบัติ

หลักการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กอนุบาล

ส่วนที่ 1 : หลักการเกี่ยวกับการจัดสภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

1. การรวบรวมสื่อวัสดุอุปกรณ์ทางภาษาอังกฤษไว้ในชั้นเรียนเพื่อส่งเสริมให้เด็กสำรวจและเรียนรู้ด้วยตนเอง
2. การจัดแสดงผลงานของเด็กเพื่อส่งเสริมความภาคภูมิใจในความสำเร็จของการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

ส่วนที่ 2 : หลักการเกี่ยวกับจัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมความเข้าใจภาษาอังกฤษ

3. การกำหนดสถานการณ์การเรียนรู้ที่น่าตื่นเต้นและเร้าความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ
4. การสร้างความเข้าใจในภาษาอังกฤษด้วยการใช้คำพูดผสมผสานกับการแสดงสีหน้า ท่าทาง การเคลื่อนไหว การแสดงการกระทำ และการลงมือปฏิบัติ
5. การเปิดโอกาสให้เด็กได้ปฏิสัมพันธ์กับครูและเพื่อน ผ่านการทำกิจกรรมกลุ่มใหญ่ กลุ่มย่อย และรายบุคคล เพื่อส่งเสริมการความเข้าใจในการใช้ภาษาและการสื่อสาร
6. การซ้ำย้ำทวนทางภาษาอย่างสม่ำเสมอภายใต้สถานการณ์การเรียนรู้ที่แตกต่างกันจนเกิดความคุ้นเคยและเข้าใจ

ส่วนที่ 3 : หลักการเกี่ยวกับการสร้างเจตคติที่ดีในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

7. การเสริมแรงทางบวกด้วยการชมเชย การใช้น้ำเสียงที่ไพเราะ การสัมผัสที่อบอุ่น และบุคลิกภาพที่เป็นกันเอง เพื่อลดความตึงเครียดในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ
8. การไม่บังคับให้เด็กแสดงความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษหากเด็กไม่พร้อม

ขั้นตอนการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กอนุบาล

1. การสร้างสถานการณ์
2. การฝึกปฏิบัติ
3. การปฏิบัติด้วยตนเอง

→ ความเข้าใจคำศัพท์

→ ความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แผนภูมิที่ 3 กรอบแนวคิดในการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษของกลุ่มควบคุม

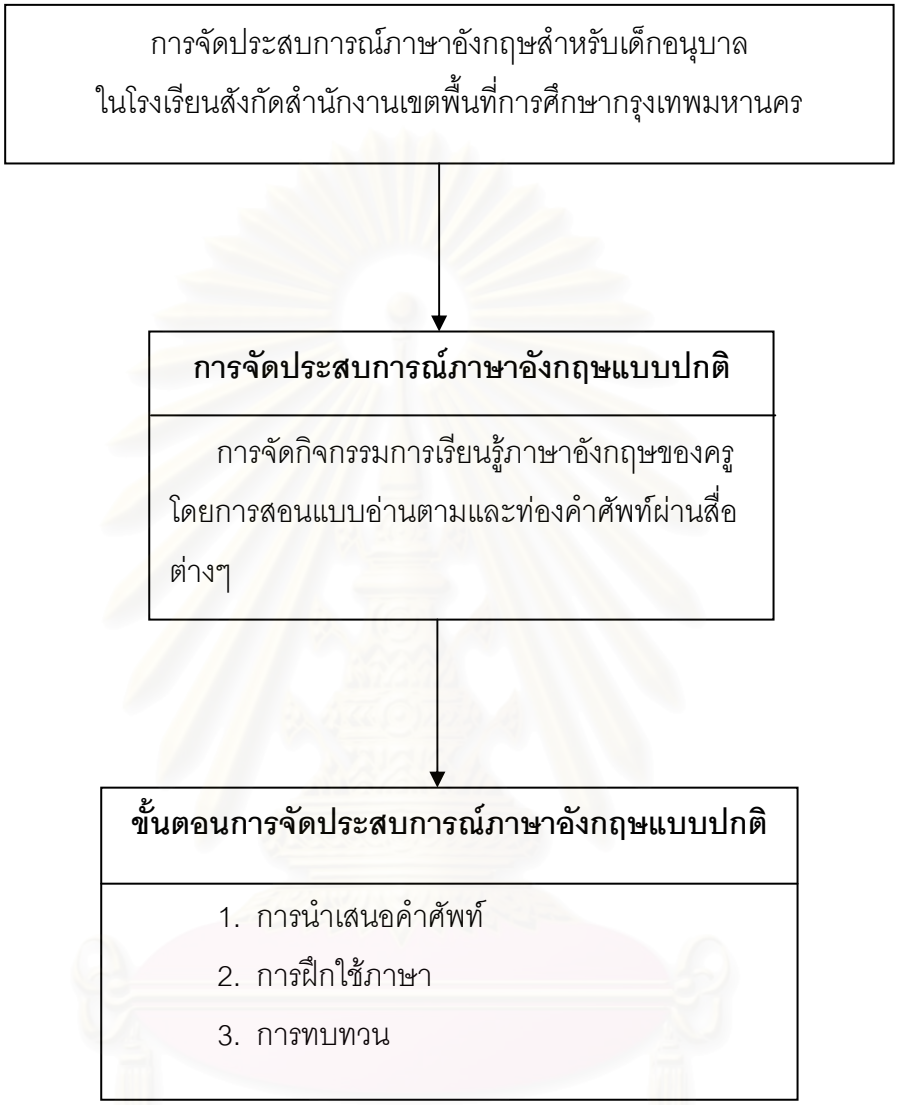

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แผนภูมิที่ 4 ขั้นตอนการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

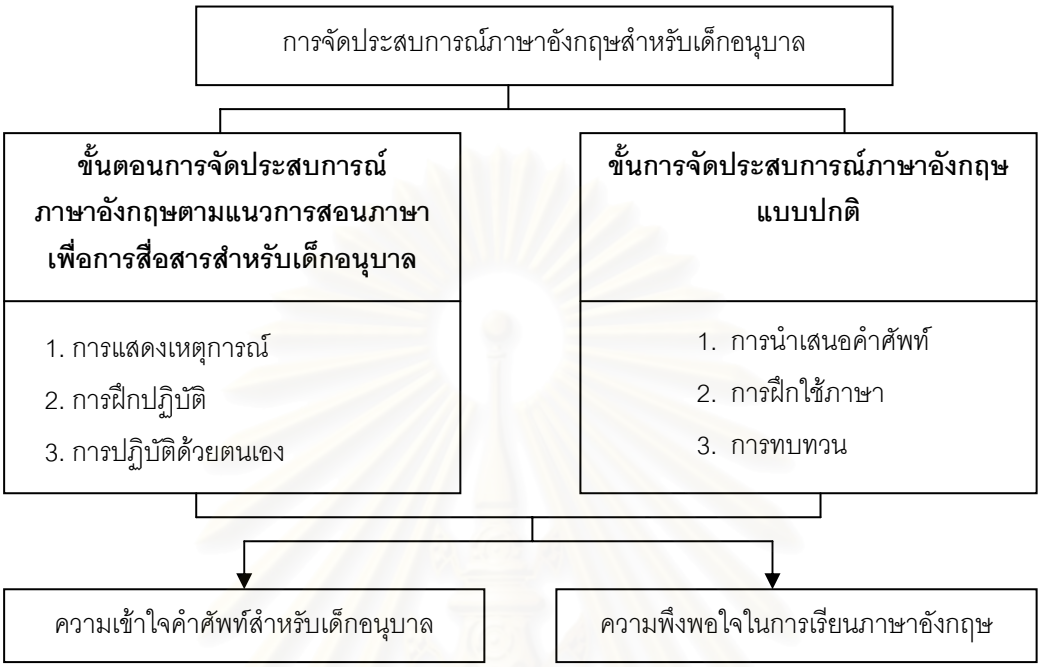

2. การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

2.1 ประชากร คือ เด็กอนุบาลอายุ 5-6 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นอนุบาล โรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นโรงเรียนที่มีลักษณะ ดังนี้

2.1.1 มีการสอดแทรกการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ

2.1.2 มีจำนวนนักเรียนในห้องไม่เกิน 30 คน

2.2 กลุ่มตัวอย่าง คือ เด็กอนุบาลอายุ 5-6 ปี ของโรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2550 ซึ่งผู้วิจัยได้ทำการสุ่มตัวอย่างโดยการสุ่มอย่างง่ายด้วยการจับฉลาก จากจำนวน 3 ห้องเรียน ห้องเรียนละ 29 คน ได้เด็กชั้นอนุบาลปีที่ 2/2 เป็นกลุ่มทดลอง และเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 2/3 เป็นกลุ่มควบคุม

3. การสร้างแผนการจัดประสบการณ์

3.1 การคัดเลือกคำศัพท์ที่ใช้ในการจัดประสบการณ์ ดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

3.1.1 ผู้วิจัยศึกษาคำศัพท์ที่ครูใช้ในการสอดแทรกการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ จากโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร ด้วยการสอบถามครู การสังเกตการจัดสภาพแวดล้อมทางภาษาอังกฤษในชั้นเรียน และการสำรวจสื่อทางภาษาอังกฤษ ดังแผนภูมิที่ 5

แผนภูมิที่ 5 การศึกษาคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

3.1.2 คัดเลือกคำศัพท์เพื่อใช้เป็นเนื้อหาในแผนการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ซึ่งเป็นคำศัพท์ที่มีลักษณะตามเกณฑ์ดังต่อไปนี้

1) มีความถี่ในการใช้ร่วมกันในโรงเรียนที่มีการสอดแทรกการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ อย่างน้อย 11 จาก 15 โรง

2) มีความเป็นรูปธรรมและใกล้ตัวเด็กมากที่สุด หรือถ้ามีความเป็นนามธรรมต้องเป็นคำศัพท์ง่ายๆ ที่เด็กเรียนรู้ได้จากสิ่งที่มองเห็นด้วยตาหรือการลงมือปฏิบัติ ดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 การคัดเลือกคำศัพท์ที่ใช้เป็นเนื้อหาในแผนการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษ

หมวดคำศัพท์	จำนวนโรงเรียนที่ใช้ร่วมกัน				
	11 โรง	12 โรง	13 โรง	14 โรง	15 โรง
สัตว์	Pig	-	Bird	Cat Fish	Ant Dog
ส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย	Head	Arm Foot Hair Hand Leg Mouth	Ears Eyes Nose	-	-
จำนวน	-	-	-	-	One Two Three Four Five Six Seven Eight Nine Ten
สี	Orange	Black Blue Green White	Red Yellow	-	-
ผลไม้	Apple Orange	Banana	-	-	-

รวมได้คำศัพท์ทั้งสิ้น 24 คำ ได้แก่ ant, bird, cat, dog, fish, eyes, ears, nose, one, two, three, four, five, red, yellow, arm, leg, blue, green, apple, banana, hand, hair, mouth

3.1.3 นำคำศัพท์ที่ได้ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน พิจารณาความเหมาะสมของเนื้อหา ซึ่งผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาว่าคำศัพท์ที่คัดเลือกมานั้นมีความยากง่าย และมีจำนวนเหมาะสมกับการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษสำหรับเด็กอนุบาล

3.1.4 นำคำศัพท์ที่ได้มาจัดเป็นเนื้อหาในแผนการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีคำศัพท์ที่ใช้ในการจัดประสบการณ์ทั้งสิ้น 24 คำ เท่าเทียมกัน ดังแผนภูมิที่ 6

แผนภูมิที่ 6 เนื้อหาที่ใช้ในแผนการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม

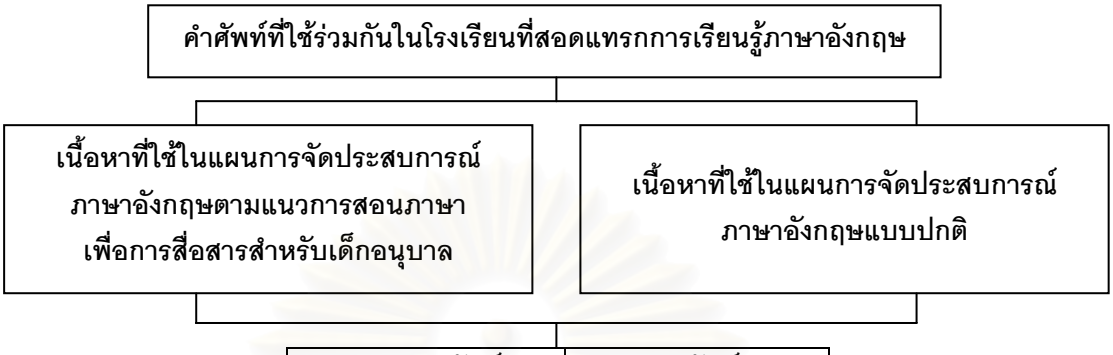

หมวดคำศัพท์	คำศัพท์
สัตว์	Ant Bird Cat Dog Fish
ส่วนต่างๆ ของร่างกาย	Arm Ears Eyes Hair Hand Leg Mouth Nose
จำนวน	One Two Three Four Five
สี	Blue Green Red Yellow
ผลไม้	Apple Banana

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

3.2 การสร้างแผนการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลอง

แผนการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลอง คือ แผนการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กอนุบาล ตั้งอยู่บนหลักการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กอนุบาล ซึ่งผู้วิจัยสังเคราะห์หลักการดังกล่าวมาจาก หลักการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษสำหรับเด็กอนุบาลของนักการศึกษาท่านต่างๆ และหลักการสอนภาษาตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ซึ่งประกอบด้วยหลักการสำคัญ คือ

1) การรวบรวมสื่อวัสดุอุปกรณ์ทางภาษาอังกฤษไว้ในชั้นเรียนเพื่อส่งเสริมให้เด็กสำรวจและเรียนรู้ด้วยตนเอง

2) การจัดแสดงผลงานของเด็กเพื่อส่งเสริมความภาคภูมิใจในความสำเร็จของการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

3) การกำหนดสถานการณ์การเรียนรู้ที่น่าตื่นเต้นและเร้าความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

4) การสร้างความเข้าใจในภาษาอังกฤษด้วยการใช้คำพูดผสมผสานกับการแสดงสีหน้า ท่าทาง การเคลื่อนไหว การแสดงการกระทำ และการลงมือปฏิบัติ

5) การเปิดโอกาสให้เด็กได้ปฏิสัมพันธ์กับครูและเพื่อน ผ่านการทำกิจกรรมกลุ่มใหญ่ กลุ่มย่อย และรายบุคคล เพื่อส่งเสริมการความเข้าใจในการใช้ภาษาและการสื่อสาร

6) การซ้ำย้ำทวนทางภาษาอย่างสม่ำเสมอภายใต้สถานการณ์การเรียนรู้ที่แตกต่างกันจนเกิดความคุ้นเคยและเข้าใจ

7) การเสริมแรงทางบวกด้วยการชมเชย การใช้น้ำเสียงที่ไพเราะ การสัมผัสที่อบอุ่นและบุคลิกภาพที่เป็นกันเอง เพื่อลดความตึงเครียดในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

8) การไม่บังคับให้เด็กแสดงความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษหากเด็กไม่พร้อม

ซึ่งแผนการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กอนุบาล มีรายละเอียดในการสร้างดังนี้

3.2.1 การจัดเนื้อหาในแผนการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษเป็นไปตามหลักการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กอนุบาลข้อที่ 6 คือ การซ้ำย้ำทวนทางภาษาอย่างสม่ำเสมอภายใต้สถานการณ์การเรียนรู้ที่แตกต่างกันจนเกิดความคุ้นเคยและเข้าใจในแผนการจัดประสบการณ์ นอกจากนี้ยังมีคำศัพท์เสริม ซึ่งเป็นคำศัพท์ที่เสริมความรู้ทั่วไปหรือเสริมให้การใช้ภาษาเพื่อสื่อความเป็นไปอย่างเหมาะสม ดังตัวอย่างเช่น คำนำหน้านาม a, an, the คำแสดงความเป็นเจ้าของ เช่น my, your คำชี้เฉพาะ เช่น this คำถาม เช่น what, where หรือชุดคำที่แสดงวัฒนธรรม เช่น good afternoon, thank you, please

3.2.2 การจัดสภาพแวดล้อมในชั้นเรียน เป็นไปตามหลักการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กอนุบาลข้อที่ 1 และ 2 (ดูรายละเอียดหน้า 58) ซึ่งการจัดสภาพแวดล้อมเป็นการจัดมุมประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ มีการจัดเรียงตามลำดับการจัดเนื้อหาในแผนการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษ

3.2.3 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เป็นไปไปตามหลักการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กอนุบาลข้อที่ 3, 4, 5 และ 6 (ดูรายละเอียดหน้า 58) ซึ่งในแต่ละสัปดาห์จะมีลักษณะของโครงสร้างในการจัดกิจกรรมเป็นดังนี้

1) กิจกรรมกลุ่มใหญ่ ประกอบด้วย การเล่านิทาน การประดิษฐ์ การเล่นเกม หรือการร้องเพลง ซึ่งการทำกิจกรรมกลุ่มใหญ่นี้ทำทุกวัน

2) กิจกรรมกลุ่มย่อยและรายบุคคล โดยกิจกรรมกลุ่มย่อยประกอบด้วยสมาชิกในกลุ่มจำนวน 2 – 6 คน ซึ่งกิจกรรมกลุ่มย่อยหรือรายบุคคลจัดสลับกันไป 2 – 3 ครั้งต่อสัปดาห์ ซึ่งมีรายละเอียดในการจัดกิจกรรมในแต่ละสัปดาห์ ดังตารางที่ 5

ตารางที่ 5 โครงสร้างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในแผนการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลอง

สัปดาห์ที่/วัน	กิจกรรมกลุ่มใหญ่	กิจกรรมกลุ่มย่อย	รายบุคคล
1/จันทร์	✓		✓
1/อังคาร	✓		✓
1/พุธ	✓		✓
1/พฤหัสบดี	✓		✓
1/ศุกร์	✓		✓
2/จันทร์	✓	✓	
2/อังคาร	✓		✓
2/พุธ	✓		✓
2/พฤหัสบดี	✓		✓
2/ศุกร์	✓	✓	
3/จันทร์	✓		✓
3/อังคาร	✓	✓	
3/พุธ	✓		✓

ตารางที่ 5 (ต่อ)

สัปดาห์ที่/วัน	กิจกรรมกลุ่มใหญ่	กิจกรรมกลุ่มย่อย	รายบุคคล
3/พฤหัสบดี	✓	✓	
3/ศุกร์	✓	✓	
4/จันทร์	✓		✓
4/อังคาร	✓		✓
4/พุธ	✓		✓
4/พฤหัสบดี	✓	✓	
4/ศุกร์	✓	✓	
5/จันทร์	✓		✓
5/อังคาร	✓	✓	
5/พุธ	✓	✓	
5/พฤหัสบดี	✓		✓
5/ศุกร์	✓		✓
6/จันทร์	✓		✓
6/อังคาร	✓		✓
6/พุธ	✓		✓
6/พฤหัสบดี	✓	✓	
6/ศุกร์	✓	✓	
7/จันทร์	✓		✓
7/อังคาร	✓		✓
7/พุธ	✓		✓
7/พฤหัสบดี	✓	✓	
7/ศุกร์	✓	✓	
8/จันทร์	✓	✓	
8/อังคาร	✓	✓	
8/พุธ	✓	✓	
8/พฤหัสบดี	✓		✓
8/ศุกร์	✓		✓

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 5 (ต่อ)

สัปดาห์ที่/วัน	กิจกรรมกลุ่มใหญ่	กิจกรรมกลุ่มย่อย	รายบุคคล
9/จันทร์	✓		✓
9/อังคาร	✓		✓
9/พุธ	✓		
9/พฤหัสบดี	✓	✓	
9/ศุกร์	✓		✓
10/จันทร์	✓		✓
10/อังคาร	✓		✓
10/พุธ	✓		✓
10/พฤหัสบดี	✓	✓	
10/ศุกร์	✓	✓	

3.2.4 เขียนแผนการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กอนุบาล จำนวน 50 แผน ซึ่งในแต่ละแผนประกอบด้วยขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม 3 ขั้นตอน ดังนี้

1) การสร้างสถานการณ์ คือ การนำเสนอกิจกรรมตามเหตุการณ์ต่างๆ ที่หลากหลายของครูในช่วงของกิจกรรมกลุ่มใหญ่

2) การฝึกปฏิบัติ คือ การเปิดโอกาสให้เด็กได้กระทำตามกิจกรรมที่หลากหลายซ้ำๆ โดยมีครูเป็นผู้ชี้แนะ

3) การปฏิบัติด้วยตนเอง คือ การที่เด็กได้ลงมือกระทำกิจกรรมด้วยตนเองผ่านสื่อและวัสดุอุปกรณ์ที่ครูจัดเตรียมไว้ เป็นกลุ่มย่อย หรือรายบุคคล

3.2.5 ผู้วิจัยนำแผนการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กอนุบาลจำนวน 50 แผน เสนอผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความถูกต้องทางภาษา ความเหมาะสมของกิจกรรม และระยะเวลาที่ใช้ในการทำกิจกรรม จากนั้นปรับปรุงแผนการจัดประสบการณ์และนำไปทดลองใช้ (try out) จำนวน 5 แผน กับเด็กอนุบาลชั้นปีที่ 2 โรงเรียนวัดโสมมนัสที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง เพื่อศึกษาความเหมาะสมด้านระยะเวลา ความยากง่ายของกิจกรรมและอุปกรณ์ แล้วนำไปปรับปรุงแก้ไขอีกครั้งเพื่อนำไปใช้จริง

3.3 การสร้างแผนการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษของกลุ่มควบคุม

แผนการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษของกลุ่มควบคุม คือ แผนจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษแบบปกติ ซึ่งได้มาจากการศึกษาวิธีการสอดแทรกการเรียนรู้ภาษาอังกฤษสำหรับเด็กอนุบาลของครูในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร ซึ่งมีลักษณะเป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของครู โดยการสอนแบบอ่านตามและท่องคำศัพท์ผ่านสื่อต่างๆ ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

3.3.1 ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรมภาษาอังกฤษแบบปกติ ประกอบด้วย 3 ขั้นตอน ดังนี้

1) การนำเสนอคำศัพท์ หมายถึง การที่ครูใช้วิธีชี้และออกเสียงคำศัพท์ที่ต้องการนำเสนอให้เด็กได้เห็นและฟัง ผ่านบัตรภาพคำศัพท์ สื่อของจริง และสื่อของจำลอง

2) การฝึกใช้ภาษา หมายถึง การที่เด็กพูดคำศัพท์ซ้ำๆ พร้อมกันตามครู

3) การทบทวน หมายถึง การย้อนระลึกและพูดคำศัพท์ด้วยตนเองเมื่อครูชี้คำศัพท์

3.3.2 การจัดเนื้อหาในการสอนมีลำดับและความถี่ของการสอนคำศัพท์เช่นเดียวกับแผนการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลอง

การเปรียบเทียบขั้นตอนการดำเนินกิจกรรมของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ดังตารางที่ 6

ตารางที่ 6 ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรมของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

กลุ่มทดลอง	กลุ่มควบคุม
1. **การสร้างสถานการณ์** การนำเสนอกิจกรรมตามเหตุการณ์ต่างๆ ที่หลากหลายของครูในช่วงของกิจกรรมกลุ่มใหญ่	1. **การนำเสนอคำศัพท์** การชี้และออกเสียงคำศัพท์ที่ต้องการนำเสนอให้เด็กได้เห็นและฟัง โดยผ่านบัตรภาพคำศัพท์ สื่อของจริงและสื่อของจำลอง
2. **การฝึกปฏิบัติ** การเปิดโอกาสให้เด็กได้กระทำตามกิจกรรมที่หลากหลายซ้ำๆ โดยมีครูเป็นผู้ชี้แนะ	2. **การฝึกใช้ภาษา** การพูดคำศัพท์ตามครูซ้ำๆ พร้อมกัน
3. **การปฏิบัติด้วยตนเอง** การลงมือกระทำกิจกรรมด้วยตนเองผ่านสื่อและวัสดุอุปกรณ์ที่ครูจัดเตรียมไว้เป็นกลุ่มย่อย หรือรายบุคคล	3. **การทบทวน** การพูดคำศัพท์ด้วยตนเองเมื่อ เห็นสื่อวัสดุอุปกรณ์ที่ครูนำเสนอ

สรุปการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษสำหรับเด็กอนุบาลของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม เป็นดังนี้

ตารางที่ 7 สรุปรายละเอียดการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

รายการ	กลุ่มทดลอง	กลุ่มควบคุม
แผนการสอนที่ใช้	แผนการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร	แผนการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษแบบปกติ
จำนวนคำศัพท์	24 คำ	24 คำ
ระยะเวลาในการจัดกิจกรรม	วันละ 15 นาที ตั้งแต่เวลา 14.30 – 14.45 น.	วันละ 15 นาที ตั้งแต่เวลา 14.30 – 14.45 น.
ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม	1) การสร้างสถานการณ์ 2) การฝึกปฏิบัติ 3) การปฏิบัติด้วยตนเอง	1) การนำเสนอคำศัพท์ 2) การฝึกใช้ภาษา 3) การทบทวน
ลักษณะของครู	1) จบการศึกษาปริญญาตรีสาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย 2) มีความสนใจในการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษให้แก่เด็กอนุบาล 3) กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาโทสาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย	1) จบการศึกษาปริญญาตรีสาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย 2) มีความสนใจในการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษให้แก่เด็กอนุบาล 3) มีประสบการณ์ในการสอนระดับอนุบาลเป็นเวลา 5 ปีและสอนเสริมภาษาอังกฤษตลอดระยะการทำงานและมีประสบการณ์เป็นครูช่วยสอนให้แก่ครูชาวต่างชาติเป็นเวลา 1 ปี

4. การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล 2 ชุด คือ แบบทดสอบความเข้าใจคำศัพท์สำหรับเด็กอนุบาล และแบบประเมินความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษ มีขั้นตอนในการสร้าง ดังนี้

4.1 การสร้างและตรวจสอบคุณภาพแบบทดสอบความเข้าใจคำศัพท์สำหรับเด็กอนุบาล มีรายละเอียดดังนี้

4.1.1 ศึกษาข้อมูลพื้นฐานด้านความเข้าใจคำศัพท์และการประเมินความเข้าใจคำศัพท์ของเด็ก แล้วนำข้อมูลที่ได้มานิยามคำจำกัดความและพฤติกรรมบ่งชี้ความเข้าใจคำศัพท์สำหรับเด็กอนุบาล ซึ่งประกอบด้วย 3 ด้านคือ การปฏิบัติตามคำสั่ง การจัดกระทำกับวัตถุ และการพูดโต้ตอบ ดังตารางที่ 8

ตารางที่ 8 คำนิยามและพฤติกรรมบ่งชี้ความเข้าใจคำศัพท์สำหรับเด็กอนุบาล

ความเข้าใจคำศัพท์	คำนิยาม	พฤติกรรมบ่งชี้
1. การปฏิบัติตามคำสั่ง	การกระทำกริยาอาการตามคำสั่ง	1. การแสดงท่าทางตามคำสั่งได้
2. การจัดกระทำกับวัตถุ	การลงมือกระทำกับวัสดุอุปกรณ์ที่จัดเตรียมไว้ได้อย่างสอดคล้องกับความหมายของคำศัพท์	1. การชี้ หยิบ จับ สัมผัสกับวัสดุอุปกรณ์ที่จัดเตรียมไว้ได้อย่างสอดคล้องกับความหมายของคำศัพท์ 2. การสร้างชิ้นงานที่สอดคล้องกับความหมายของคำศัพท์ได้
3. การพูดโต้ตอบ	การเปล่งเสียงออกเป็นถ้อยคำเพื่อโต้ตอบกันไปมาในการสนทนาหรือตอบคำถามได้	1. การเปล่งเสียงออกเป็นถ้อยคำ 1-2 คำ เพื่อตอบกลับการสนทนาหรือตอบคำถามได้

4.1.2 วิเคราะห์แผนการจัดประสบการณ์ เพื่อกำหนดแผนผังการสร้างข้อสอบตามขั้นตอนดังนี้

1) วิเคราะห์ความถี่ของความเข้าใจคำศัพท์ในด้านต่างๆ อันได้แก่ การปฏิบัติตามคำสั่ง การจัดกระทำกับวัตถุ การพูดโต้ตอบ ที่ใช้เป็นแนวทางในการกำหนดวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมและเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมที่ใช้ในแผนการจัดประสบการณ์เพื่อนำมาพิจารณาน้ำหนักความสำคัญของข้อสอบ ดังตารางที่ 9

ตารางที่ 9 การวิเคราะห์ความถี่ของความเข้าใจคำศัพท์ในด้านต่างๆ ที่ใช้ในแผนการจัดประสบการณ์

ความเข้าใจคำศัพท์	ความถี่บ่อยที่ใช้ในแผนการจัดประสบการณ์	คิดเป็นร้อยละ
1. การปฏิบัติตามคำสั่ง	8	15
2. การจัดกระทำกับวัตถุ	39	70
3. การพูดโต้ตอบ	8	15
รวม	**55**	**100**

2) วิเคราะห์ความถี่ของเนื้อหาที่ใช้ในแผนการจัดประสบการณ์ เพื่อกำหนดเนื้อหาที่ใช้ในแบบทดสอบและจำนวนของข้อสอบ โดยมีเกณฑ์ในการคัดเลือกเนื้อหา ดังนี้

(1) คัดเลือกเนื้อหามาร้อยละ 50 ของเนื้อหาในแต่ละหมวดนั้น

(2) คัดเลือกเนื้อหาที่มีความถี่ที่ใช้ในแผนการจัดประสบการณ์สูงก่อน ได้คำศัพท์ทั้งสิ้น 12 คำ ดังแผนภูมิที่ 7

แผนภูมิที่ 7 การวิเคราะห์เนื้อหาที่ใช้ในแบบทดสอบความเข้าใจคำศัพท์

เนื้อหาที่ใช้ในการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษสำหรับเด็กอนุบาล			**เนื้อหาที่ใช้ในแบบทดสอบความเข้าใจคำศัพท์สำหรับเด็กอนุบาล**
หมวด	เนื้อหา (ความถี่)		
	กลุ่มทดลอง	กลุ่มควบคุม	
ร่างกาย	Leg (17)	Leg (17)	Leg
	Nose (14)	Nose (14)	Nose
	Mouth (13)	Mouth (13)	Mouth
	Eyes (12)	Eyes (12)	Eyes
	Arm (11)	Arm (11)	
	Ears (10)	Ears (10)	
	Hair (9)	Hair (9)	
	Hand (8)	Hand (8)	
สัตว์	Cat (14)	Cat (14)	Cat
	Dog (13)	Dog (13)	Dog
	Bird (13)	Bird (13)	Bird
	Fish (10)	Fish (10)	
	Ant (8)	Ant (8)	
สี	Yellow (12)	Yellow (12)	Yellow
	Green (12)	Green (12)	Green
	Red (12)	Red (12)	
	Blue (11)	Blue (11	
ผลไม้	Apple (9)	Apple (9)	
	Banana (7)	Banana (7)	Banana
จำนวน	One (15)	One (15)	One
	Two (14)	Two (14)	Two
	Three (8)	Three (8)	
	Four (8)	Four (8)	
	Five (5)	Five (5)	

4.1.3 สร้างผังข้อสอบ โดยพิจารณาน้ำหนักความสำคัญจากความถี่ของความเข้าใจคำศัพท์ในด้านต่างๆ และความถี่ของเนื้อหาที่ใช้ในการจัดประสบการณ์เป็นสำคัญ ซึ่งเนื้อหาและจำนวนข้อมีความสัมพันธ์กัน ดังตารางที่ 10

ตารางที่ 10 ตารางกำหนดแผนผังการสร้างข้อสอบ

ความเข้าใจคำศัพท์	น้ำหนักความสำคัญ (ร้อยละ)	จำนวนข้อ	เนื้อหาที่ใช้ทดสอบ
1. การปฏิบัติตามคำสั่ง	15	2	Eyes Nose
2. การจัดกระทำกับวัตถุ	70	8	Banana Bird One Two Mouth Leg Yellow Green
3. การพูดโต้ตอบ	15	2	Cat Dog
รวม	**100**	**12**	**12**

4.1.4 สร้างแบบทดสอบความเข้าใจคำศัพท์สำหรับเด็กอนุบาล มีลักษณะเป็นแบบทดสอบชุดเดียว ซึ่งเป็นชุดกิจกรรมที่เด็กได้ลงมือจัดกระทำกับสื่อและวัสดุอุปกรณ์ที่จัดเตรียมไว้ ประกอบด้วย

กิจกรรมที่ 1 การเล่นเกมสัมผัสส่วนต่างๆ ของร่างกาย รวม 2 ข้อ
กิจกรรมที่ 2 การประดิษฐ์ รวม 4 ข้อ
กิจกรรมที่ 3 การต่อเติมภาพ รวม 4 ข้อ
กิจกรรมที่ 4 การฟังนิทาน รวม 2 ข้อ

ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

1) แบบทดสอบความเข้าใจคำศัพท์สำหรับเด็กอนุบาลนี้มีจำนวนทั้งสิ้น 12 ข้อ โดยแบ่งตามวัตถุประสงค์ 3 ด้าน ดังนี้

(1) ด้านการปฏิบัติตามคำสั่ง มีจำนวน 2 ข้อ ได้แก่ ข้อที่ 1, 2

(2) ด้านการจัดกระทำกับวัตถุ มีจำนวน 8 ข้อ ได้แก่ ข้อที่ 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, และ 10

(3) ด้านการพูดโต้ตอบ มีจำนวน 2 ข้อ ได้แก่ ข้อที่ 11, 12

2) การให้คะแนนเป็นไปตามเกณฑ์การให้คะแนนแบบแยกองค์ประกอบ (analytic scoring rubric) โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนดังต่อไปนี้

ตารางที่ 11 เกณฑ์การให้คะแนนแบบทดสอบความเข้าใจคำศัพท์สำหรับเด็กอนุบาล

รายการประเมินความเข้าใจคำศัพท์	
ด้านคำสั่ง/คำถาม	**ด้านเนื้อหา**
ก. เด็กแสดงกิริยาอาการตอบสนองต่อคำสั่ง/คำถามได้ถูกต้องด้วยตนเองเมื่อได้ยินคำสั่ง/คำถามจากข้อความที่ครูพูด ภายในเวลา 1.30 นาที (คะแนนที่ได้ = 2)	i. ตรงกับเนื้อหาที่ต้องการวัด (คะแนนที่ได้ = 2) ii. ไม่ตรงกับเนื้อหาที่ต้องการวัด (คะแนนที่ได้ = 0)
ข. เด็กแสดงกิริยาอาการตอบสนองต่อคำสั่ง/คำถามได้ถูกต้อง หลังครูแสดงพฤติกรรมชี้นำ ภายในเวลา 1.30 นาที แต่ไม่เกิน 2 นาที (คะแนนที่ได้ = 1)	i. ตรงกับเนื้อหาที่ต้องการวัด (คะแนนที่ได้ = 2) ii. ไม่ตรงกับเนื้อหาที่ต้องการวัด (คะแนนที่ได้ = 0)
ค. เด็กไม่แสดงกิริยาอาการตอบสนองต่อคำสั่ง/คำถาม หรือแสดงกิริยาอาการตอบสนองต่อคำสั่ง/คำถามผิด แม้มีครูชี้นำ โดยใช้เวลามากกว่า 2 นาที (คะแนนที่ได้ = 0)	i. ไม่ตรงกับเนื้อหาที่ต้องการวัด (คะแนนที่ได้ = 0)

3) ดำเนินการทดสอบเป็นรายบุคคลโดยครูเป็นผู้ออกคำสั่งหรือถามคำถามให้เด็กเป็นผู้ลงมือกระทำกับสื่อและวัสดุอุปกรณ์ที่จัดเตรียมไว้ตามขั้นตอนในแบบทดสอบ

4.1.5 ตรวจสอบคุณภาพแบบทดสอบความเข้าใจคำศัพท์สำหรับเด็กอนุบาล โดยดำเนินตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1) นำแบบทดสอบความเข้าใจคำศัพท์สำหรับเด็กอนุบาล ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน ตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา ซึ่งผู้ทรงคุณวุฒิเสนอแนะให้ปรับปรุงแก้ไขแบบทดสอบข้อที่ 1 และ 2

2) ปรับปรุงแบบทดสอบความเข้าใจคำศัพท์สำหรับเด็กอนุบาล และนำไปทดลองใช้ครั้งที่ 1 กับเด็กอนุบาลชั้นปีที่ 2 โรงเรียนวัดโสมมนัส ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง แต่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง

3) นำแบบทดสอบความเข้าใจคำศัพท์สำหรับเด็กอนุบาลที่นำไปทดลองใช้ครั้งที่ 1 มาวิเคราะห์หาค่าระดับความยาก และค่าอำนาจจำแนก ของแบบทดสอบ โดยกำหนดเกณฑ์ค่าระดับความยากที่ 0.20 – 0.80กำหนดเกณฑ์ค่าอำนาจจำแนกที่ 0.40 ขึ้นไป ซึ่งจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าแบบทดสอบความเข้าใจคำศัพท์สำหรับเด็กอนุบาลมีค่าระดับความยากระหว่าง 0.37 – 0.56 และค่าอำนาจจำแนกระหว่าง 0.75 – 1 ซึ่งถือว่าเป็นข้อสอบคุณภาพดีและไม่ต้องปรับปรุงแก้ไข ดังตารางที่ 12

ตารางที่ 12 การวิเคราะห์คุณภาพของแบบทดสอบความเข้าใจคำศัพท์สำหรับเด็กอนุบาล

คุณภาพของแบบทดสอบ	คะแนนแบบทดสอบ		เกณฑ์การประเมิน	
	ค่าที่กำหนด	ค่าที่วัดได้	ผ่าน	ไม่ผ่าน
ระดับความยาก	0.20 – 0.80	0.37 – 0.56	✓	
ค่าอำนาจจำแนก	0.40 ขึ้นไป	0.75 – 1	✓	

4) หาค่าความเที่ยงของแบบทดสอบโดยใช้วิธีทดสอบซ้ำ โดยเว้นระยะเวลาในการทดสอบครั้งที่ 2 ห่างจากการทดสอบครั้งที่ 1 เป็นระยะเวลา 1 สัปดาห์ จากนั้นคำนวณค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของ Conbach พบว่า แบบทดสอบความเข้าใจคำศัพท์สำหรับเด็กอนุบาลมีค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาเท่ากับ 0.88 ซึ่งถือว่ามีค่าความเที่ยงอยู่ในเกณฑ์สูง

4.2 การสร้างและตรวจสอบคุณภาพแบบประเมินความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษ มีขั้นตอนดังนี้

4.2.1 ศึกษาข้อมูลพื้นฐานด้านการประเมินความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษแล้วนำมาสร้างเป็นแบบประเมินความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งมีลักษณะเป็นกิจกรรมที่เด็กได้ประเมินความรู้สึกของตนเองที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่เด็กได้ฝึกปฏิบัติใน 3 ระดับ คือ ชอบใจมาก ชอบใจ หรือไม่ชอบใจ โดยประเมินผ่านสัญลักษณ์แทนความรู้สึก ซึ่งเด็กเป็นผู้ประเมินด้วยตนเองเมื่อเสร็จสิ้นกิจกรรม ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1) สัญลักษณ์แทนความรู้สึก มีลักษณะดังนี้

☺ หมายถึง เด็กมีความรู้สึกชอบใจกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่ตนเองได้ฝึกปฏิบัติมาก

😐 หมายถึง เด็กมีความรู้สึกชอบใจกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่ตนเองได้ฝึกปฏิบัติ

☹ หมายถึง เด็กมีความรู้สึกไม่ชอบใจกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่ตนเองได้ฝึกปฏิบัติ

2) วิธีการประเมินความพึงพอในใจการเรียนภาษาอังกฤษ ดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

(1) ครูถามถึงความรู้สึกต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่เด็กได้ฝึกปฏิบัติ

(2) เด็กเลือกสัญลักษณ์แทนความรู้สึกด้วยตนเอง

4.2.3 ตรวจสอบคุณภาพแบบประเมินความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษ โดยให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน ตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา จากนั้นนำไปทดลองใช้กับเด็กอนุบาลชั้นปีที่ 2 โรงเรียนวัดโสมมนัส ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง แต่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง โดยทำการประเมินเมื่อสิ้นสุดการทดลองใช้แผนการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กอนุบาล จำนวน 5 ครั้ง

5. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอนดังนี้

5.1 ผู้วิจัยทำการทดสอบก่อนทดลอง โดยนำแบบทดสอบความเข้าใจคำศัพท์สำหรับเด็กอนุบาลไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง เป็นระยะเวลา 1 สัปดาห์

5.2 ผู้วิจัยดำเนินการทดลอง โดยกลุ่มทดลองใช้แผนการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กอนุบาล ซึ่งมีผู้วิจัยเป็นผู้สอน ส่วนกลุ่มควบคุมใช้แผนการจัดประสบการณ์แบบปกติและใช้เวลาในการทดลองเท่ากับกลุ่มทดลอง ซึ่งมีครูประจำชั้นเป็นผู้สอน เป็นระยะเวลา 10 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน วันละ 15 นาที ตั้งแต่เวลา 14.30 – 14.45 น.

5.3 ผู้วิจัยทำการทดสอบหลังการทดลอง โดยนำแบบทดสอบความเข้าใจคำศัพท์สำหรับเด็กอนุบาลไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง เป็นระยะเวลา 1 สัปดาห์

6. การวิเคราะห์ข้อมูลและการนำเสนอข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งเป็น 2 ส่วน คือ การวิเคราะห์คะแนนความเข้าใจคำศัพท์และการวิเคราะห์ความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

6.1 การวิเคราะห์คะแนนความเข้าใจคำศัพท์และการนำเสนอข้อมูล

6.1.1 นำคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบความเข้าใจคำศัพท์สำหรับเด็กอนุบาล มาหาค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS 14.0 for windows (Statistical package for the social science for windows) ในการวิเคราะห์ข้อมูล

6.1.2 เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความเข้าใจคำศัพท์ระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองหลังการทดลอง โดยทดสอบค่าที (t – test independent) ที่ระดับความมีนัยสำคัญที่ .01 โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS 14.0 for windows (Statistical package for the social science for windows) ในการวิเคราะห์ข้อมูล

6.1.3 นำเสนอข้อมูลโดยการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความเข้าใจคำศัพท์ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมหลังการทดลอง ในรูปตารางประกอบความเรียง

6.2 การวิเคราะห์ความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษและการนำเสนอข้อมูล แบบประเมินความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษด้วยการหาค่าความถี่และร้อยละ นำเสนอข้อมูลความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษในรูปของตารางประกอบความเรียง

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยเรื่องผลของการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่มีต่อความเข้าใจคำศัพท์ของเด็กอนุบาล แบ่งเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 การเปรียบเทียบผลของคะแนนความเข้าใจคำศัพท์ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลความหมายดังนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลและการเปรียบเทียบคะแนนความเข้าใจคำศัพท์ระหว่างกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารและกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษแบบปกติ

$\overline{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ย
S.D.	แทน	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
t	แทน	คะแนนวิกฤต
n	แทน	จำนวนนักเรียน

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลอง

ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลความหมายดังนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาลที่ได้รับการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

n	แทน	จำนวนนักเรียน
%	แทน	ค่าร้อยละ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 1 การเปรียบเทียบผลของคะแนนความเข้าใจคำศัพท์ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

ผลการเปรียบเทียบคะแนนความเข้าใจคำศัพท์ซึ่งประกอบด้วย 3 ด้าน ได้แก่ การปฏิบัติตามคำสั่ง การจัดกระทำกับวัตถุ และการพูดโต้ตอบ ของกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร และกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษแบบปกติ หลังการทดลอง โดยการใช้ค่าที ซึ่งผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงรายละเอียดในหัวข้อดังต่อไปนี้

1. การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความเข้าใจคำศัพท์ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ก่อนการทดลอง นำเสนอในตารางที่ 13

2. การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความเข้าใจคำศัพท์ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม หลังการทดลอง นำเสนอในตารางที่ 14

ตารางที่ 13 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความเข้าใจคำศัพท์ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ก่อนการทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง / ความเข้าใจคำศัพท์	กลุ่มทดลอง		กลุ่มควบคุม		
	$\overline{X}$	S.D.	$\overline{X}$	S.D.	t
คะแนนรวม	6.72	4.84	6.76	4.12	0.29
ด้านการปฏิบัติตามคำสั่ง	0.03	0.18	0.07	0.37	0.44
ด้านการจัดกระทำกับวัตถุ	6.69	4.79	6.69	4.13	0.00
ด้านการพูดโต้ตอบ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00

$P < .01$, $n = 58$

จากตารางที่ 13 สรุปได้ว่าว่า ก่อนการทดลอง กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม มีค่าเฉลี่ยของคะแนนความเข้าใจคำศัพท์ในด้านการปฏิบัติตามคำสั่ง การจัดกระทำกับวัตถุ และการพูดโต้ตอบ ไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ .01

ตารางที่ 14 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความเข้าใจคำศัพท์ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม หลังการทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง / ความเข้าใจคำศัพท์	กลุ่มทดลอง		กลุ่มควบคุม		
	$\overline{X}$	S.D.	$\overline{X}$	S.D.	t
คะแนนรวม	41.45	8.45	21.79	11.01	7.62**
ด้านการปฏิบัติตามคำสั่ง	6.79	2.25	1.90	2.83	7.20**
ด้านการจัดกระทำกับวัตถุ	27.48	5.66	16.24	7.68	6.34**
ด้านการพูดโต้ตอบ	7.17	2.22	3.66	3.30	4.75**

**P < .01 , n = 58

จากตารางที่ 14 สรุปได้ว่า หลังการทดลอง กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม มีค่าเฉลี่ยของคะแนนความเข้าใจคำศัพท์ในด้านการปฏิบัติตามคำสั่ง การจัดกระทำกับวัตถุ และการพูดโต้ตอบแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01 โดยกลุ่มทดลอง มีความเข้าใจคำศัพท์สูงกว่ากลุ่มควบคุม

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลอง

การวิเคราะห์ความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลอง ด้วยการหาค่าความถี่และค่าร้อยละ ซึ่งได้ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังรายละเอียดที่นำเสนอในตารางที่ 15

ตารางที่ 15 จำนวนและร้อยละของความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลอง

วันที่/สัปดาห์ที่	ชอบใจมาก		ชอบใจ		ไม่ชอบใจ		รวม	
	n	%	n	%	n	%	n	%
1/1	26	96.8	1	3.7	0	0.0	27	100
2/1	23	79.3	2	6.8	4	13.8	29	100
3/1	24	82.8	4	13.8	1	3.4	29	100
4/1	24	85.7	3	10.7	1	3.6	28	100
5/1	24	88.9	0	0.0	3	11.1	27	100

ตารางที่ 15 (ต่อ)

วันที่/สัปดาห์ที่	ชอบใจมาก		ชอบใจ		ไม่ชอบใจ		รวม	
	n	%	n	%	n	%	n	%
1/2	27	93.1	2	6.9	0	0.0	29	100
2/2	23	88.1	3	10.7	2	7.2	28	100
3/2	22	84.6	4	15.4	0	0.0	26	100
4/2	28	96.6	0	0.0	1	3.4	29	100
5/2	20	90.9	2	9.1	0	0.0	22	100
1/3	22	81.5	3	11.1	2	7.4	27	100
2/3	22	75.9	6	20.7	1	3.4	29	100
3/3	22	78.6	6	21.4	0	0.0	28	100
4/3	18	66.7	7	25.9	2	7.4	27	100
5/3	19	67.9	4	14.3	5	17.8	28	100
1/4	15	71.4	4	19.1	2	9.5	21	100
2/4	21	80.8	4	15.4	1	3.8	26	100
3/4	19	70.4	7	25.9	1	3.7	27	100
4/4	15	57.7	7	26.9	4	15.4	26	100
5/4	17	63.0	7	26.0	3	11.0	27	100
1/5	18	66.7	8	29.6	1	3.7	27	100
2/5	17	60.7	6	21.4	5	17.9	28	100
3/5	18	62.1	7	24.1	4	13.8	29	100
4/5	19	70.4	4	14.8	4	14.8	27	100
5/5	17	68.0	7	28.0	1	4.0	25	100
1/6	19	79.2	3	12.5	2	8.3	24	100
2/6	16	64.0	5	20.0	4	16.0	25	100
3/6	16	61.5	6	23.1	4	15.1	26	100
4/6	18	69.2	1	3.8	7	27.0	26	100
5/6	16	61.5	8	30.8	2	7.7	26	100
1/7	13	48.2	10	37.0	4	14.8	27	100
2/7	16	57.1	10	35.7	2	7.2	28	100
3/7	13	46.4	8	28.6	7	25.0	28	100
4/7	21	72.4	7	24.1	1	3.5	29	100
5/7	26	92.8	1	3.6	1	3.6	28	100

ตารางที่ 15 (ต่อ)

วันที่/สัปดาห์ที่	ชอบใจมาก		ชอบใจ		ไม่ชอบใจ		รวม	
	n	%	n	%	n	%	n	%
1/8	14	50.0	9	32.1	5	17.9	28	100
2/8	8	30.8	10	38.4	8	30.8	26	100
3/8	17	63.0	7	26.0	3	11.0	27	100
4/8	22	84.6	3	11.5	1	3.9	26	100
5/8	12	48.0	10	40.0	3	12.0	25	100
1/9	21	84.0	4	16.0	0	0.0	25	100
2/9	16	61.6	5	19.2	5	19.2	26	100
3/9	16	57.1	8	28.6	4	14.3	28	100
4/9	13	46.4	11	39.3	4	14.3	28	100
5/9	13	48.1	12	44.5	2	7.4	27	100
1/10	22	81.5	4	14.8	1	3.7	27	100
2/10	18	69.2	3	11.6	5	19.2	26	100
3/10	15	55.6	5	18.5	7	25.9	27	100
4/10	21	77.8	6	22.2	0	0.0	27	100
5/10	14	50.0	11	39.3	3	10.7	28	100
รวม	**936**	**69.6**	**275**	**20.5**	**133**	**9.9**	**1344**	**100**

จากตารางที่ 15 จะเห็นได้ว่า กลุ่มทดลองมีความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษด้วยการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับชอบใจมาก เฉลี่ยร้อยละ 69.6 ชอบใจเฉลี่ยร้อยละ 20.5 และไม่ชอบใจเฉลี่ยร้อยละ 9.9

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 5
สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ

งานวิจัยเรื่องผลของการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่มีต่อความเข้าใจคำศัพท์ใน 3 ด้าน คือ 1) การปฏิบัติตามคำสั่ง 2) การจัดกระทำกับวัตถุ และ 3) การพูดโต้ตอบ และศึกษาความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานของการวิจัยในครั้งนี้ว่า เด็กที่ได้รับการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมีความเข้าใจคำศัพท์สูงกว่าเด็กที่ได้รับการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษแบบปกติ

ประชากร คือ เด็กอนุบาลอายุ 5 – 6 ปี โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์ จำนวน 58 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองที่ใช้การจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร จำนวน 29 คน และกลุ่มควบคุมที่ใช้การจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษแบบปกติ จำนวน 29 คน

แผนการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย แผนการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กอนุบาลของกลุ่มทดลอง และแผนการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษแบบปกติของกลุ่มควบคุม

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยเครื่องมือ 2 ชุด ได้แก่ 1) แบบทดสอบความเข้าใจคำศัพท์สำหรับเด็กอนุบาล ที่ประกอบด้วย คู่มือการใช้แบบทดสอบความเข้าใจคำศัพท์สำหรับเด็กอนุบาล (สำหรับครู) และแบบทดสอบความเข้าใจคำศัพท์สำหรับเด็กอนุบาล และ 2) แบบประเมินความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยนำแบบทดสอบความเข้าใจคำศัพท์สำหรับเด็กอนุบาลไปให้กลุ่มตัวอย่างทำก่อนการทดลองเป็นรายบุคคล จากนั้นดำเนินการทดลอง โดยกลุ่มทดลองใช้แผนการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กอนุบาล โดยมีผู้วิจัยเป็นผู้สอน ส่วนกลุ่มควบคุมใช้แผนการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษแบบปกติ โดยมีครูประจำชั้นเป็นผู้สอน ใช้ระยะเวลาในการทดลองทั้งสิ้น 10 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน วันละ 15 นาที ตั้งแต่เวลา 14.30 – 14.45 น. จากนั้นผู้วิจัยนำแบบทดสอบความเข้าใจคำศัพท์สำหรับเด็กอนุบาล ซึ่งเป็นแบบทดสอบชุดเดียวกันกับที่ใช้ก่อนการทดลอง ไปให้กลุ่มตัวอย่างทำหลังการทดลองเป็นรายบุคคล

การวิเคราะห์ข้อมูลและการนำเสนอข้อมูล ผู้วิจัยวิเคราะห์คะแนนความเข้าใจคำศัพท์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS 14.0 for windows (Statistical package for the social science for windows) ในการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคะแนนความเข้าใจคำศัพท์ของกลุ่มทดลองกับ

กลุ่มควบคุม โดยการทดสอบค่าที ที่ระดับความมีนัยสำคัญที่ .01 แล้วนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในรูปตารางประกอบความเรียง และวิเคราะห์ความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษด้วยการหาค่าความถี่และร้อยละ แล้วนำเสนอข้อมูลในรูปของตารางประกอบความเรียง

สรุปผลการวิจัย

ผลการทดลองพบว่า หลังการทดลองค่าเฉลี่ยคะแนนความเข้าใจคำศัพท์ทั้ง 3 ด้าน ได้แก่การปฏิบัติตามคำสั่ง การจัดกระทำกับวัตถุ และการพูดโต้ตอบ ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01 โดยกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กอนุบาล มีคะแนนความเข้าใจคำศัพท์สูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษแบบปกติ และกลุ่มทดลองมีความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษด้วยการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กอนุบาลอยู่ในระดับชอบใจมากเฉลี่ยร้อยละ 69.6 ชอบใจเฉลี่ยร้อยละ 20.5 และไม่ชอบใจเฉลี่ยร้อยละ 9.9

อภิปรายผล

การศึกษาผลของการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่มีต่อความเข้าใจคำศัพท์สำหรับเด็กอนุบาล ผู้วิจัยได้พบประเด็นที่เป็นผลจากการจัดกิจกรรม ซึ่งสามารถอธิบายในประเด็นต่างๆ ดังต่อไปนี้

1. บทบาทครูที่ช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล

การจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษสำหรับเด็กอนุบาลให้ได้ผลดีนั้น บทบาทของครูเป็นสิ่งที่สำคัญมาก เพราะเด็กเรียนรู้ภาษาจากการมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลแวดล้อมในสภาพแวดล้อมที่พรั่งพร้อมไปด้วยภาษา และจากการประเมินพฤติกรรมของผู้วิจัยเองที่ปฏิบัติต่อเด็กตลอดระยะเวลาในการดำเนินการทดลอง ทำให้พบว่าบทบาทของครูที่ช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล คือ

1) บทบาทในการลดความตึงเครียดของเด็ก สิ่งที่ผู้วิจัยระลึกถึงและปฏิบัติอยู่เสมอ คือ การพูดคุยกับเด็กด้วยสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใสและน้ำเสียงที่ไพเราะ การรับฟังเด็กอย่างตั้งใจ การสัมผัสเด็กอย่างนุ่มนวล การยอมรับข้อผิดพลาดของเด็กและตระหนักว่าเด็กยังมีเวลาในการพัฒนาภาษาอีกหลายปี ส่งผลต่อการลดความคาดหวังและความกดดันว่าเด็กจะต้องมีการพัฒนาความสามารถทางภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้น ช่วยให้บรรยากาศในการเรียนดีขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับหลักการสอนภาษาธรรมชาติของ Krashen และ Terrel (1983) ที่กล่าวว่าสภาพแวดล้อมซึ่งเป็น

ประโยชน์ต่อเด็กต้องจัดโดยครู กล่าวคือ ต้องลดความวิตกกังวล ไมตรีจิตที่ดีกับครู มนุษยสัมพันธ์กับเด็กด้วยกัน บรรยากาศไม่ฟุ่มเฟือยแต่จำเป็น ดังรูปภาพที่ 7

รูปภาพที่ 7 บรรยากาศในชั้นเรียนภาษาอังกฤษ

2) บทบาทในการเป็นนักวางแผนที่ดี เนื่องด้วยสภาพแวดล้อมของประเทศไทยไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวัน การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กจึงเป็นการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ ดังนั้นครูจึงมีบทบาทสำคัญอย่างมากในการวางแผนกิจกรรมเพื่อให้เด็กเกิดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Moon (2005) ที่กล่าวว่าเด็กไม่ทราบว่ามีเหตุผลหรือความจำเป็นอะไรที่เขาต้องเรียนภาษาต่างประเทศ สำหรับเด็กหลายคนเหตุผลที่เด็กชอบเรียนภาษาอังกฤษในขั้นแรกขึ้นอยู่กับว่าเขาชอบครูหรือการเรียนรู้กิจกรรม ดังนั้นจึงมีความจำเป็นและเป็นหน้าที่ของครูที่จะกระตุ้นและสร้างความสนใจในการเรียนรู้ภาษาใหม่ และหลักการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารของ Morrow (1981) ที่กล่าวว่า การเรียนรู้เกิดจากการปฏิบัติซึ่งจะต้องให้เด็กเข้ามามีส่วนร่วมเสมอ การเรียนรู้เป็นหน้าที่ของเด็ก ครูมีหน้าที่ช่วยแนะนำ จัดวางแผน วางขั้นตอนนำเสนอบทเรียน การฝึกฝนให้เด็กสื่อความหมายจริงๆ จากประสบการณ์ในการจัดกิจกรรมของผู้วิจัยพบว่า ในแต่ละขั้นตอนของการดำเนินกิจกรรมบทบาทของครูนั้นแตกต่างกันไปดังต่อไปนี้ (1) ในขั้นการสร้างสถานการณ์ ครูมีบทบาทในการจัดเตรียมสื่อวัสดุอุปกรณ์และสร้างสถานการณ์ที่น่าตื่นเต้นและเร้าความสนใจเด็ก วิธีที่ผู้วิจัยมักปฏิบัติเสมอคือ การจัดวางสื่อวัสดุอุปกรณ์บางส่วนไว้ในชั้นเรียนเพื่อให้เด็กเกิดความสนใจ ซึ่งเป็นวิธีที่ได้ผลดีเพราะเมื่อเด็กเข้ามาใช้ชั้นเรียนเด็กมักจะถามว่า “คุณครู วันนี้เราจะทำอะไรกันเหรอครับ (คะ)” เป็นต้น และช่วยให้เด็กมีความตั้งใจที่จะฟังสิ่งที่ครูสอนต่อไป ดังรูปภาพที่ 8

รูปภาพที่ 8 การจัดวางสื่อวัสดุอุปกรณ์ไว้เพียงบางส่วนเพื่อเร้าความสนใจเด็ก

(2) ในขั้นการฝึกปฏิบัติ บทบาทของครูเปลี่ยนจากผู้สอนเป็นผู้ชี้แนะ โดยการเปิดโอกาสให้เด็กได้เข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมด้วยการลงมือปฏิบัติผ่านสื่ออุปกรณ์ที่ครูจัดเตรียมไว้ และ (3) ในขั้นการปฏิบัติด้วยตนเอง เป็นขั้นที่ครูลดบทบาทลงเป็นผู้คอยช่วยเหลือ สังเกต และประเมินว่าสิ่งที่ครูสื่อสารไปแล้วนั้นเด็กเข้าใจหรือไม่ ซึ่งผู้วิจัยพบว่าการวางแผนกิจกรรมที่ดีทำให้เด็กสามารถเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี ดังตัวอย่างที่จะนำเสนอดังต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 การสร้างสถานการณ์ ครูซ่อนนกกระดาษไว้ตามที่ต่างๆ จากนั้นเล่าว่านกสีต่างๆ บินหนีไป ดังรูปภาพที่ 9

รูปภาพที่ 9 ภาพแสดงขั้นการสร้างสถานการณ์

ขั้นที่ 2 การฝึกปฏิบัติ ครูทำท่ามองหานกที่บินหนีไป จากนั้นให้ตัวแทนเด็กออกไปหานกกระดาษตามคำสั่ง เช่น “Find a red bird.” เมื่อตัวแทนเด็กกลับมาก็ตรวจสอบและทบทวนอีกครั้งว่าเด็กทำได้ถูกต้องหรือไม่ ดังรูปภาพที่ 10

รูปภาพที่ 10 ภาพแสดงขั้นการฝึกปฏิบัติ

ขั้นที่ 3 การปฏิบัติด้วยตนเอง ครูออกคำสั่ง เช่น “Find a blue bird.” จากนั้นให้เด็กออกไปตามหานกกระดาษด้วยตนเองแล้วนำกลับมาให้ครู ดังรูปภาพที่ 11

รูปภาพที่ 11 ภาพแสดงขั้นการปฏิบัติด้วยตนเอง

จากตัวอย่างที่นำเสนอข้างต้น จึงอาจจะกล่าวได้ว่าบทบาทในการลดความตึงเครียดและบทบาทในการเป็นนักวางแผนที่ดีของครูช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและส่งเสริมเจตคติที่ดีในการเรียนภาษาอังกฤษของเด็ก ซึ่งสะท้อนให้เห็นจากคำถามซึ่งเด็กแสดงความสนใจและความพึงพอในใจการเรียนภาษาอังกฤษ ตัวอย่างเช่น วันหนึ่งหลังจากเสร็จสิ้นจากกิจกรรม น้องทีเดินมาถามผู้วิจัยว่า “คุณครูไปเรียนภาษาอังกฤษมาจากโรงเรียนไหน หนูอยากพูดภาษาอังกฤษได้อย่างคุณครูบ้าง” หรือเมื่อผู้วิจัยถามน้องหญิงหญิงว่า “ชอบเรียนภาษาอังกฤษไหมคะ” น้องหญิงหญิงตอบว่า “ชอบ” และเมื่อถามต่อว่าเพราะอะไร น้องหญิงหญิงตอบว่า “หนูชอบเล่น” เป็นต้น

2. ลักษณะของกิจกรรมส่งผลต่อความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

จากการประเมินความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษหลังจากเสร็จสิ้นกิจกรรมและการสังเกตพฤติกรรมเด็กของผู้วิจัย พบว่าลักษณะของกิจกรรมส่งผลต่อความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นอย่างมาก ลักษณะของกิจกรรมที่ส่งผลทางบวกต่อความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษคือ 1) กิจกรรมที่มีอาหารเข้ามาเกี่ยวข้อง ตัวอย่างเช่น กิจกรรมในวันที่ 5 สัปดาห์ที่ 7 เด็กได้ฟังนิทานเกี่ยวกับแมวที่มีกล้วยอยู่เยอะแต่ทานไม่ไหว จึงชวนเพื่อนมาทานกล้วยด้วยกัน หลังจากฟังนิทานเสร็จผู้วิจัยแจกกล้วยให้ตัวแทนเด็กและให้เด็กชวนเพื่อนมาทานกล้วยด้วยกัน จากผลการประเมินความพึงพอใจหลังจากเสร็จสิ้นกิจกรรมพบว่า เด็กมีความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษในระดับชอบใจมากถึงร้อยละ 92.8 ดังรูปภาพที่ 12

รูปภาพที่ 12 กิจกรรมที่มีอาหารเข้ามาเกี่ยวข้อง

2) กิจกรรมที่ง่าย ไม่ซับซ้อน เด็กสามารถปฏิบัติได้ด้วยตนเอง และสามารถนำผลงานไปเล่นต่อได้ ตัวอย่างเช่นกิจกรรมในวันที่ 4 สัปดาห์ที่ 8 เด็กฟังนิทานเกี่ยวกับนกตัวหนึ่งที่ไม่ชอบสีของตัวเองจึงไปเปลี่ยนสีที่ร้านทำผม แต่เปลี่ยนเท่าไรก็ไม่พอใจเสียที จากนั้นให้เด็กช่วยคิดและระบายสีซึ่งเด็กสามารถเลือกใช้สีที่ไม่อยู่ในเนื้อเรื่องได้ จากนั้นก็นำนกกระดาษที่เด็กได้ระบายสีแล้วมาทำมงกุฎรูปนก ดังรูปภาพที่ 13

รูปภาพที่ 13 กิจกรรมที่ส่งเสริมทางบวกต่อความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

จากการสังเกตของผู้วิจัยพบว่าเมื่อเด็กได้มงกุฎรูปนก เด็กหลายคนสมมติว่าตนเองเป็นนกและทำท่าบินไปรอบๆ ห้อง เด็กบางคนทำท่าบินไปทานผลไม้จำลองที่ติดไว้บนต้นไม้จำลองหรือทำท่าบินไปดื่มน้ำที่บ่อน้ำในมุมประสบการณ์ภาษาอังกฤษ เป็นต้น และจากผลการประเมินความพึงพอใจหลังจากเสร็จสิ้นกิจกรรมพบว่า เด็กมีความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษในระดับชอบใจมากถึงร้อยละ 84.6 ซึ่งกิจกรรมลักษณะนี้สอดคล้องกับแนวคิดของ Phillip (1993) ที่กล่าวว่ากิจกรรมควรง่ายพอที่จะทำให้เด็กเข้าใจและรู้ว่าคาดหวังให้เด็กแสดงออกอย่างไร และกิจกรรมควรเป็นกิจกรรมที่เด็กสามารถปฏิบัติได้ เพื่อให้เด็กมีความรู้สึกพึงพอใจในผลงานของตน ลักษณะกิจกรรมที่ลดระดับความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษของเด็กคือ กิจกรรมที่ไม่ท้าทายความสามารถของเด็กหรือเป็นกิจกรรมที่เด็กได้เคยฝึกปฏิบัติไปแล้วถึงแม้จะเปลี่ยนเนื้อหาก็ตาม ตัวอย่างเช่น

การเล่มเกมบิงโก ครั้งแรกเด็กเล่นเกมบิงโกที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับส่วนต่างๆ ของร่างกาย ในวันที่ 4 สัปดาห์ที่ 2 จากผลการประเมินความพึงพอใจหลังจากเสร็จสิ้นกิจกรรมพบว่า เด็กมีความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษในระดับชอบใจมากถึงร้อยละ 96.6 แต่เมื่อผู้วิจัยนำเกมบิงโกมาเล่นอีกครั้งหนึ่ง แต่เป็นเกมบิงโกที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับสัตว์ จากผลการประเมินความพึงพอใจหลังจากเสร็จสิ้นกิจกรรมพบว่า เด็กมีความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษในระดับชอบใจมากเพียงร้อยละ 48.1 ซึ่งจากการสอบถามเด็ก เด็กให้คำตอบว่า “มันง่าย” หรือ “เคยเล่นไปแล้ว” เป็นต้น

3. การเริ่มผลิตภาษาของเด็กเกิดขึ้นเร็วกว่าปกติแต่ยังคงเป็นไปตามพัฒนาการการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

จากการทดสอบความเข้าใจคำศัพท์ด้านการพูดโต้ตอบก่อนการทดลองนั้นพบว่าเด็กไม่สามารถทำคะแนนส่วนนี้ได้เลย เมื่อผู้วิจัยเล่านิทานแล้วชี้ภาพตัวละครในนิทาน (ภาพแมว) แล้วถามว่า “What is it?” พฤติกรรมของเด็กที่เกิดขึ้น คือ 1) พูดซ้ำคำถามครูแต่ไม่ตอบคำถาม 2) ตอบเป็นภาษาไทยว่า “แมว” และ 3) นิ่งเงียบ เมื่อเริ่มดำเนินการทดลอง ในช่วงสัปดาห์แรกๆ ผู้วิจัยสังเกตได้ว่าเด็กจะไม่พูดโต้ตอบกับผู้วิจัยเป็นภาษาอังกฤษเลย เด็กเพียงแต่ทำตามการสอนของครูเท่านั้น ซึ่งพฤติกรรมนี้สอดคล้องกับลำดับขั้นการได้มาซึ่งภาษาที่สองของ Richard-Amato (1996) และ Northwest Regional Educational Laboratory (2003) ที่กล่าวถึงขั้นแรกของการเรียนรู้ภาษาที่สองของเด็กคือขั้นการสร้างความเข้าใจในภาษา (The comprehension stage) กล่าวคือเด็กกำลังพยายามทำความเข้าใจในสิ่งที่เด็กได้ยินแต่เด็กอาจจะไม่พูด หรือที่เรียกว่า ”ระยะเงียบ (Silent period)” แต่เด็กก็สามารถตอบสนองด้วยวิธีการอื่นเช่น การชี้ไปที่วัตถุ รูปภาพ หรือคน หรือการแสดงอากัปกิริยา เป็นต้น ในช่วงสัปดาห์ที่ 6 ของการทดลอง เด็กเริ่มที่จะพูดโต้ตอบกับครูด้วยภาษาอังกฤษโดยตอบคำถามง่ายๆ ได้ ซึ่งคำตอบของเด็กมักจะเป็นคำโดดๆ หรือคำที่ประกอบด้วย 2 พยางค์แต่ผิดไวยากรณ์ เช่น เมื่อครูชี้ที่ตุ๊กตาสุนัขแล้วถามว่า “What is it?” เด็กตอบว่า “dog” หรือเมื่อครูชี้ที่แอ๊ปเปิ้ลสีแดงแล้วถามว่า “What is it?” เด็กตอบว่า ”apple red” ซึ่งลักษณะการตอบคำถามของเด็กยังสอดคล้องกับแนวคิดในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาลของ Prator (1969 อ้างถึงใน แรมสมร อยู่สถาพร, 2538) ที่กล่าวถึงกระบวนการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กในขั้นการเปรียบเทียบและสรุปกฎว่า เด็กพยายามที่จะเชื่อมโยงคำศัพท์ต่างๆ กับสิ่งของหรือคน และพยายามที่จะจับคู่คำและจำรูปแบบประโยคต่างๆ และในขณะเดียวกันก็พยายามที่จะสร้างคำหรือรูปแบบของประโยคของตนเองตามความเข้าใจที่สรุปได้ ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าการที่เด็กตอบว่า “apple red” น่าจะมาจากการเปรียบเทียบกับโครงสร้างของภาษาไทย คือ “แอ๊ปเปิ้ลสีแดง” ซึ่งโครงสร้างทางภาษาอังกฤษนั้นแตกต่างจากภาษาไทย แต่ก็เป็นการสะท้อนให้เห็นว่าเด็กมีความกระตือรือร้นและพยายามที่จะสื่อสาร และคำตอบของเด็กที่ผิดไวยากรณ์นั้นถือว่าเป็นเรื่องปกติเพราะเด็กยังมีประสบการณ์ทางภาษาน้อยอยู่ และในการทดสอบความเข้าใจ

คำศัพท์ด้านการพูดโต้ตอบหลังการทดลอง พบว่าเด็กส่วนใหญ่สามารถตอบคำถามได้ทันที โดยไม่ต้องชี้นำ แต่ระยะเวลาที่เด็กเริ่มผลิตภาษานั้นไม่สอดคล้องกับลำดับขั้นการได้มาซึ่งภาษาที่สองของ Richard-Amato (1996) และ Northwest Regional Educational Laboratory (2003) ที่กล่าวถึงขั้นที่สองของการเรียนรู้ภาษาที่สอง คือ ขั้นการเริ่มผลิตภาษา (The early speech production) ที่กล่าวว่า ขั้นนี้อาจจะอยู่ในช่วงหลังจากระยะแรกเริ่ม 6 เดือน ในขั้นนี้เด็กสามารถพูดได้ 1-2 วลี และสามารถแสดงความเข้าใจในเนื้อหาใหม่โดยตอบคำถามง่ายๆ ได้ เช่น ใช่/ไม่ใช่ หรือคำถาม ใคร/อะไร/ที่ไหน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนอกเหนือจากการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามขั้นตอนการดำเนินกิจกรรมตามปกติแล้ว ผู้วิจัยยังได้มีโอกาสปฏิสัมพันธ์กับเด็กด้วยการพูดคุยซักถามถึงสิ่งที่เด็กทำโดยใช้คำถามง่ายๆ อย่างสม่ำเสมอในมุมประสบการณ์ภาษาอังกฤษ ตัวอย่างเช่น ขณะที่เด็กปั้นแป้งโดว์เป็นกล้วย ผู้วิจัยจะเข้าไปถามว่า “What is it?” หากเด็กไม่ตอบหรือตอบเป็นภาษาไทย ผู้วิจัยจะสอดแทรกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเข้าไป โดยพูดว่า “This is a banana.” และพูดซ้ำพร้อมชี้ที่แป้งโดว์รูปกล้วยว่า “banana” หรือการชักชวนให้เด็กดูภาพสมาชิกในห้องเรียนบนบอร์ดที่จัดแสดงไว้ แล้วถามว่า “Where is ….(ชื่อเด็ก)” ให้เด็กหารูปภาพเพื่อนให้เจอ เป็นต้น ซึ่งพฤติกรรมการเข้าไปปฏิสัมพันธ์กับเด็กของผู้วิจัยนั้นสอดคล้องกับงานวิจัยของ Guo (2007) ที่ได้ศึกษาการพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษของเด็กอพยพชาวไต้หวันอายุ 4 ปี ซึ่งอยู่ในชั้นอนุบาลในประเทศนิวซีแลนด์ พบว่าเด็กแสดงออกถึงการขยายการเรียนรู้ภาษาภายใต้พฤติกรรม 2 พฤติกรรม คือ การมีปฏิสัมพันธ์เพียงเล็กน้อยกับเพื่อนที่พูดภาษาอังกฤษและการที่ครูเข้ามามีส่วนร่วมในสิ่งที่เด็กกำลังทำอยู่ ด้วยการเข้าไปปฏิสัมพันธ์กับเด็กด้วยการพูดคุยซักถาม และการซ้ำย้ำทวนทางภาษาอย่างสม่ำเสมอจึงทำให้การเริ่มผลิตภาษาของกลุ่มทดลองเกิดขึ้นเร็วกว่าปกติแต่ยังคงเป็นไปตามพัฒนาการการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

4. เด็กทำความเข้าใจในภาษาโดยอาศัยการฟังประกอบกับการสังเกตการแสดงท่าทางหรือการกระทำของบุคคลได้ดีกว่าการทำความเข้าใจในภาษาโดยอาศัยการฟังประกอบกับการอ่านภาพ

จากการเล่านิทานเรื่อง I don’t like my hair และนิทานเรื่อง The Rainbow Fish ซึ่งนิทานเรื่องนี้มีสื่อประกอบการเล่าเรื่องเหมือนกันคือนิทานเล่มใหญ่ ผู้วิจัยสังเกตเห็นได้ว่าเด็กมีความเข้าใจในเนื้อหาของนิทานเรื่อง I don’t like my hair มากกว่า เนื่องจากในการเล่านิทานเรื่อง I don’t like my hair นั้น นอกเหนือไปจากการอาศัยสื่อประกอบการเล่านิทานแล้ว ผู้วิจัยอาศัยการแสดงท่าทางประกอบด้วย และเนื้อเรื่องในนิทานนั้นใช้ประโยคเดิมซ้ำๆ และใช้ภาษาที่ค่อนข้างง่าย เช่น เมื่อผู้วิจัยเล่าว่า “One day, Mr. Lion looked his hair.” พร้อมกับชี้ไปที่ผมของสิงโต และเล่าต่อว่า “I don’t like it.” he said พร้อมทำหน้าบูดบึ้งและส่ายหน้า ปฏิกิริยาตอบสนองของเด็กเกือบทั้งชั้นเรียนคือ เด็กพูดว่า “ไม่ชอบ” และเมื่อเล่าเช่นนี้ไปเรื่อยๆ ผู้วิจัย

สังเกตเห็นได้ว่าเด็กชอบแปลประโยคและหัวเราะ ต่างจากนิทานเรื่อง The Rainbow Fish ซึ่งใช้ภาษาค่อนข้างยาก เนื้อเรื่องค่อนข้างยาว และเนื้อหาไม่เอื้อต่อการใช้ท่าทางประกอบการเล่า เช่น เมื่อผู้วิจัยเล่าว่า The little said “I like blue.” พร้อมชี้ไปที่สีน้ำเงินในภาพ จากนั้นเล่าต่อว่า “Then the Rainbow Fish gave a blue scale to the little fish.” พร้อมดึงกระดาษสีน้ำเงินออกจากภาพปลาตัวใหญ่พร้อมพลิกภาพปลาตัวเล็กให้เป็นสีน้ำเงิน ปฏิกิริยาตอบสนองของเด็กคือ เด็กแสดงสีหน้าเฉยๆ และเด็กบางคนพูดว่า “ฟังไม่รู้เรื่องเลย” เด็กบางคนพูดว่า “มันเป็นสีน้ำเงิน” ดังรูปภาพที่ 14

รูปภาพที่ 14 ภาพประกอบการเล่านิทานเรื่อง I don’t like my hair และ The Rainbow Fish

ซึ่งความสามารถในการทำความเข้าใจภาษาของเด็กในลักษณะดังที่ผู้วิจัยยกตัวอย่างนั้น สอดคล้องกับแนวคิดของ ศรียา-ประภัสสร นิยมธรรม (2541) ที่ได้อธิบายความเข้าใจภาษาที่ผู้อื่นพูดของเด็กไว้ว่า ความสามารถที่จะเข้าใจคำพูดของผู้อื่น ต้องอาศัยความรู้ศัพท์ต่างๆ เป็นพื้นฐาน เด็กอาจจะเข้าใจท่าทางการพูด การกระทำ แต่อาจจะไม่เข้าใจประโยคที่พูด ในการพัฒนาความเข้าใจนั้น เด็กจะต้องมีการตอบสนองต่อทั้งลีลาการพูดและสำเนียงที่เขาได้ยินในสภาพการณ์ต่างๆ เด็กจะเรียนรู้ความหมายของคำจากสถานการณ์ จากท่าทาง เช่น การยิ้ม สุ้มเสียงที่พูด เป็นการยากที่จะทราบว่าเด็กเข้าใจคำพูดผู้อื่นแค่ไหน เช่น เมื่อแม่บอกว่า “อย่า..อย่า” หรือ “หยุดหยุดนะ” หรือ “นอนลง” ทั้งนี้เพราะคำพูดสัมพันธ์กับท่าทางอยู่มาก และ Moon (2005) ที่กล่าวว่า สัญชาติญาณของเด็กในสถานการณ์ใดก็ตามคือ การทำความเข้าใจกับสิ่งนั้น เมื่อเราสังเกตเวลาที่เด็กดูการ์ตูนภาษาต่างประเทศ หรือภาพยนตร์ หรือการฟังนิทานภาษาอังกฤษ เราจะพบว่าเด็กพยายามที่จะหาคำตอบว่าเกิดอะไรขึ้น จากการใช้เบาะแสจากร่างกายหรือสายตาในสถานการณ์นั้น เช่น การแสดงสีหน้าของคน สถานที่ ใช้ความรู้เกี่ยวกับโลก เพื่อพิจารณาว่าเกิดอะไรขึ้นในสถานการณ์เดียวกันที่เหมือนกับสิ่งที่เกิดมาแล้วเมื่อก่อน ดังนั้นหากต้องการสร้างความเข้าใจในภาษาอังกฤษให้แก่เด็กไทย สิ่งที่จะช่วยให้เด็กเข้าใจได้ง่ายที่สุดคือ การพูดประกอบการ

แสดงท่าทางหรือการพูดประกอบการแสดงการกระทำ การพูดพร้อมชี้ภาพนั้นจะทำให้เด็กเข้าใจได้ยากกว่าและหากรูปภาพนั้นไม่สัมพันธ์กับคำศัพท์อย่างชัดเจนจะทำให้เด็กเข้าใจผิดได้ง่าย

ข้อสังเกตในการวิจัย

1. ในการดำเนินกิจกรรมของการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กอนุบาล ถึงแม้จะใช้การสื่อสารกับเด็กเป็นภาษาอังกฤษด้วยการใช้ประโยคคำสั่ง ประโยคคำถาม หรือประโยคบอกเล่า และนำเสนอผ่านสื่อการเรียนการสอนหลากหลายรูปแบบหรือแม้แต่การแสดงสีหน้าท่าทางของครูเป็นสื่อเพื่อจะช่วยสร้างความเข้าใจให้เด็กเข้าใจแล้ว แต่ก็พบว่ายังมีความจำเป็นที่ต้องใช้ภาษาไทยในชั้นเรียนเพื่อช่วยเหลือเด็กในการเรียนรู้อยู่บ้าง ซึ่งการใช้ภาษาไทยของผู้วิจัยจะอยู่ในรูปแบบของ การใช้ภาษาไทยในการจัดการชั้นเรียนเพื่อให้เด็กหยุดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ เช่น เมื่อเด็กทะเลาะกัน หรือการใช้ภาษาไทยในการพูดจูงใจเด็กก่อนเข้าสู่การดำเนินกิจกรรมเพื่อให้เด็กสงบและมีความพร้อมที่จะฟังภาษาเป้าหมายคือภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยกำลังจะสอน และการใช้ภาษาไทยในการอธิบายคำแสดงวัฒนธรรม เช่น คำว่า “Thank you” ผู้วิจัยจะใช้เมื่อแจกของให้เด็กเพื่อฝึกให้เด็กขอบคุณเมื่อยื่นของให้เด็กผู้วิจัยจะบอกเด็กว่า “Say thank you” และพูดอีกครั้งว่า “Thank you” โดยไม่ได้อธิบาย ซึ่งเด็กสามารถพูดตามได้ แต่มีอยู่วันหนึ่งน้องทีนำน้ำมาให้ผู้วิจัยดื่ม ขณะที่น้องทียื่นแก้วน้ำให้ผู้วิจัย น้องทีพูดว่า “Thank you” ซึ่งถือว่าเข้าใจผิด ผู้วิจัยจึงจำเป็นต้องอธิบายว่า “คำว่า Thank you คือ ขอบคุณครับ (ค่ะ) เราใช้เมื่อจะขอบคุณคนอื่นที่ทำอะไรให้เราบางอย่าง” เป็นต้น แต่ก็มีการใช้คำสั่งที่ใช้ในการจัดการชั้นเรียนอย่างง่ายๆ ที่ครูสามารถสื่อสารและเด็กสามารถเข้าใจได้ คือ “Sit down, please.” “Stand up, please.” “Listen to me, please.”(เอามือป้องหู) และ “Silent, please” (เอานิ้วชี้มาไว้ที่ปากแล้วทำเสียงจุ๊..จุ๊) เป็นต้น ซึ่งการสอนภาษาอังกฤษด้วยวิธีการนี้หากต้องการให้การสื่อสารมีความเป็นธรรมชาติ จำเป็นอย่างยิ่งที่ครูจะต้องมีความสามารถทางภาษาในระดับที่ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา

2. หลังจากเสร็จสิ้นจากการจัดประสบการณ์ซึ่งเป็นช่วงเวลาสั้นๆ ก่อนที่เด็กจะกลับบ้านบ่อยครั้งที่เด็กๆ มักจะมาพูดคุยซักถามถึงคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่เด็กอยากรู้นอกเหนือไปจากคำศัพท์ที่ผู้วิจัยสอนในวันนั้น ซึ่งผู้วิจัยได้บอกคำศัพท์เหล่านั้นแก่เด็กเพราะถือว่าเป็นโอกาสอันดีในการสอดแทรกการเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้แก่เด็กจากสิ่งที่เด็กสนใจใคร่รู้ ซึ่งอาจจะเป็นตัวแปรแทรกซ้อนของการวิจัยได้ คำศัพท์ที่เด็กต้องการรู้ได้แก่ ต้นไม้ กรรไกร โต๊ะ ฝนตก กระจก บ้าน เก้าอี้ แมว ปากกา เป็ด กล่อง ฟ้าผ่า ผ้าเช็ดหน้า โรงเรียน ดินสอสี พระอาทิตย์ เมฆ เงิน

แม่เหล็ก แปรงสีฟัน แป้ง ยาสีฟัน แก้วน้ำ กระต่าย ที่นอน(ที่เด็กใช้นอนกลางวัน) ตู้เย็น น้ำยาล้างจาน เป็นต้น และประโยคง่ายๆ เช่น “ขอเงินหน่อย” หรือ “หนูชอบแมว” เป็นต้น

3. ในการประเมินความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ครอบคลุม นอกเหนือจากการประเมินความรู้สึกของเด็กที่มีต่อกิจกรรมแล้ว ควรเก็บรวบรวมข้อมูลจากแหล่งอื่นด้วย เช่น การสอบถามข้อมูลของผู้ปกครอง ครูประจำชั้น ครูพี่เลี้ยง หรือผู้บริหารโรงเรียน ถึงพฤติกรรมของเด็กที่แสดงออกถึงความรู้สึกที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ เพราะจากการพูดคุยของผู้วิจัยกับเด็กทำให้พบว่าบางครั้งเหตุผลของความพึงพอใจหรือไม่พึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษเกิดจากความไม่พอใจในรายละเอียดปลีกย่อย เช่น น้องบีมไม่พึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษเพราะไม่ชอบร้องเพลง ไม่ชอบเต้น หรือน้องโนโน่ไม่พึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษเพราะไม่ได้ลูกโป่งสีแดงที่ตนเองชอบ หรือน้องเติ้ลที่ไม่พึงพอในใจการเรียนภาษาอังกฤษเพราะตัดกระดาษแล้วเจ็บมือ

ข้อเสนอแนะสำหรับการนำไปใช้

1. ควรตระหนักเสมอว่าสิ่งที่สำคัญที่สุดสำหรับการสอนภาษาอังกฤษให้แก่เด็กอนุบาล คือการสร้างเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษให้แก่เด็ก

2. ควรมีการเตรียมการและวางแผนล่วงหน้าในส่วนของเนื้อหาทางภาษาที่ต้องการให้เด็กได้เรียนรู้ เพราะด้วยข้อจำกัดของความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของครูไทย จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องศึกษาเอกสารหรือตำราภาษาอังกฤษเกี่ยวกับการใช้ประโยคต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นประโยคคำสั่ง ประโยคบอกเล่า หรือประโยคคำถาม แล้วนำมาเชื่อมโยงกับการแสดงสีหน้าท่าทางหรือการเคลื่อนไหว เพื่อสร้างความเข้าใจในภาษาให้แก่เด็ก หากครูใช้ภาษาไทยในการสื่อสารมากกว่าภาษาอังกฤษก็จะไม่ได้ผล อีกทั้งการใช้ภาษาไทยและภาษาอังกฤษในประโยคเดียวกันจะทำให้เด็กเกิดความสับสนในการใช้ภาษาได้

3. ควรฝึกการออกเสียงและสำเนียงภาษาอังกฤษที่ถูกต้องและชัดเจน เพราะเด็กในวัยนี้มีความสามารถในการฟังและการออกเสียงได้เหมือนกับครูได้เป็นอย่างดี

4. ควรศึกษาเรื่องการใช้ท่าทางที่เกี่ยวกับคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อใช้สื่อสารกับเด็กให้ดี ควรมีความแน่นอนและสม่ำเสมอในการใช้ท่าทางที่สัมพันธ์กับคำศัพท์เหล่านั้น เช่น เราจะใช้การโบกมือกับคำว่า “Goodbye” ซึ่งหมายถึงการกล่าวลา แต่เราจะไม่ใช้การโบกมือกับคำว่า “No” ซึ่งหมายถึงการปฏิเสธ เราจะใช้การส่ายหน้ากับคำว่า “No” แทน เป็นต้น

5. ควรเลือกกิจกรรม เช่น เกม หรือการทำงานประดิษฐ์ ที่ไม่ซับซ้อนในช่วงแรกๆ ของการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เพื่อที่ครูจะสามารถอธิบายได้ในภาษาอังกฤษโดยใช้การแสดงท่าทางหรือการสาธิตประกอบ เพื่อให้เด็กคุ้นเคยกับการฟังภาษาอังกฤษและเข้าใจได้ง่าย เพราะหากเลือก

กิจกรรมที่ซับซ้อนมากแล้วเด็กไม่เข้าใจ ก็จะต้องมีการใช้ภาษาไทยมากกว่าการใช้ภาษาอังกฤษเกิดขึ้น แต่เมื่อเด็กมีการพัฒนาความสามารถในภาษาอังกฤษมากขึ้น ก็ควรจัดกิจกรรมที่มีความท้าทายและซับซ้อนได้มากขึ้นตามพัฒนาการและความสามารถของเด็ก

6. หากมีการใช้หนังสือนิทานหรือการเล่าเรื่อง ควรเลือกเรื่องที่มีเนื้อหาสั้นๆ ใช้คำศัพท์ง่ายๆ และมีเนื้อเรื่องที่ไม่ซับซ้อน หรือมีการใช้ประโยคซ้ำๆ หรือเลือกเรื่องที่สามารถใช้การแสดงสีหน้าท่าทางและการเคลื่อนไหวประกอบการเล่าเรื่องได้ หรือเรื่องที่มีรูปประกอบที่ชัดเจนสัมพันธ์กับคำศัพท์ที่ต้องการนำเสนอ จะช่วยให้เด็กเข้าใจได้มากกว่านิทานหรือเรื่องเล่าที่มีคำศัพท์มากๆ และมีเนื้อเรื่องที่ซับซ้อน

7. ควรมีการกำหนดช่วงเวลาที่ชัดเจนในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ และสร้างข้อตกลงกับเด็กว่าช่วงนี้เป็นช่วงของการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและควรทำอย่างสม่ำเสมอทุกวัน จะทำให้เด็กคุ้นเคยและเรียนรู้ได้ว่าเมื่อถึงช่วงเวลานี้เราจะเรียนรู้ภาษาอังกฤษกัน ตัวอย่างของผู้วิจัยคือ ช่วงก่อนกลับบ้านจะเป็นช่วงของการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ สำหรับระยะเวลาในการจัดกิจกรรมนั้นไม่เกิน 15 นาที ถือเป็นระยะเวลาที่เหมาะสมแล้ว แต่สามารถยืดหยุ่นได้ตามลักษณะกิจกรรมและความสนใจของเด็ก

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยในระดับต่อไป

1. ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับการเล่านิทานหรือเรื่องราวประกอบการเล่นละครเพื่อส่งเสริมความเข้าใจภาษาอังกฤษแก่เด็กอนุบาล

2. ควรมีการพัฒนาโปรแกรมการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษโดยอาศัยความร่วมมือระหว่างครูเจ้าของภาษาและครูอนุบาลเพื่อส่งเสริมความเข้าใจในภาษาและวัฒนธรรมแก่เด็กอนุบาล

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

จิตตินันท์ เดชะคุป และประภาพรรณ เอี่ยมสุภาษิต. 2537. **ประมวลสาระชุดวิชาหลักการและแนวคิดทางการปฐมวัยศึกษา หน่วยที่ 5 -8**. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมธิราช.

ฉันทนา ภาคบงกช. 2539. ควรเริ่มสอนภาษาต่างประเทศกันเมื่อไร. **วารสารโฟรเบล** 1: 68 – 71.

ทิศนา แขมมณี. 2536. **หลักการและรูปแบบการพัฒนาเด็กปฐมวัยตามวิถีชีวิตไทย**. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

นิอร สุขสำราญ. 2546. **รูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ช่วงชั้นที่ 1 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3**. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต. สาขาวิชาการบริหารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

ประนอม แสงจันทร์. 2529. **ความพึงพอใจในการศึกษาวิชาชีพพยาบาลของนักศึกษาพยาบาลสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย**. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต. วิชาเอกธุรกิจศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรินครินทรวิโรฒ สงขลา. อ้างถึงใน ทรงสมร คชเลิศ. 2543. **ความพึงพอใจในการเรียนกลุ่มวิชาการเลขานุการของนักเรียนระดับประกาศนียบัตร วิทยาลัยพณิชยการธนบุรีและวิทยาลัยพณิชยการเชตุพน**. สารนิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต. วิชาเอกธุรกิจศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

ผะอบ พวงน้อย. 2547. การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ...จุดเริ่มต้นอยู่ตรงไหน. **พัฒนาเทคนิคการศึกษา** 16: 41 – 44.

พิณทิพย์ ทวยเจริญ. 2543. สัมฤทธิผลในการสอนภาษาอังกฤษให้แก่เด็กเริ่มเรียน. **วารสารภาษาและภาษาศาสตร์** 19: 9 – 31.

มัณฑนา พันธุ์ดี. 2543. **การพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง**. สารนิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต. สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

เมธชวิน อินธิไชย. 2547. **การใช้วิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางเพื่อเตรียมความพร้อมการฟัง-พูดภาษาอังกฤษก่อนเริ่มเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1**. สารนิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต. สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

ยิ่ง ประโกสันตัง. 2545. **การพัฒนาแบบฝึกทักษะการฟังและทักษะการพูดวิชาภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 2**. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต. สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

ราชบัณฑิตยสภา. 2540. **พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542**. กรุงเทพมหานคร: นานมีบุ๊คพลับบิเคชั่น.

แรมสมร อยู่สถาพร. 2535. **แนวโน้มการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา: กิจกรรมและสื่อการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา**. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เรียลลี่, วาเนชซา และ วาร์ด, ซีลล่า เอ็ม. 2545. **กิจกรรมภาษาอังกฤษกับเด็กเล็ก**. แปลโดย กุลทิพย์ โรหิตรัตนะ. กรุงเทพมหานคร: หน้าต่างสู่โลกกว้าง.

วไลภรณ์ ร่วมรักษ์. 2541. **การพัฒนาหนังสือภาพเพื่อเป็นสื่อการสอนวิชาภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 1**. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต. สาขาวิชาการประถมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

วรวรรณ เหมชะญาติ. 2548. ภาษาอังกฤษกับการรักบ้านเกิด. **วารสารท้องถิ่นไทย** 1: 31 - 42.

วันทนี ไพรินทร์. 2547. **การพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง**. สารนิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต. สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

วิจัยทางการศึกษา, กอง. 2546. **รายงานการวิจัยเรื่อง การศึกษาสภาพการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษที่มุ่งเน้นทักษะการสื่อสารตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน**. กรุงเทพมหานคร: กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ.

ศิธร แสงธนู และคิด พงศทัต. 2521. **คู่มือภาษาอังกฤษภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ**. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์สามมิตร.

ศรีวัย สุวรรณกิตติ. 2520. **การสอนภาษาอังกฤษ**. ภาควิชาภาษาตะวันตก คณะมนุษย์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก.

ศรียา – ประภัสสร นิยมธรรม. 2541. **พัฒนาการทางภาษา**. กรุงเทพมหานคร: บรรณกิจเทรดดิ้ง.

ษมาศิริ โชติกลาง. 2546. **การพัฒนาทักษะการฟัง-พูด ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้ B-SLIM Model**. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต. สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

สังเวียน สฤษดิกุล. 2521. **วิธีสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา**. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

สุมิตรา อังวัฒนกุล. 2535. **วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ**. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุรางค์ โค้วตระกูล. 2541. **จิตวิทยาการศึกษา**. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุไร พงษ์ทองเจริญ. 2520. **วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง**. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

หลุย จำปาเทศ. (ม.ม.ป.). **จิตวิทยาการจูงใจ**. กรุงเทพมหานคร: คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อรอุมา ราษฎร์วงศ์ศรี. 2545. **การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ระหว่างการสอนโดยใช้เพลงประกอบและการสอนแบบโต้ตอบทางสรีระ (TPR)**. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต. สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

อรุณี วิริยะจิตรา. 2532. **การเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร**. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์อักษรเจริญทัศน์.

อารมณ์ สุวรรณปาล และปรีชา เนาว์เย็นผล. 2539. **เอกสารการสอนชุดวิชาฝึกอบรมครูและผู้เกี่ยวข้องกับการเลี้ยงดูเด็กปฐมวัย หน่วยที่ 11**. พิมพ์ครั้งที่ 3. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

ภาษาอังกฤษ

Asher, J. J. 1972. Children first language as a model for second language learning. **Modern Language Journal** 56: 113 – 130. อ้างถึงใน แรมสมร อยู่สถาพร. 2538. การเรียนรู้ภาษาที่สองของเด็ก. ใน แรมสมร อยู่สถาพร (บรรณาธิการ), **นานาสาระทางการศึกษา**, หน้า 158 – 168. กรุงเทพมหานคร: ภาควิชาประถมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

Asher, J. J. 1978. Learning another language through action; the complete teacher's guide book. **TESOL QUARTERY** 2: 204 – 206. อ้างถึงใน อ้อยทิพย์ กรมกูล. 2524. การเรียนรู้โดยการปฏิบัติ. **ภาษาปริทัศน์** 2: 24 – 29.

Brown, C., and Payne, M. E. 1994. **Five essential steps of processes in vocabulary learning**. Paper presented at the TESOL Convention, Baltimore, Md. Cited in E. Hatch and C. Brown. 1995. **Vocabulary, semantics, and language education**. United State of America: Cambridge University Press.

Bunce, B. H. 1995. A language-focused curriculum for children learning English as a second language. In M. L. Rice and K. A. Wilcox (eds.), **Building a language-focused curriculum for the preschool classroom volume I: a foundation for lifelong communication**. London: Paul H. Brooke Publishing Co.

Cameron, L. 2001. **Teaching languages to young learners**. Cambridge: Cambridge University Press.

Çakir, I. 2004. **Designing activities for young learner in EFL classroom**[Online]. Available from: http://.www.gefad.edu.tr[2006, march 10]

Cummins, J. 1984. **Bilingualism and special education: issue in assessment and pedagogy**. San Diego: College Hill. Cited in B. H. Bunce. 1995. A language-focused curriculum for children learning English as a second language. In M. L. Rice and K. A. Wilcox (eds.), **Building a language-focused curriculum for the preschool classroom volume I: a foundation for lifelong communication**. London: Paul H. Brooke Publishing Co.

Fröhlich-Ward, L. 1979. Environment and learning. In R. Freudenstein (ed.), **Teaching foreign language to very young: papers from seven countries on work with 4- to 8-years-old**, pp. 21 – 30. Oxford: Pergamon Press.

Gatenby, E. V. 1960. **English as a foreign language, advice to Non-English teachers**. London: Longman. อ้างถึงใน ศรีเรือน แก้วกังวาน. 2519. **จิตวิทยาฝ่ายภาษา**. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แพร่พิทยา.

García, A. L. 2007. Young learners' functional use of the L2 in a low-immersion EFL context. **ELT Journal** 61: 39 – 45.

Good, C. V. 1973. Dictionary of Education. 2nd ed. New York: McGrew-Hill. อ้างถึงใน แว่นแก้ว พันภัย. 2549. **การศึกษาผลสัมฤทธิ์และความพึงพอใจในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนเรื่องเศรษฐศาสตร์ในครอบครัว โดยการสอนแบบสตอรี่ไลน์กับการสอนแบบเกมสถานการณ์จำลอง**. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต. สาขาวิชาการมัธยมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

Guo, K. 2005. Developing in a new language-speaking setting. **Australian Journal of Early Childhood now**[Online]. Available from: www.earlychildhoodaustralia.org.au [2007, August 01]

Haycraft, J. 1978. **Teaching vocabulary: an introduction to English language teaching**. London: Longman. Cited in E. Hatch and C. Brown. 1995. **Vocabulary, semantics, and language education**. United State of America: Cambridge University Press.

Hornby, A. S. 1995. **Oxford advanced learner's dictionary: of current English**. Oxford: Oxford University Press.

Kim, K. S. et al. 1997. **Distinct cortical areas associated with native and second languages**. Cited in L. Cameron. 2001. **Teaching languages to young learners**. Cambridge: Cambridge University Press.

Keashen, S. D. 1981. Bilingual education and second language acquisition theory. In **Schooling and language minority students: a theoretical framework**. Los Angeles: California State University, Evaluation, Dissemination and Assessment Center. Cited in B. McLaughin. 1985. **Second-language acquisition in childhood: Volume 2. School-age children**. 2nd ed. London: Lawrence Erlbaum associates, Publishers.

Keashen, S. D. 1987. Theoretical research and second language acquisition theory. **Methodology in TESOL: a book of reading**. Sydney: Newbury publishers. อ้างถึงใน สุมิตรา อังวัฒนกุล. 2535. **วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ**. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

Keashen, S. D., and Terrel, T. D. 1983. **The natural approach: language acquisition in the classroom**. Oxford: Pergamon Press.

Lambert, W. 1997. The effects of bilingualism on the individual: cognitive and socio-cultural. In P. A. Hornby (eds.), **Bilingualism: psychological, social, and educational implication**. New York: Academic. อ้างถึงใน วรวรรณ เหมชะญาติ. 2542. เด็กที่รู้สองภาษาในสหัสวรรษใหม่. **วารสารครุศาสตร์** 28: 28 - 37.

Lefever, S. 2007. **English for very young learner**[Online]. Available from: www.malfridur .ismennt.is[2007, August 01].

(ไม่ปรากฏชื่อผู้แต่ง). 1992. **Longman dictionary of English language and culture**. Essex: Longman.

Marckwardt, A.H. 1965. English as a second language and English as a foreign language. In H. B. Allen(ed), **Teaching English as a second language: a book of reading**. New York: McGraw-Hill.

Moon, J. 2000. **Children learning English**. Hong Kong: Macmillan Heinemam English Language Teaching.

Moon, J. 2005. **Teaching English to young learners: the challenges and the benefits**[Online]. Available from: http://.www.britishcouncil.org[2006, April 02]

Morrow, K.1981. Principles of communicative methodology. In K. Johnson and K. Morrow (eds.), **Communication in the classroom**, pp. 59 – 66. Brunt Mill: Longman House.

McLaughlin, B. 1985. **Second-language acquisition in childhood: Volume 2. School-age children**. 2nd ed. London: Lawrence Erlbaum associates, Publishers.

McIntoch, L. 1965. First and second language learning. **On teaching English to speakers of other language**. Virginia Allen French, National Council of Teacher of English, Champaine Illinis. อ้างถึงใน แรมสมร อยู่สถาพร. 2538. การเรียนรู้ภาษาที่สองของเด็ก. ใน แรมสมร อยู่สถาพร (บรรณาธิการ), **นานาสาระทางการศึกษา**, หน้า 158 – 168. กรุงเทพมหานคร: ภาควิชาประถมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

Nation, I. S. P. 1983. **Teaching and learning vocabulary**. English language institute: Victoria University of Wellington.

Northwest regional educational laboratory. 2003. **Overview of second language acquisition theory**[Online]. Available from: http://.www.nwrel.org[2005, November 18]

Penfield, W. and Roberts, L. 1976. **Speech and brain mechanisms**. New York: Atheneum. อ้างถึงใน พิณทิพย์ ทวยเจริญ. 2539. **ภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา**. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร: คณะศิลปะศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

Phillips, S. 1993. **Young learners**. Matta: Oxford University Press.

Prator, C. H. 1969. Adding a second language. **TEOSL Quartery** 3: 95 – 103. อ้างถึงใน แรมสมร อยู่สถาพร. 2538. การเรียนรู้ภาษาที่สองของเด็ก. ใน แรมสมร อยู่สถาพร (บรรณาธิการ), **นานาสาระทางการศึกษา**, หน้า 158 – 168. กรุงเทพมหานคร: ภาควิชาประถมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

Richard-Amato, P. A. 1988. **Making it happen**. New York: The Alpine Press Inc. อ้างถึงใน สุมิตรา อังวัฒนกุล. 2535. **วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ**. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

Richard-Amato, P. A. 1996. **Making it happen: interaction in the second language classroom, from theory to practice**. 2nd ed. New York: Longman.

Shaaban, K. 2000. Assessment of young learners' achievement in ESL classes in Lebanon. **Language, culture and curriculum**[Online]. Available from: http:// www. multilingualmatters.net[2005, November 18]

Slattery, M. 2004. **Vocabulary activities**. Oxford: Oxford University Press.

Tabor, P. O., and Snow, C. E. 1994. English as a second language in preschool programs. In F. Genesee (ed.), **Educating second language children: the whole child, the whole curriculum, the whole community**, pp.103 – 125. United State of America: Cambridge University Press.

Tannebaum, J. 1996. Practical ideas on alternative assessment for ESL student. **ERIC Digest**. Cited in K. Shaaban. 2000. Assessment of young learners' achievement in ESL classes in Lebanon. **Language, culture and curriculum**[Online]. Available from: http://.www.multilingualmatters.net[2005, November, 18]

Verdugo, D. R. and Belmonte, I. A. 2007. Using digital stories to improve listening comprehension with Spanish young learners of English. **Language Learner & Technology**[Online]. Available from: http://llt.msu.edu[2007, August 01]

Vialle, W, Lysaght, P. and Verrenikina, I. 2002. **Handbook of child development**. Australia: Social Science Press.

Wang, S. 1991. **Listening comprehension T.P.R. as a component of readiness for speaking and reading Chinese**. Dissertation Abstracts International. 52/06A: 2090. อ้างถึงใน วันทนี ไพรินทร์. 2547. **การพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง**. สารนิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต. สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

กิ่งแก้ว อารีรักษ์. 2546. **การวัดและประเมินผลทางภาษา กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544**. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ บริษัทพัฒนาคุณภาพวิชาการ(พว.).

กุลยา ตันติผลาชีวะ. 2541. สอนลูกให้เก่งภาษาอังกฤษ. **วารสารการศึกษาปฐมวัย** 2: 54 – 61.

กุลยา ตันติผลาชีวะ. 2545. การสอนปฐมวัยสองภาษา. **วารสารการศึกษาปฐมวัย** 6: 27 – 34.

จุฑามาศ สุธรรมรักษ์. 2541. **การศึกษาการพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยการใช้กิจกรรมตามแนวการสอนแบบโต้ตอบด้วยสรีระ**. สารนิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต. สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

ทิพากร วงศ์ปลั่ง. 2539. **การศึกษาการส่งเสริมการพูดภาษาไทยกลางของครูให้แก่เด็กพูดภาษาถิ่นเขมรชั้นอนุบาลปีที่ 1 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดศรีษะเกษ: การศึกษาเฉพาะกรณี**. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต. ภาควิชาประถมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ทิพวัลย์ มาแสง. 2532. **การสอนภาษาอังกฤษสำหรับคนไทย**. กรุงเทพมหานคร: ทิพย์อักษร.

ทิศนา แขมมณี. 2545. **ศาสตร์การสอน: องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ธูปทอง กว้างสาสดิ์. 2549. **คู่มือการสอนภาษาอังกฤษ**. มหาสารคาม: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

นงนุช ภัทราคร. 2538. **สถิติการศึกษา**. กรุงเทพมหานคร: สุวีริยาสาส์น.

บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์. 2534. **เทคนิคการสร้างเครื่องมือรวบรวมข้อมูลสำหรับการวิจัย**. กรุงเทพมหานคร: B&B Publishing.

บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์. 2535. **การวัดและการประเมินผลการเรียนการสอน**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: B&B Publishing.

บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์. 2546. **คู่มือการวิจัย: การเขียนรายงาน การวิจัยและวิทยานิพนธ์**. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพมหานคร: ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ไบรซ์ แวน ไซออค. 2540. **แนะวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์สำหรับประเทศไทย**. แปลโดย คมคาย เจริญสุข. เอกสารประกอบการเรียนวิชาวิธีสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก.

ประคอง กรรณสูต. 2538. **สถิติเพื่อการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์**. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ปิยลักษณ์ อัครรัตน์. 2547. การเรียนสองภาษาของเด็กปฐมวัย. **วารสารการศึกษาปฐมวัย** 8: 15 – 21.

ผะอบ พวงน้อย และบุปผา เสโตบล. 2548. การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศแบบมุ่งเน้นการสื่อสาร ...วิธีการเรียนภาษาที่ทรงคุณค่า. **พัฒนาเทคนิคการศึกษา** 17: 28 – 32.

พิณทิพย์ ทวยเจริญ. 2540. **สัมฤทธิผลในการเริ่มเรียนภาษาอังกฤษของเด็กไทยโดยใช้แนวคิดและวิธีการทางภาษาศาสตร์และภาษาศาสตร์จิตวิทยา**. กรุงเทพมหานคร: ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะศิลปะศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

พิณทิพย์ ทวยเจริญ. 2546. **แนวทางสร้างความจำแก่เด็กไทย**. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2538. **วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์**. กรุงเทพมหานคร: สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

มีชัย เอี่ยมจินดา. 2548. การเรียนรู้ภาษาที่สอง. **วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปกร** 2: 54 – 61.

เยาวดี วิบูลย์ศรี. 2545. **การวัดและการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์**. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

รำไพ โพธิ์จิต. 2547. **การใช้เกมและกิจกรรมทางภาษาเพื่อการสื่อสาร เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดดิสหงสาราม**. สารนิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต. สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

วนิดา วงจันทร์หาญ. 2532. **การทดลองเปรียบเทียบวิธีสอน ที.พี.อาร์. กับวิธีสอนปกติต่อผลการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1**. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต. สาขาวิชาการมัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก.

วารุณี จันทรานุวัฒน์. 2536. การสอนภาษาอังกฤษด้วยวิธีการธรรมชาติเพื่อการสื่อสาร. **วารสารครุศาสตร์** 22: 7 – 19.

วิชาการ, กรม. 2544. **เอกสารประกอบหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 คู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ**. กรุงเทพมหานคร: กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ.

วิเชียร ใจทน. 2539. **การพัฒนารูปแบบการสอนคำศัพท์วิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสาร**. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต. ภาควิชาประถมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

วิรงรอง เทพสุริยวงศ์. 2547. **การใช้กิจกรรมการละครเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5**. สารนิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต. สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

ศรารัตน์ ลี้ไพบูลย์. 2540. ภาษาอังกฤษกับเด็ก: สอนอย่างไรจึงจะให้สนุก. **สารพัฒนาหลักสูตร** 16: 75 – 80.

ศิริชัย กาญจนวาสี. 2544. **ทฤษฎีการทดสอบแบบดั้งเดิม**. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ศิริวรรณ โสภิตภักดีพงษ์. 2544. **การใช้เกมคำศัพท์ประกอบการสอนเพื่อสร้างความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6**. สารนิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต. สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

ศิริวิไล พลมณี. 2545. **ภาษาและการสอน**. พิมพ์ครั้งที่ 4. เชียงใหม่: ศูนย์ไทยศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

สก็อต ทอร์นบอรี. 2546. **วิธีสอนศัพท์**. แปลโดย อมตา เวชพฤติ และคณะ. กรุงเทพมหานคร: บริษัทเพียร์สัน เอ็ดดูเคชั่น อินโดไชน่า จำกัด.

สุภาภรณ์ มะละโรจน์. 2544. **การศึกษาเปรียบเทียบความคิดรวบยอดทางภาษาของเด็กปฐมวัยที่เรียนกับครูที่ใช้ภาษาแตกต่างกัน**. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต. สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

สุภาพ วาดเขียน. 2525. **เครื่องมือวิจัยทางสังคมศาสตร์: ลักษณะที่ดี ชนิด และวิธีตรวจสอบคุณภาพ**. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช.

สุมาลี จันทร์ชลอ. 2542. **การวัดและประเมินผล**. กรุงเทพมหานคร: ศูนย์สื่อเสริมกรุงเทพ.

สุมาลี ชิโนกุล. 2546. มุมมองที่เปลี่ยนไปในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย. **วารสารครุศาสตร์** 31: 42-51.

สิริกัญญา ขวัญสำราญ. 2540. **การพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยการใช้กิจกรรมคัดสรรเพื่อการสื่อสาร**. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต. ภาควิชาประถมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

เสาวลักษณ์ สมวงษ์. 2545. **ผลของการใช้กิจกรรมการเล่านิทานสองภาษาที่มีต่อความสามารถในการใช้ภาษาไทยของเด็กวัยอนุบาลที่ใช้ภาษามลายูเป็นภาษาที่หนึ่ง**. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต. ภาควิชาประถมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

องอาจ นัยพัฒน์. 2548. **วิธีวิทยาการวิจัยเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์**. กรุงเทพมหานคร: สามลดา.

อมรรัตน์ ศริเจริญทรรศ์. 2546. **ปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนวัดประดู่ธรรมาธิปัตย์ เขตบางซื่อ กรุงเทพมหานคร**. สารนิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต. สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

อมรา แสงจันทร์มณี. 2524. การสอนภาษาเพื่อสื่อความหมาย. **ภาษาปริทัศน์** 2: 11 – 17.

ภาษาอังกฤษ

Agulló, G. L. 2006. Overcoming age-related differences. **ELT Journal** 60: 365 – 373.

Arnold, W. 2005. **Listening for young learners**[Online]. Available from: http://www.teachingenglish.org.uk[2006, March 05]

Bloom, D. 2002. **How children learn the meaning of words**. Cambridge: The MIT Press.

Broughton, G., et al. 1990. **Teaching English as a foreign language**. 2nd ed. London: Routledge & Kegan Pual.

Clark, B. A. (n.d.). **First-and second-language acquisition in early childhood**[Online]. Available from: http://ceep.cre.uiue.edu[2006, January 15]

Cook, V. 1996. **Second language learning and language teaching**. 2nd ed. London: Arnold.

Hsu, L. 2004. **The issues and problems of English education at the elementary level in Taiwan and the factor that effect Taiwanese elementary school students' English learning (China)**. Ed. D. Thesis, University of Southern California. อ้างถึงใน นพเก้า ณ พัทลุง. 2548. การเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา. สงขลา: ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ.

Jiang, W. 2000. The relationship between culture and language. **ELT Journal** 54: 328 – 332.

Krashen, S. D. 1982. **Principle and practice in second language acquisition**. Oxford: Pergamon Press.

Littlewood, W. 1990. **Foreign and second language learning: language acquisition research and its implications for the classroom**. 7th ed. Cambridge: Cambridge University Press.

Lee, J. F., and Vanpatten, B. 2003. **Making communicative language teaching happen**. 2nd ed. Boston: McGrew Hill.

Machado, J. M. 2003. **Early childhood experiences in language arts**. 7th ed. Australia: Thomson Delmar Learning.

McAfee, O. and Leong, D. J. 2002. **Assessing and guiding young children's development and learning**. 3rd ed. Boston: Allyn and Bacon.

McLaughiln, B. 1978. **Second-language acquisition in childhood**. New Jersey: Lawrence Erlbaum associates, publishers.

McLaughiln, B. 1992. **Myths and misconceptions about second language learning: what every teacher needs to unlearn**[Online]. Available from: http://www.usc.edu [2005, May 20]

Nation, I. S. P. 2002. **Learning vocabulary in another language**. 3rd ed. Cambridge: Cambridge University Press.

Read, J. 2002. **Assessing vocabulary**. Cambridge: Cambridge University Press.

Rost, M. 1991. **Listening in action: activities for developing listening in language teaching**. New York: Prentice Hall.

Schmid-Schönbein, G. 1979. language learning at pre-school age. In R. Freudenstein (ed.), **Teaching foreign language to very young: papers from seven countries on work with 4-to 8-years-old**, pp. 1 - 12. Oxford: Pergamon Press.

Seely, J. 1988. **Teaching English to young learners: a handbook for teachers and trainees**. Hong Kong: Oxford University Press.

Taylor, L. 1990. **Teaching and learning vocabulary**. New York: Prentice Hall.

Taylor, L. 2006. **Young learning testing**[Online]. Available from: http://www.teachingenglish.org.uk[2006, August 20]

Trowbridge, S. 2006. **Arts and crafts with young learner**[Online]. Available from: http://www.teachingenglish.org.uk[2006, August 20]

Turton, N. D. 1995. **First picture mathematics**. Singapore: earlybird books.

Vaezi, S. 2006. **Teaching English to young learners: the state of art in Iran**[Online]. Available from: http://www.britishcouncil.org[2006, August 20]

Vale, D. and Feunteun, A. 1995. **Teaching children English: a training course for teachers of English to children**. Cambridge: Cambridge University Press.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ก

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ก

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ

อาจารย์วิภาดา ประสารทรัพย์	อาจารย์ประจำคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
ดร. ศรินธร วิทยะสิรินันท์	โรงเรียนนานาชาติ เซนต์ แอนดรูว์ส กรุงเทพมหานคร
อาจารย์รสริน วรรธนะพัฏ	โรงเรียนบางกอกพัฒนา กรุงเทพมหานคร

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ข

ตัวอย่างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คู่มือการใช้แบบทดสอบความเข้าใจคำศัพท์สำหรับเด็กอนุบาล (สำหรับครู)

คำชี้แจง

แบบทดสอบความเข้าใจคำศัพท์สำหรับเด็กอนุบาล มีลักษณะเป็นชุดกิจกรรม 4 กิจกรรม ที่เด็กได้ลงมือจัดกระทำกับสื่อและวัสดุอุปกรณ์ที่จัดเตรียมไว้ ประกอบด้วย

กิจกรรมที่ 1 การเล่นเกมสัมผัสส่วนต่างๆ ของร่างกาย	ข้อ 1 - 2	รวมทั้งสิ้น 3 ข้อ
กิจกรรมที่ 2 การประดิษฐ์	ข้อ 3 -6	รวมทั้งสิ้น 4 ข้อ
กิจกรรมที่ 3 การต่อเติมภาพ	ข้อ 7 – 10	รวมทั้งสิ้น 4 ข้อ
กิจกรรมที่ 4 การฟังนิทาน	ข้อ 11 - 12	รวมทั้งสิ้น 2 ข้อ

แบบทดสอบนี้มีทั้งหมด 12 ข้อ คะแนนเต็ม 48 คะแนน ใช้เวลาในการทดสอบข้อละ 1.30 นาที รวมระยะเวลาทั้งสิ้น 18 นาที

วิธีดำเนินการทดสอบ

1. ครูนำเด็กครั้งละ 1 คนไปยังสถานที่ทำการทดสอบ
2. ครูดำเนินการทดสอบโดยปฏิบัติตามรายละเอียดในช่องพฤติกรรมครูไปทีละข้อ พร้อมบันทึกคะแนนลงในแบบบันทึกคะแนนตามเกณฑ์การให้คะแนน
3. ครูนำเด็กกลับสู่ชั้นเรียนปกติ และนำเด็กคนต่อไปมาทำการทดสอบ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เกณฑ์การให้คะแนน

การให้คะแนนเป็นไปตามเกณฑ์การให้คะแนนแบบแยกองค์ประกอบ (analytic scoring rubric) โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนดังต่อไปนี้

<table>
<tr><th colspan="2">รายการประเมินความเข้าใจคำศัพท์</th></tr>
<tr><th>ด้านคำสั่ง/คำถาม</th><th>ด้านเนื้อหา</th></tr>
<tr><td rowspan="2">ก. เด็กแสดงกิริยาอาการตอบสนองต่อคำสั่ง/คำถามได้ถูกต้องด้วยตนเองเมื่อได้ยินคำสั่ง/คำถามจากข้อความที่ครูพูด ภายในเวลา 1.30 นาที (คะแนนที่ได้ = 2)</td><td>i. ตรงกับเนื้อหาที่ต้องการวัด (คะแนนที่ได้ = 2)</td></tr>
<tr><td>ii. ไม่ตรงกับเนื้อหาที่ต้องการวัด (คะแนนที่ได้ = 0)</td></tr>
<tr><td rowspan="2">ข. เด็กแสดงกิริยาอาการตอบสนองต่อคำสั่ง/คำถามได้ถูกต้อง หลังครูแสดงพฤติกรรมชี้นำ ภายในเวลา 1.30 นาที แต่ไม่เกิน 2 นาที (คะแนนที่ได้ = 1)</td><td>i. ตรงกับเนื้อหาที่ต้องการวัด (คะแนนที่ได้ = 2)</td></tr>
<tr><td>ii. ไม่ตรงกับเนื้อหาที่ต้องการวัด (คะแนนที่ได้ = 0)</td></tr>
<tr><td>ค. เด็กไม่แสดงกิริยาอาการตอบสนองต่อคำสั่ง/คำถาม หรือแสดงกิริยาอาการตอบสนองต่อคำสั่ง/คำถามผิด แม้มีครูชี้นำ โดยใช้เวลามากกว่า 2 นาที (คะแนนที่ได้ = 0)</td><td>ii. ไม่ตรงกับเนื้อหาที่ต้องการวัด (คะแนนที่ได้ = 0)</td></tr>
</table>

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตัวอย่างการประเมินผล

สถานการณ์

ครูแสดงภาพนกที่ไม่สมบูรณ์ให้เด็กดูและออกคำสั่งว่า “Draw a mouth.”

การให้คะแนน

กรณีที่ 1 พฤติกรรม ก + i = 4 คะแนน หมายถึง เด็กเข้าใจทั้งคำสั่ง “Draw” และเนื้อหา “mouth”

ข้อ	รายการประเมินความเข้าใจคำศัพท์		คะแนนที่ได้	หมายเหตุ
	ด้านคำสั่ง/คำถาม	ด้านเนื้อหา		
1	ก (2)	i (2)	4	เมื่อได้ยินคำสั่งของครู เด็กวาดรูปปากลงบนนกกระดาษ
		ii (0)		
	ข (1)	i (2)		
		ii (0)		
	ค (0)	ii (0)		

กรณีที่ 2 พฤติกรรม ก + ii = 2 คะแนน หมายถึง เด็กเข้าใจคำสั่ง “Draw” แต่ไม่เข้าใจเนื้อหา “mouth”

ข้อ	รายการประเมินความเข้าใจคำศัพท์		คะแนนที่ได้	หมายเหตุ
	ด้านคำสั่ง/คำถาม	ด้านเนื้อหา		
1	ก (2)	i (2)	2	เมื่อได้ยินคำสั่งของครู เด็กวาดรูปลงบนนกกระดาษ แต่ไม่ใช่รูปปาก
		ii (0)		
	ข (1)	i (2)		
		ii (0)		
	ค (0)	ii (0)		

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

กรณีที่ 3 พฤติกรรม ข + i = 3 คะแนน หมายถึง เด็กเข้าใจทั้งคำสั่ง “Draw” ก็ต่อเมื่อมีการชี้นำ แต่เด็กเข้าใจเนื้อหา “mouth”

ข้อ	รายการประเมินความเข้าใจคำศัพท์		คะแนนที่ได้	หมายเหตุ
	ด้านคำสั่ง/คำถาม	ด้านเนื้อหา		
1	ก (2)	i (2)	3	เมื่อได้ยินคำสั่งของครู เด็กยังไม่วาดรูป แต่เมื่อครูแสดงพฤติกรรมชี้นำโดยทำท่าวาดรูปพร้อมกับพูดว่า “Draw a mouth.” เด็กสามารถวาดรูปปากลงบนนกกระดาษได้
		ii (0)		
	ข (1)	i (2)		
		ii (0)		
	ค (0)	ii (0)		

กรณีที่ 4 พฤติกรรม ข + ii = 1 คะแนน หมายถึง เด็กเข้าใจทั้งคำสั่ง “Draw” ก็ต่อเมื่อมีการชี้นำ แต่เด็กไม่เข้าใจเนื้อหา “mouth”

ข้อ	รายการประเมินความเข้าใจคำศัพท์		คะแนนที่ได้	หมายเหตุ
	ด้านคำสั่ง/คำถาม	ด้านเนื้อหา		
1	ก (2)	i (2)	1	เมื่อได้ยินคำสั่งของครู เด็กยังไม่วาดรูป แต่เมื่อครูแสดงพฤติกรรมชี้นำโดยทำท่าวาดรูปพร้อมกับพูดว่า “Draw a mouth.” เด็กสามารถวาดรูปได้ แต่วาดรูปอื่นที่ไม่ใช่ปาก
		ii (0)		
	ข (1)	i (2)		
		ii (0)		
	ค (0)	ii (0)		

กรณีที่ 5 พฤติกรรม ค + ii = 0 คะแนน หมายถึง เด็กไม่เข้าใจทั้งคำสั่ง “Draw” และเนื้อหา “mouth” แม้ครูชี้นำแล้วก็ตาม

ข้อ	รายการประเมินความเข้าใจคำศัพท์		คะแนนที่ได้	หมายเหตุ
	ด้านคำสั่ง/คำถาม	ด้านเนื้อหา		
1	ก (2)	i (2)	0	เมื่อได้ยินคำสั่งของครู เด็กไม่วาดรูป หรือทำพฤติกรรมอื่น เช่น หยิบสีมาระบาย เป็นต้น แม้ครูชี้นำแล้วเด็กก็ยังไม่วาดรูปปากลงบนนกกระดาษ
		ii (0)		
	ข (1)	i (2)		
		ii (0)		
	ค (0)	ii (0)		

เกณฑ์การประเมินผล

ดีมาก	หมายถึง	คะแนน 41 – 48 คะแนน
ดี	หมายถึง	คะแนน 33 – 40 คะแนน
ปานกลาง	หมายถึง	คะแนน 25 - 32 คะแนน
ต้องการความช่วยเหลือ	หมายถึง	คะแนนรวม น้อยกว่า 24 คะแนน

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตัวอย่าง

แบบทดสอบความเข้าใจคำศัพท์สำหรับเด็กอนุบาล

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบบทดสอบความเข้าใจคำศัพท์สำหรับเด็กอนุบาล (สำหรับครู)

กิจกรรมที่ 1 : การเล่นเกมสัมผัสส่วนต่างๆ ของร่างกาย

ข้อ	พฤติกรรมครู	คำตอบ
1	1. ครูออกคำสั่ง “Touch your eyes.” อย่างช้าๆ ให้เด็กปฏิบัติตามคำสั่งนั้น **หมายเหตุ** : หากเด็กยังไม่แสดงพฤติกรรมครูทำท่าจับ และพูดอย่างช้าๆ อีกครั้งโดยเน้นที่คำศัพท์ “eye”	**ข้อที่ 1** เด็กจับดวงตา

กิจกรรมที่ 2 : การประดิษฐ์

ข้อ	พฤติกรรมครู	คำตอบ
3	1. ครูชักชวนให้เด็กดูต้นไม้จำลองแล้วพูดว่า “No banana on the tree.” 2. ครูแสดงกระดาษรูปกล้วย รูปแอ๊ปเปิ้ล และรูปมะม่วงที่ปนกันอยู่ให้เด็กดู และถามว่า “Where is the banana?” **หมายเหตุ** : หากเด็กยังไม่ชี้หรือหยิบกระดาษรูปกล้วย ครูทำท่ามองหากระดาษและถามอีกครั้งว่า “Where is the banana?” แล้วพูดอีกครั้งว่า “banana”	**ข้อที่ 3** เด็กมองหากระดาษ แล้วชี้หรือจับกระดาษรูปกล้วย
4	1. ครูออกคำสั่ง “Give me two bananas, please” **หมายเหตุ** : หากเด็กยังไม่หยิบกระดาษรูปกล้วยให้ครู ครูชูนิ้วมือ 2 นิ้ว พร้อมกับพูดว่า “two bananas.” และพูดอีกครั้งว่า “two”	**ข้อที่ 4** เด็กหยิบกระดาษรูปกล้วยให้ครู 2 อัน
5	1. ครูแจกกระดาษรูปกล้วยให้เด็ก 1 แผ่น จากนั้นออกคำสั่งว่า “Color the banana yellow.” 2. ครูให้เด็กนำผลงานไปติดบนต้นไม้จำลอง **หมายเหตุ** : หากเด็กยังไม่ระบายสี ครูทำท่าระบายสีพร้อมกับพูดว่า “a yellow banana” และพูดอีกครั้งว่า “yellow”	**ข้อที่ 5** เด็กระบายกระดาษรูปกล้วยด้วยสีเหลือง

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

กิจกรรมที่ 4 : การฟังนิทาน

ข้อ	พฤติกรรมครู	คำตอบ
11	1. ครูเล่านิทานเรื่อง “The Gingerbread man.” ไปเรื่อยๆ จนถึงหน้าที่มีภาพแมว ครูชี้ที่ภาพแมวพร้อมกับพูดว่า “The Gingerbread man run past the……” แล้วถามว่า “What is it?”	**ข้อที่** 11 เด็กพูดว่า “cat”

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางวิเคราะห์แบบทดสอบความเข้าใจคำศัพท์

ข้อ	พฤติกรรมบงชี้	คำสั่ง/คำถาม	เนื้อหา	สื่อประกอบการทดสอบ
1.	การแสดงท่าทางตามคำสั่งได้	Touch.	eyes	-
3.	การชี้ หยิบ จับ สัมผัสวัสดุอุปกรณ์ที่จัดเตรียมไว้ได้อย่างสอดคล้องกับความหมายของคำศัพท์	Where is …?	banana	1. ต้นไม้จำลอง 2. กระดาษรูปแอ๊ปเปิ้ลกล้วย และมะม่วง อย่างละ 3 แผ่น 3. ถาดใส่กระดาษ 4. สีเทียนสีแดง เหลือง เขียว และน้ำเงิน
4.	การชี้ หยิบ จับ สัมผัสวัสดุอุปกรณ์ที่จัดเตรียมไว้ได้อย่างสอดคล้องกับความหมายของคำศัพท์	Give me…	two	
5.	การสร้างชิ้นงานที่สอดคล้องกับความหมายของคำศัพท์	Color.	yellow	
11.	การเปล่งเสียงออกเป็นถ้อยคำ 1 – 2 คำ เพื่อตอบกลับการสนทนาหรือซักถามได้	What is it?	dog	1. นิทานเรื่อง “The Gingerbread man.”

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบบบันทึกคะแนนความเข้าใจคำศัพท์สำหรับเด็กอนุบาล

☐ กลุ่มทดลอง ☐ กลุ่มควบคุม

วันที่ทดสอบ วันที่.....เดือน.....พ.ศ. .....

ชื่อ-สกุล.....

ข้อ	รายการประเมินความเข้าใจคำศัพท์		คะแนนที่ได้	หมายเหตุ
	ด้านคำสั่ง/คำถาม	ด้านเนื้อหา		
1	ก (2)	i (2)		.....
		ii (0)		.....
	ข (1)	i (2)		.....
		ii (0)		.....
	ค (0)	ii (0)		.....
2	ก (2)	i (2)		.....
		ii (0)		.....
	ข (1)	i (2)		.....
		ii (0)		.....
	ค (0)	ii (0)		.....
3	ก (2)	i (2)		.....
		ii (0)		.....
	ข (1)	i (2)		.....
		ii (0)		.....
	ค (0)	ii (0)		.....
4	ก (2)	i (2)		.....
		ii (0)		.....
	ข (1)	i (2)		.....
		ii (0)		.....
	ค (0)	ii (0)		.....

ภาคผนวก ค

ตัวอย่างแผนการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลอง

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตัวอย่าง

แผนการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กอนุบาล

สัปดาห์ที่ 2

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แผนการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กอนุบาล

วันที่ 1 สัปดาห์ที่ 2

วันจันทร์ที่.....เดือน.....พ.ศ. .....

ความเข้าใจคำศัพท์ในด้าน / พฤติกรรมบ่งชี้	**วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม**	**เนื้อหา**	**กิจกรรม**	**สื่อ-อุปกรณ์**	**การประเมินผล**	**หมายเหตุ**
การจัดกระทำกับวัตถุ : การสร้างชิ้นงานที่สอดคล้องกับความหมายของคำศัพท์	เด็กสามารถตัดกระดาษเป็นรูปมือได้	hand, one, two	1) ครูสาธิตวิธีการตัดกระดาษรูปมือตามขั้นตอนดังนี้ - วางมือลงบนกระดาษพร้อมกับพูดว่า “Put your hand on the paper.” - ขีดเส้นตามรอยมือพร้อมพูดว่า “Draw your hand.” ดังรูป - ตัดกระดาษตามรอยพร้อมกับพูดว่า “Cut. Cut. Cut.” ดังรูป 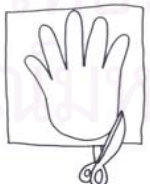	- กระดาษสีเขียว 1 แผ่น - ปากกาเมจิกเส้นใหญ่ - กรรไกร	- สังเกตความสนใจ	

ความเข้าใจคำศัพท์ในด้าน / พฤติกรรมบ่งชี้	วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม	เนื้อหา	กิจกรรม	สื่อ-อุปกรณ์	การประเมินผล	หมายเหตุ
			จากนั้นชูกระดาษที่ตัดเสร็จให้เด็กดูและพูดว่า “hand.” ครูสาธิต 2 ครั้งจนได้กระดาษรูปมือ 2 อัน จากนั้นครูชูกระดาษรูปมือให้เด็กดูครั้งละ 1 อัน พร้อมกับพูดว่า ”one hand” และ “ two hands” ตามลำดับ แล้วนำไปติดที่ต้นไม้จำลอง ดังรูป	- ต้นไม้จำลอง 1 ต้น		
			2) ครูแบ่งเด็กออกเป็นกลุ่ม กลุ่มละ 5 คน จากนั้นแจกอุปกรณ์ให้กลุ่มละ 1 ชุด แล้วให้เด็กตัดกระดาษรูปมือคนละ 2 อัน แล้วนำมาติดที่ต้นไม้จำลองของกลุ่มตนเอง (ดูภาคผนวก)	- ต้นไม้จำลอง 6 ต้น - กระดาษสีเขียว คนละ 1 แผ่น - กรรไกรคนละ 1 อัน - ดินสอคนละ 1 แท่ง	- การมีส่วนร่วมในกิจกรรม - การตัดกระดาษตามขั้นตอน	

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก

ต้นไม้จำลอง

อุปกรณ์

1. กระดาษเทา - ขาว
2. กระดาษโปสเตอร์แข็งสีน้ำตาล
3. เทปกาวใส
4. กาวยางน้ำ UHU
5. ปูนพลาสเตอร์
6. กระถาง
7. กระดาษสาสีต่างๆ
8. เชือกปอ

วิธีการ

1. ม้วนกระดาษเทาขาวเป็นรูปกรวย

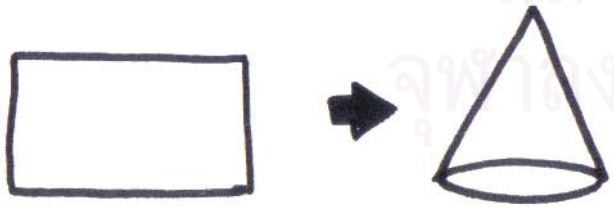

2. ม้วนกระดาษโปสเตอร์แข็งสีน้ำตาล ให้เป็นแท่ง

3. ติดกระดาษสีน้ำตาลเข้ากับกรวย

4. นำไปวางไว้ตรงกลางกระถาง ผสมปูนพลาสตร์และเทลงในกระถาง

5. ห่อกระถางด้วยกระดาษสา และติดเทปกาว และตกแต่งด้วยเชือกปอ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แผนการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กอนุบาล

วันที่ 2 สัปดาห์ที่ 2

วันอังคารที่.....เดือน.....พ.ศ. .....

ความเข้าใจคำศัพท์ในด้าน / พฤติกรรมบ่งชี้	**วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม**	**เนื้อหา**	**กิจกรรม**	**สื่อ-อุปกรณ์**	**การประเมินผล**	**หมายเหตุ**
การจัดกระทำกับวัตถุ : การสร้างชิ้นงานที่สอดคล้องกับความหมายของคำศัพท์	เด็กสามารถออกแบบและตกแต่งทรงผมของสิงโตจำลองได้	hair	1) ครูเล่านิทานเรื่อง “I don’t like my hair.” (ดูภาคผนวก ก) หลังจากเล่านิทานเสร็จครูชักชวนให้เด็กๆ ช่วยกันคิดและตกแต่งทรงผมให้สิงโตจำลอง 2) ครูสร้างชิ้นงานให้เด็กๆ ดูเป็นตัวอย่าง โดยเลือกหยิบเศษวัสดุมาทากาวและติดที่หัวสิงโตจำลอง (ดูภาคผนวก ข) สัก 2-3 ชิ้น ดังรูป 3) ครูแบ่งเด็กไปนั่งโต๊ะที่ครูจัดเตรียมอุปกรณ์ไว้แล้ว จากนั้นให้เด็กลงมือตกแต่งทรงผมให้กับสิงโตจำลองของตนเอง	- นิทานเรื่อง “I don’t like my hair.” - หัวสิงโตจำลอง 1 อัน - กาว - เศษวัสดุ - หัวสิงโตจำลอง กลุ่มละ 4 อัน - กาว - เศษวัสดุ	- สังเกตความสนใจ - สังเกตความสนใจ - การมีส่วนร่วมในกิจกรรม - การตกแต่งทรงผมให้สิงโตจำลอง	

ภาคผนวก ก

นิทานเรื่อง “I don’t like my hair.”

ภาพประกอบ	เนื้อเรื่อง	วิธีเล่าเรื่อง
หน้าที่ 1 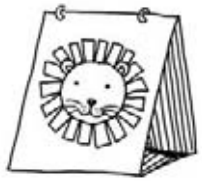	One day, Mr. Lion looked at his hair. He thought, “I don’t like my hair, I want to change my hair.”	ครูเล่าพร้อมชี้ไปที่ผมของสิงโต ครูเล่าพร้อมชี้ไปที่ผมของสิงโตและส่ายหน้า
หน้าที่ 2 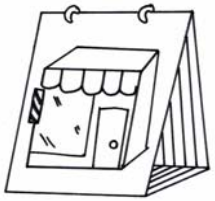	Mr. Lion went to the barbershop. “Can you change my hair?” He told the barber. Then the barber changed Mr. Lion’s hair.	ครูเล่าพร้อมเปิดหน้าที่ 2 ครูเล่าพร้อมหยิบกรรไกรขึ้นมาทำท่าตัดผมสิงโต
หน้าที่ 3 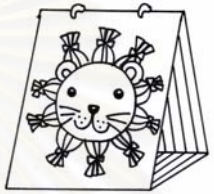	Mr. Lion looked at his hair. “I don’t like it.”, he said. Then the barber changed Mr. Lion’s hair again.	ครูเล่าพร้อมชี้ไปที่ผมของสิงโตและส่ายหน้า ครูเล่าพร้อมหยิบกรรไกรขึ้นมาทำท่าตัดผมสิงโต
หน้าที่ 4	Mr. Lion looked at his hair again. “I don’t like it.”, he said. Then the barber changed Mr. Lion’s hair again.	ครูเล่าพร้อมชี้ไปที่ผมของสิงโตและส่ายหน้า ครูเล่าพร้อมหยิบกรรไกรขึ้นมาทำท่าตัดผมสิงโต
หน้าที่ 5 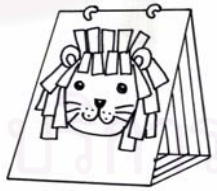	Mr. Lion looked at his hair again. “I don’t like it.”, he said. Then the barber changed Mr. Lion’s hair again.	ครูเล่าพร้อมชี้ไปที่ผมของสิงโตและส่ายหน้า ครูเล่าพร้อมหยิบกรรไกรขึ้นมาทำท่าตัดผมสิงโต

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาพประกอบ	เนื้อเรื่อง	วิธีเล่าเรื่อง
หน้าที่ 6 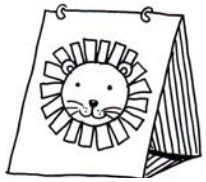 ผมสีรุ้ง	Mr. Lion looked at his hair again. “I don’t like it.”, he said. The barber cried. He shouted, “Help me.”	ครูเล่าพร้อมชี้ไปที่ผมของสิงโตและส่ายหน้า ครูเล่าพร้อมถือกรรไกรและทำท่าร้องไห้ ครูเล่าพร้อมตะโกนว่า “Help me.”
หน้า 7 	-	ครูเปิดไปที่หน้า 7 และยกมือขึ้นพร้อมกับพูดว่า “I can help Mr. Lion.”

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ข

หัวสิงโตจำลอง

อุปกรณ์

1. จานกระดาษ
2. กระดาษโปสเตอร์สีน้ำตาล
3. กรรไกร
4. กาว
5. สีโปสเตอร์สีน้ำตาล
6. พู่กัน
7. ปากกาเมจิก

วิธีการ

1. ตัดกระดาษโปสเตอร์สีน้ำตาลให้เป็นรูปหู และนำไปติดที่จานกระดาษ

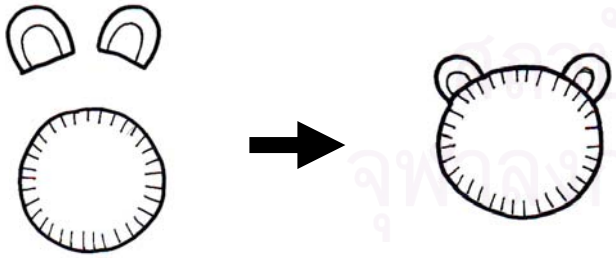

2. ระบายสีจานกระดาษด้วยสีน้ำตาล

3. วาดตา จมูก และปาก ลงไป

(ขั้นที่ 4 เป็นต้นไป เป็นการประดิษฐ์สิงโตประกอบนิทาน)

4. ตัดกระดาษสีน้ำตาลให้เป็นเส้น

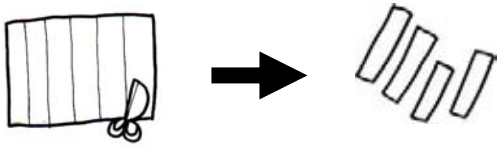

5. ทากาวและนำไปติดรอบหัวสิงโตจำลอง

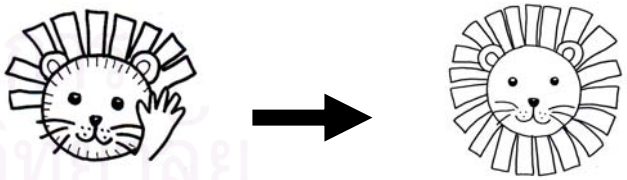

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แผนการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กอนุบาล

วันที่ 3 สัปดาห์ที่ 2

วันพุธที่.....เดือน.....พ.ศ. .....

ความเข้าใจคำศัพท์ในด้าน / พฤติกรรมบ่งชี้	**วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม**	**เนื้อหา**	**กิจกรรม**	**สื่อ-อุปกรณ์**	**การประเมินผล**	**หมายเหตุ**
การปฏิบัติตามคำสั่ง : การแสดงท่าทางตามคำสั่งได้	เด็กสามารถทำท่าทางตามคำสั่ง “Clap your hands.” “Touch your hair.” “Touch your arm.” และ “Touch your leg.” ได้	hand, hair arm, leg	1) ครูหยิบกระดาษคำสั่ง (ดูภาคผนวก) ออกมาจากกล่องครั้งละ 1 ใบ และอ่านคำสั่งอย่างช้าๆ พร้อมกับจับอวัยวะหรือแสดงท่าทาง (หากหยิบได้คำสั่ง “Clap your hand.” ให้พูดคำสั่งอย่างช้าๆ พร้อมปรบมือ 2 ครั้ง หากหยิบได้คำสั่ง “Touch your hair” ให้พูดคำสั่งอย่างช้าๆ พร้อมจับผม) ทำเช่นนี้ซ้ำๆ 3 - 4 ครั้ง 2) ครูเลือกเด็กออกมาหน้าชั้น 6 คน ครูหยิบกระดาษคำสั่งออกมาจากกล่องครั้งละ 1 ใบ และอ่านคำสั่งอย่างช้าๆ และให้เด็กจับอวัยวะหรือแสดงท่าทางตามคำสั่ง หากเด็กคนใดปฏิบัติไม่ถูกต้องให้ออกมาเป็นผู้ช่วยครูออกคำสั่ง ทำเช่นนี้ซ้ำๆ 3-4 ครั้ง 3) ครูให้เด็กที่เป็นตัวแทนกลับไปรวมกลุ่มกับเพื่อน จากนั้นหยิบกระดาษคำสั่งออกมาจากกล่องครั้งละ 1 ใบ และอ่านคำสั่งอย่างช้าๆ ให้เด็กทั้งห้องจับ	- กล่องใส่คำสั่ง - กระดาษที่มีคำสั่ง Clap your hands. จำนวน 4 ใบ - กระดาษที่มีคำสั่ง Touch your hair. จำนวน 4 ใบ - กระดาษที่มีคำสั่ง Touch your arm. จำนวน 4 ใบ - กระดาษที่มีคำสั่ง Touch your leg. จำนวน 4 ใบ	- สังเกตความสนใจ - การปฏิบัติตามคำสั่ง - การมีส่วนร่วมในกิจกรรม - การปฏิบัติตามคำสั่ง - การมีส่วนร่วมในกิจกรรม	

ความเข้าใจคำศัพท์ในด้าน / พฤติกรรมบ่งชี้	วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม	เนื้อหา	กิจกรรม	สื่อ-อุปกรณ์	การประเมินผล	หมายเหตุ
			อวัยวะหรือแสดงท่าทางตามคำสั่ง หากเด็กคนใดปฏิบัติไม่ถูกต้องให้ออกมาเป็นผู้ช่วยครูออกคำสั่งทำเช่นนี้ซ้ำ ๆ 5 - 6 ครั้ง			

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก

Clap your

Touch your 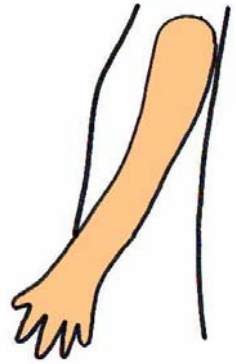

Touch your

Touch your 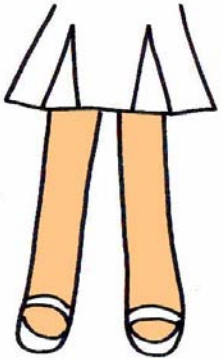

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แผนการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กอนุบาล

วันที่ 4 สัปดาห์ที่ 2

วันพฤหัสบดีที่.....เดือน.....พ.ศ. .....

ความเข้าใจคำศัพท์ในด้าน / พฤติกรรมบ่งชี้	**วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม**	**เนื้อหา**	**กิจกรรม**	**สื่อ-อุปกรณ์**	**การประเมินผล**	**หมายเหตุ**
1)การพูดโต้ตอบ : การเปล่งเสียงออกเป็นถ้อยคำ 1 – 2 คำ เพื่อตอบกลับการสนทนาหรือตอบคำถามได้ 2) การจัดกระทำกับวัตถุ : การสร้างชิ้นงานที่สอดคล้องกับความหมายของคำศัพท์	เด็กสามารถออกเสียงและระบายสีภาพที่ตรงกับคำศัพท์ได้	hand , hair arm ,leg	1) ครูเลือกเด็กออกมา 2 คน เพื่อสาธิตการเล่นเกม ดังนี้ - ครูแจกกระดาษเกม (ดูภาคผนวก ข) และดินสอให้คนละ 1 ชุด - ครูโยนลูกเต๋า (ดูภาคผนวก ก) 1 ครั้ง หากออกเป็นภาพใดให้พูดคำศัพท์พร้อมระบายสีภาพนั้น 1 ภาพ และให้เด็กอีก 2 คนระบายสีตามคำศัพท์ที่ได้ยิน *ตัวอย่าง* โยนออกมาเป็นด้าน “แขน” ให้พูดว่า “arm” พร้อมระบายสีภาพแขน 1 ภาพ ดังรูป 	- กระดาษเกม 3 แผ่น - ดินสอ 3 แท่ง - ลูกเต๋าขนาดใหญ่ 1 ลูก	- สังเกตความสนใจ	

ความเข้าใจคำศัพท์ในด้าน / ตัวบ่งชี้	วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม	เนื้อหา	กิจกรรม	สื่อ-อุปกรณ์	การประเมินผล	หมายเหตุ
			- ครูให้เด็กคนถัดไปเป็นผู้โยนลูกเต๋าบ้าง หากออกเป็นภาพใดให้เด็กพูดคำศัพท์เพื่อให้เพื่อนและครูทราบจากนั้นระบายสีภาพนั้น 1 ภาพ *ตัวอย่าง* โยนออกมาเป็นด้าน “ขา” ให้พูดว่า “leg” พร้อมระบายสีภาพขา 1 ภาพ ดังรูป ทำเช่นนี้เรื่อยๆ จนคนใดคนหนึ่งระบายสีภาพได้ครบทุกช่องถือว่าเกมจบ 2) ครูให้เด็กทั้งห้องนั่งเป็นวงกลม และแจกกระดาษเกม (ดูภาคผนวก ค) และดินสอให้เด็กคนละ1 ชุด จากนั้นให้เด็กเล่นเกมตามที่ครูสาธิต โดยครูเป็นผู้สังเกตการณ์ และคอยกระตุ้นให้เด็กที่โยนลูกเต๋าให้พูดคำศัพท์	- กระดาษเกมเท่ากับจำนวนเด็ก - ดินสอ เท่ากับจำนวนเด็ก - ลูกเต๋าขนาดใหญ่	- สังเกตความสนใจ - การมีส่วนร่วมในกิจกรรม - การออกเสียงและระบายสีภาพได้ตรงกับคำศัพท์	

ภาคผนวก ก

ตัวอย่างลูกเต๋า

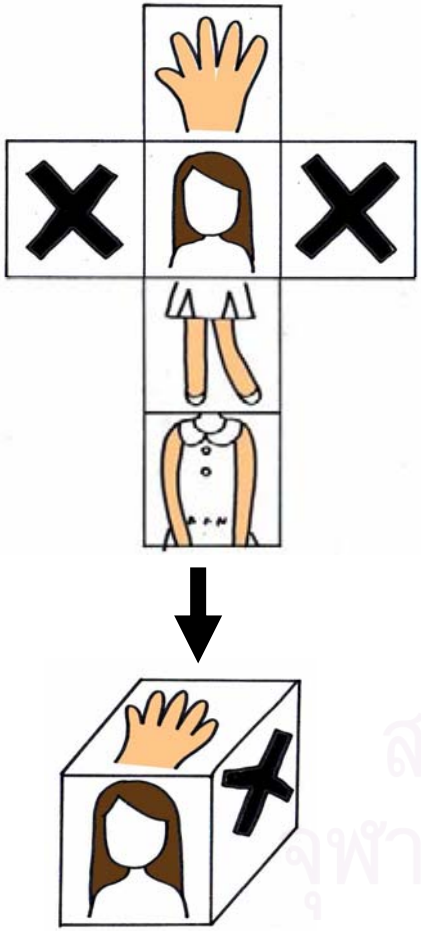

ภาคผนวก ข

ตัวอย่างกระดาษเกม แบบที่ 1 (ขั้นสาธิต)

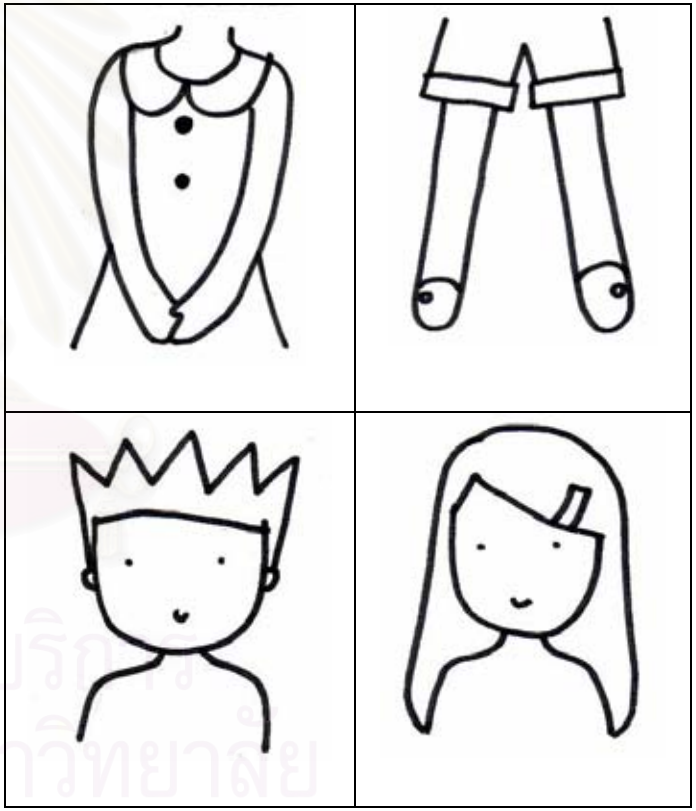

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตัวอย่างกระดาษเกม แบบที่ 3

ตัวอย่างกระดาษเกม แบบที่ 4

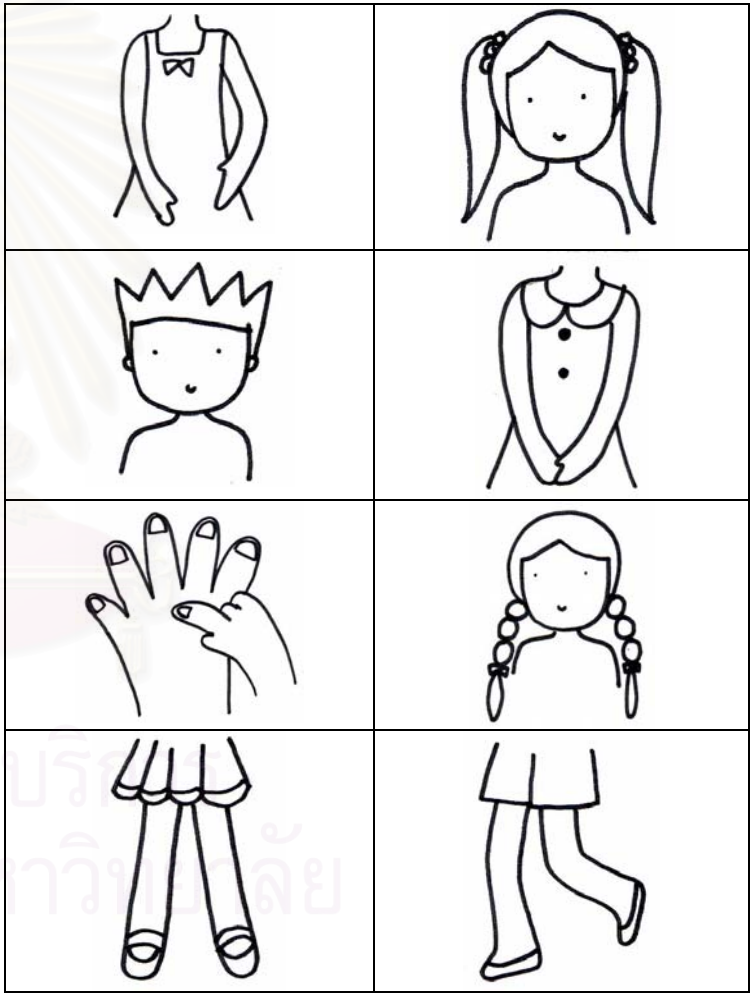

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แผนการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับเด็กอนุบาล

วันที่ 5 สัปดาห์ที่ 2

วันศุกร์ที่.....เดือน.....พ.ศ. .....

ความเข้าใจคำศัพท์ในด้าน : พฤติกรรมบ่งชี้	**วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม**	**เนื้อหา**	**กิจกรรม**	**สื่อ-อุปกรณ์**	**การประเมินผล**	**หมายเหตุ**
การจัดกระทำกับวัตถุ : การสร้างชิ้นงานที่สอดคล้องกับความหมายของคำศัพท์	เด็กสามารถวาดรูปใบหน้าได้	eyes, ears mouth, nose hair, one, two	1) ครูร้องเพลง “Two little eyes” (ดูภาคผนวก) พร้อมทำท่าทางประกอบให้เด็กดู 2 รอบ จากนั้นให้เด็กร้องเพลงประกอบท่าทางพร้อมกับครู 2 – 3 รอบ 2) ครูเรียกเด็กออกมา 1 คนเพื่อช่วยครูสาธิตการจับคู่วาดรูป ดังนี้ - ครูวาดรูปวงรีลงบนกระดาษและชี้รอบๆ ใบหน้าของเด็กพร้อมกับพูดว่า “This is……(ชื่อเด็ก) ‘s face.” และให้เด็กทำเช่นเดียวกัน ดังรูป 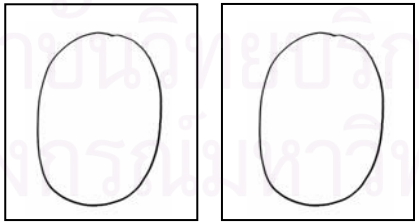	- กระดาษ A4 2 แผ่น - สีเทียน	- การมีส่วนร่วมในกิจกรรม - การทำท่าทางประกอบเพลง - สังเกตความสนใจ	

ความเข้าใจคำศัพท์ในด้าน : พฤติกรรมบ่งชี้	วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม	เนื้อหา	กิจกรรม	สื่อ-อุปกรณ์	การประเมินผล	หมายเหตุ
			- ครูชี้ไปที่ดวงตาของเด็กพร้อมกับพูดว่า “two little eyes.” แล้ววาดรูปดวงตาลงบนกระดาษ ดังรูป 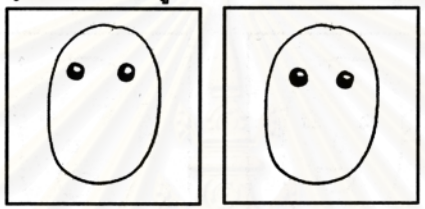 - ครูจับหูของเด็กพร้อมกับพูดว่า “two little ears” แล้ววาดรูปหูลงบนกระดาษ ดังรูป 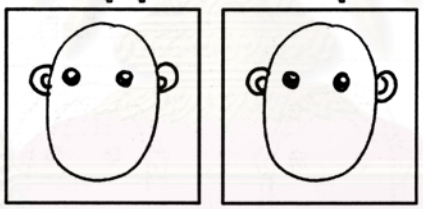 - ครูจับจมูกของเด็กพร้อมกับพูดว่า “one little nose.” แล้ววาดรูปจมูกลงบนกระดาษ ดังรูป 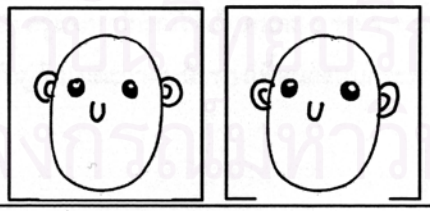			

ความเข้าใจคำศัพท์ในด้าน : พฤติกรรมบ่งชี้	วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม	เนื้อหา	กิจกรรม	สื่อ-อุปกรณ์	การประเมินผล	หมายเหตุ
			- ครูชี้ที่ปากของเด็กพร้อมกับพูดว่า “one little mouth.” แล้ววาดรูปปากลงบนกระดาษ ดังรูป 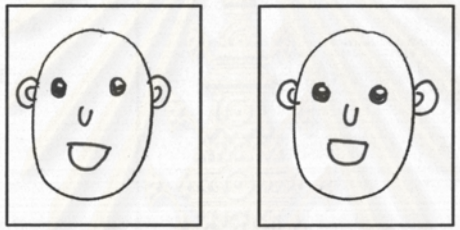 จากนั้นครูวาดรูปผมต่อเติมไปอีกเล็กน้อย และพูดว่า “.....(ชื่อเด็ก) ‘s hair.” 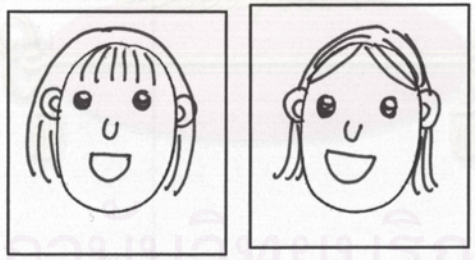 3) ครูแจกอุปกรณ์ให้เด็กคนละ 1 ชุด จากนั้นให้เด็กจับคู่กัน และวาดหน้าของเพื่อนลงบนกระดาษ	- กระดาษ A4 คนละ 1 แผ่น - สีเทียนคนละ 1 แท่ง	- การมีส่วนร่วมในกิจกรรม - การวาดภาพใบหน้า	

ภาคผนวก

เพลง : Two little eyes.

(ใช้ทำนองเพลง “The wheel on the bus”)

Two little eyes to look around, look around, look around.

(ทำมือคล้ายแว่นตาแล้ววางบนตา และมองจากด้านหนึ่งไปอีกด้านหนึ่ง)

Two little ears to hear each sound, hear each sound.

(ป้องมือหลังใบหู และโยกคอไปมา)

One little nose to smell what’s sweet, smell what’s sweet, smell what’s sweet.

(ชี้ไปที่จมูกและเชิดหัวขึ้น)

One little mouth that likes to eat, likes to eat.

(ชี้ไปที่ปากและแสร้งทำท่ารับประทาน)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

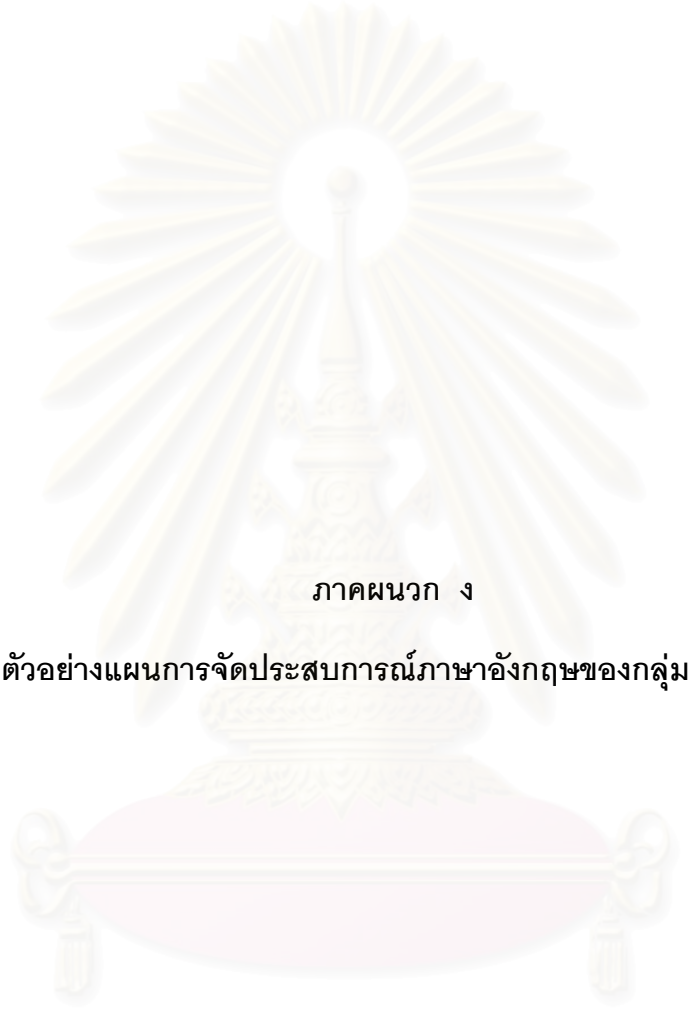

ภาคผนวก ง

ตัวอย่างแผนการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษของกลุ่มควบคุม

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตัวอย่างแผนการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษแบบปกติ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แผนการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษแบบปกติ

วัน.....ที่.....เดือน..... พ.ศ. .....

วัตถุประสงค์	เนื้อหา	กิจกรรม	สื่อ - อุปกรณ์	การประเมินผล
1. เด็กสามารถบอกชื่อคำศัพท์ได้ตรงกับสื่ออุปกรณ์ที่ครูนำเสนอ	hand, hair, arm, leg	1. ครูชี้และออกเสียงคำศัพท์จากบัตรภาพคำศัพท์ให้เด็กได้เห็นและฟัง 2. เด็กออกเสียงคำศัพท์ตามครูซ้ำๆ 2-3 ครั้ง 3. ครูนำเสนอบัตรภาพคำศัพท์ให้เด็กดู แล้วถามว่า “ภาพนี้คืออะไร” แล้วให้เด็กบอกชื่อคำศัพท์ด้วยตนเอง	1. บัตรภาพคำศัพท์ hand 2. บัตรภาพคำศัพท์ hair 3. บัตรภาพคำศัพท์ arm 4. บัตรภาพคำศัพท์ leg	- การมีส่วนร่วมในกิจกรรม - การตอบคำถาม

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

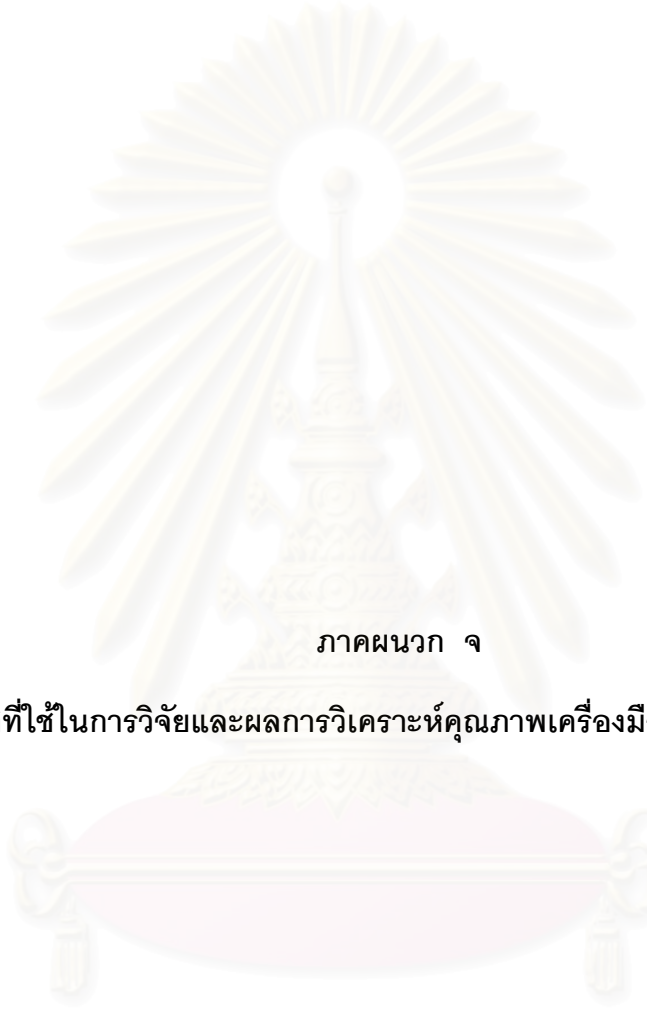

ภาคผนวก จ

สถิติที่ใช้ในการวิจัยและผลการวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

1. สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพเครื่องมือในการวิจัย

1.1) การคำนวณค่าระดับความยาก (level of difficulty) โดยใช้สูตร

$$P = \frac{R_u + R_L}{X_{\max}(N_u + N_L)}$$

เมื่อ P = ค่าระดับความยาก

R_u = ผลรวมของคะแนนนักเรียนในกลุ่มสูง

R_L = ผลรวมของคะแนนนักเรียนในกลุ่มต่ำ

N_u = จำนวนนักเรียนในกลุ่มสูง

N_L = จำนวนนักเรียนในกลุ่มต่ำ

X_{max} = คะแนนเต็มของข้อสอบข้อนั้น

(นงนุช ภัทราคร, 2538)

1.2) การคำนวณค่าอำนาจจำแนก (power of discrimination) โดยใช้สูตร

$$D = \frac{R_u - R_L}{(X_{\max})N_u}$$

เมื่อ D = ค่าอำนาจจำแนก

R_u = ผลรวมของคะแนนนักเรียนในกลุ่มสูง

R_L = ผลรวมของคะแนนนักเรียนในกลุ่มต่ำ

N_u = จำนวนนักเรียนในกลุ่มสูง

X_{max} = คะแนนเต็มของข้อสอบข้อนั้น

(นงนุช ภัทราคร, 2538

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2. ผลการวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ตารางที่ 16 ค่าระดับความยากและค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบความเข้าใจคำศัพท์สำหรับเด็กอนุบาล

ข้อที่	ค่าระดับความยาก	ค่าอำนาจจำแนก
1	0.50	1.00
2	0.50	1.00
3	0.50	1.00
4	0.37	0.75
5	0.54	0.75
6	0.56	0.86
7	0.50	1.00
8	0.38	0.77
9	0.40	0.80
10	0.50	1.00
11	0.43	0.86
12	0.47	0.90

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ฉ

การศึกษาขั้นนำ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การศึกษาขั้นนำ
เรื่อง
สภาพการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษสำหรับเด็กอนุบาลปีที่ 2 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร

หลักการและเหตุผล

การจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษให้เด็กอนุบาลในประเทศไทยมีมาช้านานแล้ว โดยเฉพาะการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษในสถานศึกษาเอกชน สำหรับโรงเรียนรัฐบาลนั้นไม่ได้เน้นให้มีการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษให้เด็กอนุบาลและไม่มีหลักสูตรภาษาอังกฤษรองรับ เพราะเริ่มสอนภาษาอังกฤษในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ดังนั้นโรงเรียนรัฐบาลจึงไม่จำเป็นต้องจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษให้แก่เด็กอนุบาล แต่จากการสอบถามอย่างไม่เป็นทางการจากโรงเรียนรัฐบาล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานครจำนวนทั้งสิ้น 36 โรง พบว่ามีการสอดแทรกการเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้เด็กอนุบาลได้เรียนรู้ และเพื่อให้เข้าใจสภาพที่แท้จริงของโรงเรียนรัฐบาลในด้านวิธีการจัดการเรียนการสอน สื่อที่ใช้ ช่วงเวลาที่ใช้ จำนวนวันที่ใช้ ระยะเวลาที่ใช้ และคำศัพท์ที่ใช้ในการสอดแทรกการเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้แก่เด็กอนุบาล ผู้วิจัยจึงต้องศึกษาข้อมูลเบื้องต้นในส่วนนี้เพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาวิธีการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษที่เหมาะสมกับเด็กอนุบาลต่อไป

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาสภาพทั่วไปในการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษสำหรับเด็กอนุบาลปีที่ 2 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร ที่มีการสอดแทรกการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ
2. เพื่อศึกษาคำศัพท์ที่ใช้ร่วมกันในโรงเรียนที่มีการสอดแทรกการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

วิธีการศึกษา

1. สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบสอบถามเรื่อง สภาพการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษสำหรับเด็กอนุบาลปีที่ 2 ซึ่งได้จากการศึกษาเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลของวนิดา แก่นจันทร์ (2545) เพื่อเป็นข้อมูลเบื้องต้นในการสร้างแบบสอบถามส่วนที่ 2 และรวบรวมคำศัพท์ต่างๆ จากหนังสือและสื่อการเรียนการสอนที่มีขายอยู่ทั่วไปตามท้องตลาด เพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐานในการสร้างเครื่องมือส่วนที่ 3 ซึ่งแบบสอบถามเรื่องสภาพการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษสำหรับเด็กอนุบาลปีที่ 2 แบ่งเป็น 3 ส่วน คือ ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป ส่วนที่ 2 สภาพการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษสำหรับเด็กอนุบาลปีที่ 2 และส่วนที่ 3

คำศัพท์ที่ใช้ในการสอดแทรกการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือด้วยการตรวจความตรงเชิงเนื้อหาโดยอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

2. การเก็บรวบรวมข้อมูลทำโดยการสอบถามจากครูประจำชั้น การสังเกตการจัดสภาพแวดล้อม และการสำรวจสื่อทางภาษาอังกฤษ

3. วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าความถี่และค่าร้อยละ นำเสนอข้อมูลในรูปของตารางประกอบความเรียง

ผลการศึกษา

การศึกษาขั้นนำเรื่องสภาพการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษสำหรับเด็กอนุบาลปีที่ 2 ในโรงเรียนในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพทั่วไปในการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษสำหรับเด็กอนุบาลปีที่ 2 และศึกษาคำศัพท์ที่ใช้ร่วมกันในโรงเรียนที่มีการสอดแทรกการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ โดยเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

ตอนที่ 1 สภาพทั่วไปในการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษสำหรับเด็กอนุบาลปีที่ 2

1. วิธีที่ใช้ในการสอดแทรกการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ นำเสนอในตารางที่ 17
2. สื่อที่ใช้ในการสอดแทรกการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ นำเสนอในตารางที่ 18
3. ช่วงเวลาที่ใช้ในการสอดแทรกการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ นำเสนอในตารางที่ 19
4. จำนวนวันที่ใช้ในการสอดแทรกการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ นำเสนอในตารางที่ 20
5. ระยะเวลาที่ใช้ในการสอดแทรกการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ นำเสนอในตารางที่ 21

ตอนที่ 2 คำศัพท์ที่ใช้ร่วมกันในโรงเรียนที่มีการสอดแทรกการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

ตอนที่ 1 สภาพทั่วไปในการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษสำหรับเด็กอนุบาลปีที่ 2

ตารางที่ 17 จำนวนและร้อยละของวิธีการที่ใช้ในการสอดแทรกการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
การท่องคำศัพท์	9	60.0
การคัดลายมือ	2	13.2
การอ่านตามครู	1	6.7
การเล่นเกมการศึกษาภาษาอังกฤษ	0	0.0
การเล่านิทานหรืออ่านนิทานภาษาอังกฤษ	1	6.7
การดูวีซีดี/วีดีโอภาษาอังกฤษ	1	6.7
อื่นๆ (การร้องเพลงประกอบท่าทาง, การเล่นเกม)	1	6.7
รวม	**15**	**100**

จากตารางที่ 17 พบว่า วิธีการที่ใช้มากที่สุดในการสอดแทรกการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ คือ การท่องคำศัพท์ ร้อยละ 60.0 รองลงมาคือการคัดลายมือ ร้อยละ 13.2 และการดูวีซีดีและวีดีโอภาษาอังกฤษ การอ่านตามครู และการร้องเพลงประกอบท่าทางหรือการเล่นเกมร้อยละ 6.7 ตามลำดับ

ตารางที่ 18 จำนวนและร้อยละของสื่อที่ใช้ในการสอดแทรกการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
สื่อของจริง	2	13.3
สื่อจำลอง	0	0.0
บัตรภาพประกอบคำศัพท์	7	46.7
เพลง	0	0.0
หนังสือนิทาน	1	6.7
หนังสือหัดอ่านเขียน ABC	3	20.0
วีซีดี/วีดีโอ	2	13.3
เกมการศึกษา	0	0.0
อื่น ๆ	0	0.0
รวม	**15**	**100**

จากตารางที่ 18 พบว่า สื่อที่ใช้ในการสอดแทรกการเรียนรู้ภาษาอังกฤษมากที่สุดคือ บัตรภาพประกอบคำศัพท์ร้อยละ 46.7 รองลงมาคือหนังสือหัดอ่านเขียน ABC ร้อยละ 20.0 วีซีดี/วีดีโอ ร้อยละ 13.3 และหนังสือนิทานร้อยละ 6.7 ตามลำดับ

ตารางที่ 19 จำนวนและร้อยละของช่วงเวลาที่ใช้ในการสอดแทรกการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
ก่อนกิจกรรมวงกลม	3	13.3
เมื่อเด็กสนใจ	0	0.0
ระหว่างรอทำกิจกรรมอื่น	7	46.7
ช่วงเล่นเกมการศึกษา	0	0.0
หลังเสร็จสิ้นจากกิจกรรมหลักตามตารางกิจกรรมประจำวัน	1	6.7
อื่น ๆ	0	0.0
รวม	**15**	**100**

จากตารางที่ 19 พบว่า ช่วงเวลาที่ใช้ในการสอดแทรกการเรียนรู้มากที่สุดคือ หลังจากเสร็จสินจากกิจกรรมหลักตามตางรางกิจกรรมประจำวัน ร้อยละ 46.7 รองลงมาคือก่อนกิจกรรมวงกลม ร้อยละ 13.3 และระหว่างรอทำกิจกรรมอื่น ร้อยละ 6.7 ตามลำดับ

ตารางที่ 20 จำนวนและร้อยละของจำนวนวันที่ใช้ในการสอดแทรกการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
1 วันต่อสัปดาห์	0	0.0
2 วันต่อสัปดาห์	4	26.7
3 วันต่อสัปดาห์	4	26.7
4 วันต่อสัปดาห์	0	0.0
5 วันต่อสัปดาห์	6	40.0
อื่น ๆ (ไม่ได้กำหนดแน่นอน)	1	6.6
รวม	**15**	**100**

จากตารางที่ 20 พบว่าจำนวนวันที่ใช้ในการสอดแทรกการเรียนรู้มากที่สุดคือ 5 วันต่อสัปดาห์ ร้อยละ 40 รองลงมาคือ 2-3 วันต่อสัปดาห์ ร้อยละ 26.7 และไม่ได้กำหนดเวลาแน่นอน ร้อยละ 6.6 ตามลำดับ

ตารางที่ 21 จำนวนและร้อยละของระยะเวลาที่ใช้ในการสอดแทรกการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
5 – 10 นาที	8	53.3
10 – 20 นาที	7	46.7
20 – 30 นาที	0	0.0
30 – 40 นาที	0	0.0
อื่น ๆ	0	0.0
รวม	**15**	**100**

จากตารางที่ 21 พบว่า ระยะเวลาที่ใช้ในการสอดแทรกการเรียนรู้ภาษาอังกฤษมากที่สุดคือ 5-10 นาที ร้อยละ 53.3 รองลงมาคือ 10-20 นาที ร้อยละ 46.7

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 2 คำศัพท์ที่ใช้ร่วมกันในโรงเรียนที่มีการสอดแทรกการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

ตารางที่ 22 คำศัพท์ โรงเรียน และจำนวนโรงเรียนที่ใช้คำศัพท์ร่วมกันในหมวดคำศัพท์เกี่ยวกับสัตว์

คำศัพท์	โรงเรียน															รวมจำนวนโรงเรียนที่ใช้คำศัพท์ร่วมกัน
	วัดโสมมนัส	พิบูลอุปถัมภ์	วัดอุทัยธาราม	ไทยรัฐวิทยา 75	วัดพลับพลาชัย	มหาวีรานุวัตร	วัดชนะสงคราม	วัดชัยชนะสงคราม	วัดเจ้ามูล	วัดช่างเหล็ก	วัดหนัง	วัดนาคปรก	วัดสังข์กระจาย	ดาราคาม	วัดด่าน	
Ant	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	15
Bat	-	-	-	-	-	-	-	-	-	✓	-	-	-	-	-	1
Bear	-	✓	✓	-	✓	✓	-	✓	-	-	-	✓	-	-	-	6
Bird	✓	✓	✓	-	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	-	✓	✓	13
Buffalo	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	✓	1
Butterfly	✓	-	-	✓	✓	✓	✓	-	-	-	-	-	-	-	-	5
Cat	✓	✓	✓	-	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	14
Deer	-	✓	-	-	✓	✓	-	✓	-	-	-	-	-	-	-	4
Dinosaur	✓	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	1
Dog	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	15
Duck	✓	-	-	-	✓	✓	-	-	-	-	✓	✓	✓	✓	✓	8

ตารางที่ 22 (ต่อ)

คำศัพท์	โรงเรียน															รวมจำนวนโรงเรียนที่ใช้คำศัพท์ร่วมกัน
	โรงเรียนวัดบางปะกอก	โรงเรียนวัดใหม่อมตรส	โรงเรียนวัดสุวรรณาราม	โรงเรียนวัดสุวรรณาราม 75	โรงเรียนวัดหนองแขม	โรงเรียนวัดอ่างศิลา	โรงเรียนวัดอินทราวาส	โรงเรียนวัดอินทราวาสวิทยาคม	โรงเรียนวัดเขาสุกิม	โรงเรียนวัดเขาอีโก่	โรงเรียนวัดเขาแก้วพิทยาคม	โรงเรียนวัดเขาไม้แก้ว	โรงเรียนวัดเขาไม้แก้ว	โรงเรียนวัดเขาไม้แก้ว	
Elephant	✓	✓	✓	✓	✓	✓	-	-	✓	-	-	✓	-	-	✓	9
Fish	✓	✓	✓	✓	✓	✓	-	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	14
Giraffe	✓	–	✓	–	✓	✓	–	–	-	-	✓	-	-	-	-	5
Hen	✓	–	✓	–	✓	✓	✓	✓	–	–	✓	✓	✓	–	–	9
Horse	✓	✓	✓	–	✓	✓	✓	✓	–	–	–	✓	–	-	-	8
Kangaroo	✓	-	-	✓	✓	✓	-	-	-	-	-	-	-	-	-	4
Lion	✓	✓	-	-	✓	✓	✓	✓	-	✓	-	✓	-	✓	-	9
Monkey	✓	-	✓	-	✓	✓	✓	-	✓	-	-	✓	-	-	✓	8
Owl	-	-	-	-	✓	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	1
Ox	-	-	✓	-	✓	✓	-	✓	-	✓	✓	-	✓	-	✓	8
Panda	✓	✓	-	-	✓	-	-	-	-	-	-	✓	-	-	-	4
Pig	✓	✓	✓	-	✓	✓	✓	-	✓	-	✓	✓	✓	✓	-	11
Rabbit	✓	✓	✓	-	✓	✓	-	-	✓	-	-	✓	-	-	-	7
Rat	✓	✓	✓	-	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	-	-	✓	12

ตารางที่ 22 (ต่อ)

คำศัพท์	โรงเรียน															รวมจำนวนโรงเรียนที่ใช้คำศัพท์ร่วมกัน
	วัดโสมมนัส	พิบูลอุปถัมภ์	วัดอุทัยธาราม	ไทยรัฐวิทยา 75	วัดพลับพลาชัย	มหาวีรานุวัตร	วัดชนะสงคราม	วัดชัยชนะสงคราม	วัดเจ้ามูล	วัดช่างเหล็ก	วัดหนัง	วัดนาคปรก	วัดสังข์กระจาย	ดาราคาม	วัดด่าน	
Snake	✓	-	-	-	✓	✓	-	✓	✓	-	-	-	-	-	-	5
Tiger	✓	✓	✓	-	✓	✓	-	-	-	✓	✓	-	-	-	-	7
Turtle	-	-	-	-	✓	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	1
Whale	✓	-	✓	-	✓	✓	-	-	-	-	-	-	-	-	-	4
Yak	-	-	-	-	✓	-	-	✓	-	✓	-	-	-	-	-	3
Zebra	✓	✓	✓	-	✓	✓	-	-	-	✓	✓	✓	-	-	-	8

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 23 คำศัพท์ โรงเรียน และจำนวนโรงเรียนที่ใช้คำศัพท์ร่วมกันในหมวดคำศัพท์เกี่ยวกับส่วนต่างๆ ของร่างกาย

คำศัพท์	โรงเรียน															รวมจำนวนโรงเรียนที่ใช้คำศัพท์ร่วมกัน
	โรงเรียนบ้านหนองบัวแดง	โรงเรียนบ้านหนองหิน	โรงเรียนบ้านหนองโน	โรงเรียนบ้านหนองโน 75	โรงเรียนบ้านหนองแม่	โรงเรียนบ้านหนองแวง	โรงเรียนบ้านหนองแวงวิทยาคม	โรงเรียนบ้านหนองแวงวิทยาคม	โรงเรียนบ้านหนองโพธิ์	โรงเรียนบ้านหนองโพธิ์	โรงเรียนบ้านหนองโพธิ์	โรงเรียนบ้านหนองโพธิ์	โรงเรียนบ้านหนองโพธิ์	โรงเรียนบ้านหนองโพธิ์	โรงเรียนบ้านหนองโพธิ์	
Arm	✓	✓	✓	✓	-	✓	✓	✓	✓	✓	-	✓	✓	-	✓	12
Back	-	✓	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	✓	2
Ears	✓	✓	✓	✓	-	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	-	✓	13
Eye	✓	✓	✓	✓	-	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	-	✓	13
Face	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	✓	1
Finger	✓	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	✓	2
Foot	✓	✓	✓	✓	-	✓	✓	✓	✓	-	✓	✓	✓	-	✓	12
Hair	✓	✓	✓	✓	-	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	-	-	✓	12
Hand	✓	✓	✓	✓	-	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	-	✓	13
Head	✓	✓	✓	✓	-	✓	✓	✓	✓	✓	-	✓	-	-	✓	11
Knee	✓	-	✓	✓	-	✓	-	-	-	-	-	✓	-	-	-	5
Leg	✓	-	✓	✓	-	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	-	✓	12
Mouth	✓	✓	✓	✓	-	✓	✓	-	✓	✓	✓	✓	✓	-	✓	12
Neck	✓	-	✓	✓	-	-	-	-	✓	-	✓	✓	-	-	✓	7

ตารางที่ 23 (ต่อ)

คำศัพท์	โรงเรียน															รวมจำนวนโรงเรียนที่ใช้คำศัพท์ร่วมกัน
	วัดโสมนัส	พิบูลอุปถัมภ์	วัดอุทัยธาราม	ไทยรัฐวิทยา 75	วัดพลับพลาชัย	มหาวีรานุวัตร	วัดชนะสงคราม	วัดชัยชนะสงคราม	วัดเจ้ามูล	วัดช่างเหล็ก	วัดหนัง	วัดนาคปรก	วัดสังข์กระจาย	ดาราคาม	วัดด่าน	
Nose	✓	✓	✓	✓	-	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	-	✓	13
Shoulder	✓	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	1
Toe	-	✓	✓	✓	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	✓	4
Tongue	-	-	✓	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	1

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 24 คำศัพท์ โรงเรียน และจำนวนโรงเรียนที่ใช้คำศัพท์ร่วมกันในหมวดคำศัพท์เกี่ยวกับจำนวน

คำศัพท์	โรงเรียน															รวมจำนวนโรงเรียนที่ใช้คำศัพท์ร่วมกัน
	โรงเรียนบ้านหนองแวง	โรงเรียนบ้านโนนสำราญ	โรงเรียนบ้านโนนสูง	โรงเรียนบ้านโนนสูง 75	โรงเรียนบ้านโนนหัวช้าง	โรงเรียนบ้านโนนหัวช้าง	โรงเรียนบ้านหนองแวง	โรงเรียนบ้านหนองแวงวิทยาคม	โรงเรียนบ้านโนนสูง	โรงเรียนบ้านโนนสูง	โรงเรียนบ้านโนนสูง	โรงเรียนบ้านโนนสูง	โรงเรียนบ้านโนนสูง	โรงเรียนบ้านโนนสูง	
Zero	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	✓	1
One	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	15
Two	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	15
Three	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	15
Four	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	15
Five	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	15
Six	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	15
Seven	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	15
Eight	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	15
Nine	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	15
Ten	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	15

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 25 คำศัพท์ โรงเรียน และจำนวนโรงเรียนที่ใช้คำศัพท์ร่วมกันในหมวดคำศัพท์เกี่ยวกับสี

คำศัพท์	โรงเรียน															รวมจำนวนโรงเรียนที่ใช้คำศัพท์ร่วมกัน
	โรงเรียนวัดบางปลา	โรงเรียนวัดปากน้ำ	โรงเรียนวัดพิกุล	โรงเรียนวัดมหาธาตุ 75	โรงเรียนวัดสุวรรณาราม	โรงเรียนวัดหนองแขม	โรงเรียนวัดอนงคาราม	โรงเรียนวัดอนงคารามวรวิหาร	โรงเรียนวัดอินทรวิหาร	โรงเรียนวัดอุโมงค์	โรงเรียนวัดเกาะ	โรงเรียนวัดเขมาภิรตาราม	โรงเรียนวัดเขาวัง	โรงเรียนวัดเจดีย์	โรงเรียนวัดไก่เตี้ย	
Black	✓	✓	✓	✓	✓	✓	-	✓	✓	-	✓	✓	-	✓	✓	12
Blue	✓	-	✓	✓	✓	✓	-	✓	✓	-	✓	✓	✓	✓	✓	12
Brown	✓	✓	✓	-	✓	✓	-	-	✓	-	✓	✓	-	✓	✓	10
Green	✓	✓	✓	✓	✓	✓	-	-	✓	-	✓	✓	✓	✓	✓	12
Orange	✓	✓	✓	-	-	✓	✓	✓	✓	-	✓	✓	-	✓	✓	11
Pink	✓	-	✓	✓	✓	✓	-	-	✓	-	-	✓	✓	✓	✓	10
Purple	✓	✓	✓	-	✓	✓	-	-	✓	-	-	✓	-	-	✓	8
Red	✓	✓	✓	✓	✓	✓	-	✓	✓	-	✓	✓	✓	✓	✓	13
Violet	✓	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	✓	2
White	✓	✓	✓	✓	✓	✓	-	✓	✓	-	✓	✓	-	✓	✓	12
Yellow	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	-	✓	-	✓	✓	✓	✓	✓	13

ตารางที่ 26 คำศัพท์ โรงเรียน และจำนวนโรงเรียนที่ใช้คำศัพท์ร่วมกันในหมวดคำศัพท์เกี่ยวกับผักและผลไม้

คำศัพท์	โรงเรียน															รวมจำนวนโรงเรียนที่ใช้คำศัพท์ร่วมกัน
	วัดโสมมนัส	พิบูลอุปถัมภ์	วัดอุทัยธาราม	ไทยรัฐวิทยา 75	วัดพลับพลาชัย	มหาวีรานุวัตร	วัดชนะสงคราม	วัดชัยชนะสงคราม	วัดเจ้ามูล	วัดช่างเหล็ก	วัดหนัง	วัดนาคปรก	วัดสังข์กระจาย	ดาราคาม	วัดด่าน	
Apple	✓	✓	✓	-	✓	✓	-	✓	✓	-	✓	✓	✓	-	✓	11
Banana	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	-	✓	-	✓	✓	✓	-	✓	12
Carrot	✓	✓	-	-	-	-	-	✓	✓	-	-	✓	-	-	✓	6
Coconut	✓	-	-	-	-	✓	-	-	-	-	-	✓	✓	-	-	4
Corn	✓	-	-	-	-	-	-	-	✓	-	-	✓	-	-	-	3
Grape	✓	✓	-	-	-	✓	-	-	-	-	-	✓	-	-	-	4
Mango	✓	✓	✓	✓	-	✓	-	✓	✓	-	✓	✓	-	-	✓	10
Orange	✓	✓	✓	✓	✓	✓	-	✓	✓	-	✓	✓	-	-	✓	11
Papaya	✓	✓	✓	✓	✓	✓	-	-	✓	-	-	✓	✓	-	✓	10
Pineapple	✓	✓	-	-	-	-	-	-	-	-	-	✓	-	-	-	3
Potato	-	✓	-	-	-	-	-	-	✓	-	✓	✓	-	-	-	4
Tomato	✓	-	-	-	-	-	-	-	✓	-	✓	✓	-	-	-	4
Watermelon	✓	✓	-	-	-	-	-	-	✓	-	-	✓	-	-	-	4

ตารางที่ 27 คำศัพท์ โรงเรียน และจำนวนโรงเรียนที่ใช้คำศัพท์ร่วมกันในหมวดคำศัพท์เกี่ยวกับยานพาหนะ

คำศัพท์	โรงเรียน															รวมจำนวนโรงเรียนที่ใช้คำศัพท์ร่วมกัน
	โรงเรียนวัดอัมพวันเจติยาราม	โรงเรียนวัดใหม่อัมพวา	โรงเรียนวัดโกรกแก้ว	โรงเรียนวัดเกาะลัดมะยม 75	โรงเรียนวัดแหลมใหญ่	โรงเรียนวัดบางช้าง	โรงเรียนวัดบางนางลี่	โรงเรียนวัดบางนางลี่ประชาสรรค์	โรงเรียนวัดปากคลองบางหลวง	โรงเรียนวัดโพธิ์แจ้	โรงเรียนวัดยางหัก	โรงเรียนวัดวังมะนาว	โรงเรียนวัดวัดใหม่	โรงเรียนวัดสวนหลวง	โรงเรียนวัดอัมพวา	
Airplane	-	✓	-	✓	-	-	-	-	✓	-	-	-	-	-	-	3
Bicycle	-	-	-	✓	-	-	-	-	-	-	-	✓	-	-	-	2
Boat	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	✓	1
Bus	-	-	-	✓	-	✓	-	✓	✓	-	✓	✓	✓	-	✓	8
Car	-	✓	✓	✓	-	✓	-	✓	✓	-	-	✓	✓	-	✓	9
Motorcycle	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	✓	1
Ship	-	✓	-	✓	-	✓	-	✓	-	-	-	✓	-	-	-	5
Train	-	✓	-	-	-	✓	-	-	✓	-	-	-	-	-	-	3
Van	-	-	-	-	-	-	-	-	-	✓	-	-	-	-	-	1

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 28 คำศัพท์ โรงเรียน และจำนวนโรงเรียนที่ใช้คำศัพท์ร่วมกันในหมวดคำศัพท์เกี่ยวกับครอบครัว

คำศัพท์	โรงเรียน															รวมจำนวนโรงเรียนที่ใช้คำศัพท์ร่วมกัน
	โรงเรียนวัดพระยาไกร	โรงเรียนวัดโพธิ์เรียง	โรงเรียนวัดมหาธาตุ	โรงเรียนวัดราชโอรส 75	โรงเรียนวัดสุทัศนเทพวราราม	โรงเรียนวัดสุวรรณาราม	โรงเรียนวัดอนงคาราม	โรงเรียนวัดอินทรวิหาร	โรงเรียนวัดอุโมงค์	โรงเรียนวัดเกาะ	โรงเรียนวัดเขมา	โรงเรียนวัดเบญจมบพิตร	โรงเรียนวัดเศวต	โรงเรียนวัดเสาธง	
Boy	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	✓	1
Brother	-	✓	-	✓	-	-	-	✓	✓	-	-	✓	✓	-	-	6
Father	-	✓	✓	✓	-	-	-	✓	✓	-	✓	✓	✓	-	-	8
Girl	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	✓	1
King	✓	-	-	-	-	-	-	-	-	✓	-	-	-	-	-	2
Mother	-	✓	✓	✓	-	-	✓	✓	-	-	✓	✓	✓	-	-	8
Queen	-	-	-	-	-	-	-	-	-	✓	-	-	-	-	-	1
Sister	-	✓	-	✓	-	-	-	✓	✓	-	-	✓	✓	-	-	6
Son	-	-	-	-	-	-	-	✓	✓	-	-	-	✓	-	-	3
Grandfather	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	✓	-	-	-	-	1
Grandmother	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	✓	-	-	-	-	1

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 29 คำศัพท์ โรงเรียน และจำนวนโรงเรียนที่ใช้คำศัพท์ร่วมกันในหมวดคำศัพท์เกี่ยวกับเครื่องเขียน

คำศัพท์	โรงเรียน															รวมจำนวนโรงเรียนที่ใช้คำศัพท์ร่วมกัน
	วัดโสมมนัส	พิบูลอุปถัมภ์	วัดอุทัยธาราม	ไทยรัฐวิทยา 75	วัดพลับพลาชัย	มหาวีรานุวัตร	วัดชนะสงคราม	วัดชัยชนะสงคราม	วัดเจ้ามูล	วัดช่างเหล็ก	วัดหนัง	วัดนาคปรก	วัดสังข์กระจาย	ดาราคาม	วัดด่าน	
Book	-	-	✓	-	✓	-	-	✓	✓	-	-	✓	✓	-	✓	7
Chair	-	-	-	-	✓	-	-	✓	✓	-	-	✓	-	-	✓	5
Desk	-	-	-	-	✓	-	-	-	✓	-	-	✓	-	-	-	3
Eraser	-	-	-	-	✓	-	-	-	-	-	-	✓	-	-	-	2
Ink	-	-	-	-	-	-	-	-	-	✓	-	-	-	-	-	1
Paper	-	✓	-	-	-	-	-	-	✓	-	-	-	-	-	✓	3
Pen	-	-	✓	✓	-	-	-	✓	✓	-	✓	✓	✓	-	✓	8
pencil	-	✓	✓	-	✓	-	-	✓	✓	-	-	✓	✓	-	✓	8
Ruler	-	-	-	-	✓	-	-	✓	✓	-	-	✓	-	-	-	4

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 30 คำศัพท์ โรงเรียน และจำนวนโรงเรียนที่ใช้คำศัพท์ร่วมกันในหมวดคำศัพท์เกี่ยวกับเครื่องแต่งกาย

คำศัพท์	โรงเรียน															รวมจำนวนโรงเรียนที่ใช้คำศัพท์ร่วมกัน
	วัดโสมมนัส	พิบูลอุปถัมภ์	วัดอุทัยธาราม	ไทยรัฐวิทยา 75	วัดพลับพลาชัย	มหาวีรานุวัตร	วัดชนะสงคราม	วัดชัยชนะสงคราม	วัดเจ้ามูล	วัดช่างเหล็ก	วัดหนัง	วัดนาคปรก	วัดสังข์กระจาย	ดาราคาม	วัดด่าน	
Cap	-	-	-	-	-	-	-	✓	-	-	-	✓	✓	-	✓	4
Hat	-	✓	-	-	-	-	-	✓	-	✓	-	✓	✓	-	✓	6
Shirt	-	✓	-	✓	-	-	-	-	-	-	-	✓	-	-	✓	4
Shorts	-	-	-	✓	-	-	-	-	-	-	-	✓	-	-	✓	3
Skirt	-	✓	-	✓	-	-	-	-	-	-	-	✓	-	-	✓	4
Socks	-	-	-	✓	-	-	-	-	-	-	-	✓	-	-	✓	3
T-shirt	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	✓	-	-	-	1

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 31 คำศัพท์ โรงเรียน และจำนวนโรงเรียนที่ใช้คำศัพท์ร่วมกันในหมวดคำศัพท์เกี่ยวกับคำง่ายๆ ในชีวิตประจำวัน

คำศัพท์	**โรงเรียน**															**รวมจำนวนโรงเรียนที่ใช้คำศัพท์ร่วมกัน**
	วัดโสมมนัส	พิบูลอุปถัมภ์	วัดอุทัยธาราม	ไทยรัฐวิทยา 75	วัดพลับพลาชัย	มหาวีรานุวัตร	วัดชนะสงคราม	วัดชัยชนะสงคราม	วัดเจ้ามูล	วัดช่างเหล็ก	วัดหนัง	วัดนาคปรก	วัดสังข์กระจาย	ดาราคาม	วัดด่าน	
Goodbye	✓	✓	-	-	✓	✓	✓	✓	✓	-	✓	✓	✓	-	✓	11
Good morning	✓	✓	-	-	✓	-	✓	-	-	✓	✓	✓	✓	-	✓	9
Hello	✓	✓	-	-	✓	✓	✓	✓	✓	-	✓	✓	✓	-	✓	11
Sit down	✓	✓	-	-	✓	✓	-	✓	-	✓	✓	✓	✓	-	✓	10
Stand up	✓	✓	-	-	✓	✓	-	-	-	✓	✓	✓	✓	-	✓	9

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 32 คำศัพท์ โรงเรียน และจำนวนโรงเรียนที่ใช้คำศัพท์ร่วมกันในหมวดคำศัพท์เกี่ยวกับวัน

คำศัพท์	โรงเรียน															รวมจำนวนโรงเรียนที่ใช้คำศัพท์ร่วมกัน
	สาธิตจุฬาฯ	เบญจมราชูทิศ	ราชวินิตมัธยม	ราชวินิตมัธยม ร.5	วัดราชบพิธฯ	สวนกุหลาบวิทยาลัย	สาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง	สาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ	เตรียมอุดมศึกษา	สาธิตมหาวิทยาลัยบูรพา	สาธิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์	สาธิตมหาวิทยาลัยขอนแก่น	สาธิตมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์	สาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม	สาธิตมหาวิทยาลัยนเรศวร	
Monday	✓	✓	✓	-	✓	✓	-	-	-	-	-	✓	-	-	-	6
Tuesday	✓	✓	✓	-	✓	✓	-	-	-	-	-	✓	-	-	-	6
Wednesday	✓	✓	✓	-	✓	✓	-	-	-	-	-	✓	-	-	-	6
Thursday	✓	✓	✓	-	✓	✓	-	-	-	-	-	✓	-	-	-	6
Friday	✓	✓	✓	-	✓	✓	-	-	-	-	-	✓	-	-	-	6
Saturday	✓	✓	✓	-	✓	✓	-	-	-	-	-	✓	-	-	-	6
Sunday	✓	✓	✓	-	✓	✓	-	-	-	-	-	✓	-	-	-	6

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 33 คำศัพท์ โรงเรียน และจำนวนโรงเรียนที่ใช้คำศัพท์ร่วมกันในหมวดคำศัพท์เกี่ยวกับเดือน

คำศัพท์	โรงเรียน															รวมจำนวนโรงเรียนที่ใช้คำศัพท์ร่วมกัน
	วัดโสมมนัส	พิบูลอุปถัมภ์	วัดอุทัยธาราม	ไทยรัฐวิทยา 75	วัดพลับพลาชัย	มหาวีรานุวัตร	วัดชนะสงคราม	วัดชัยชนะสงคราม	วัดเจ้ามูล	วัดช่างเหล็ก	วัดหนัง	วัดนาคปรก	วัดสังข์กระจาย	ดาราคาม	วัดด่าน	
January	-	-	✓	-	✓	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	2
February	-	-	✓	-	✓	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	2
March	-	-	✓	-	✓	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	2
April	-	-	✓	-	✓	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	2
May	-	-	✓	-	✓	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	2
June	-	-	✓	-	✓	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	2
July	-	-	✓	-	✓	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	2
August	-	-	✓	-	✓	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	2
September	-	-	✓	-	✓	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	2
October	-	-	✓	-	✓	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	2
November	-	-	✓	-	✓	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	2
December	-	-	✓	-	✓	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	2

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 34 คำศัพท์ โรงเรียน และจำนวนโรงเรียนที่ใช้คำศัพท์ร่วมกันในหมวดคำศัพท์อื่นๆ

คำศัพท์	โรงเรียน															รวมจำนวนโรงเรียนที่ใช้คำศัพท์ร่วมกัน
	วัดโสมมนัส	พิบูลอุปถัมภ์	วัดอุทัยธาราม	ไทยรัฐวิทยา 75	วัดพลับพลาชัย	มหาวีรานุวัตร	วัดชนะสงคราม	วัดชัยชนะสงคราม	วัดเจ้ามูล	วัดช่างเหล็ก	วัดหนัง	วัดนาคปรก	วัดสังข์กระจาย	ดาราคาม	วัดด่าน	
Egg	-	-	-	-	-	-	-	-	-	✓	-	-	-	-	-	1
Fan	-	-	-	-	-	-	-	-	-	✓	-	-	-	-	-	1
Gun	-	-	-	-	-	-	-	-	-	✓	-	-	-	-	-	1
Jar	-	-	-	-	-	-	-	-	-	✓	-	-	-	-	-	1
Pan	-	-	-	-	-	-	-	-	-	✓	-	-	-	-	-	1
Sun	-	-	-	-	-	-	-	-	-	✓	-	-	-	-	-	1
Umbrella	-	-	-	-	-	-	-	-	-	✓	-	-	-	-	-	1
Water	-	-	-	-	-	-	-	-	-	✓	-	-	-	-	-	1
X-ray	-	-	-	-	-	-	-	-	-	✓	-	-	-	-	-	1

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตัวอย่างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาขั้นนำ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบบสอบถาม

เรื่อง

สภาพการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษสำหรับเด็กอนุบาลปีที่ 2

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

คำชี้แจง กรุณากรอกข้อมูลในช่องว่างตามความเป็นจริง

1. ชื่อ/นามสกุล.....
2. ตำแหน่ง.....
3. โรงเรียน.....

ตอนที่ 2 สภาพการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษสำหรับเด็กอนุบาลปีที่ 2

คำชี้แจง กรุณาทำเครื่องหมาย ☑ ลงในช่องว่างที่ท่านเลือกตอบและเติมข้อความลงในช่องว่างตามความเป็นจริง

1. วิธีการท่าน**เน้นมากที่สุด**ในการสอดแทรกการเรียนรู้ภาษาอังกฤษอย่างไร

☐ การท่องคำศัพท์ ☐ การคัดลายมือ

☐ การอ่านตามครู ☐ การเล่นเกมการศึกษาภาษาอังกฤษ

☐ การเล่านิทานหรืออ่านนิทานภาษาอังกฤษ ☐ การดูวีซีดี/วีดีโอภาษาอังกฤษ

☐ อื่น ๆ โปรดระบุ.....

2. สื่อที่ท่าน**ใช้มากที่สุด**ในการสอดแทรกการเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้แก่เด็กคืออะไร

☐ สื่อของจริง ☐ สื่อจำลอง

☐ บัตรภาพประกอบคำศัพท์ ☐ เพลง

☐ หนังสือนิทาน ☐ หนังสือหัดอ่านเขียน ABC

☐ วีซีดี/วีดีโอ ☐ เกมการศึกษา

☐ อื่น ๆ โปรดระบุ.....

3. ท่านสอดแทรกการเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้แก่เด็กใน**ช่วงเวลาใด**

☐ ก่อนกิจกรรมวงกลม ☐ เมื่อเด็กสนใจ

☐ ระหว่างรอทำกิจกรรมอื่น ☐ ช่วงเล่นเกมการศึกษา

☐ หลังเสร็จสิ้นจากกิจกรรมหลักตามตารางกิจกรรมประจำวัน

☐ อื่นๆ โปรดระบุ.....

4. ท่านสอดแทรกการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ**สัปดาห์ละกี่วัน** โปรดระบุ.....

5. ระยะเวลาที่ท่านใช้ในจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษ

☐ 5 – 10 นาที ☐ 10 – 20 นาที

☐ 20 - 30 นาที ☐ 30 – 40 นาที

☐ อื่นๆ โปรดระบุ.....

ตอนที่ 3 คำศัพท์ที่ใช้ในการจัดประสบการณ์ภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง กรุณาทำเครื่องหมาย ☑ ลงในช่องว่างที่ท่านเลือกตอบและเติมข้อความลงในช่องว่างตามความเป็นจริง **โดยสามารถตอบได้มากกว่า 1 คำตอบในแต่ละข้อคำถาม**

1. เนื้อหาที่ใช้สอน *(เลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)*

☐ ตัวอักษร A – Z

☐ สัตว์ (กรุณาทำต่อข้อ 1.1)

☐ อวัยวะ (กรุณาทำต่อข้อ 1.2)

☐ สี (กรุณาทำต่อข้อ 1.3)

☐ จำนวน/ตัวเลข (กรุณาทำต่อข้อ 1.4)

☐ ผัก/ผลไม้ (กรุณาทำต่อข้อ 1.5)

☐ ยานพาหนะ (กรุณาทำต่อข้อ 1.6)

☐ เครื่องแต่งกาย (กรุณาทำต่อข้อ 1.7)

☐ ครอบครัว (กรุณาทำต่อข้อ 1.8)

☐ เครื่องเขียน (กรุณาทำต่อข้อ 1.9)

☐ คำง่ายๆ ที่ใช้ในชีวิตประจำวัน เช่น Hello, Sit down (กรุณาทำต่อข้อ 1.10)

☐ วัน

☐ เดือน

☐ อื่นๆ โปรดระบุ.....

1.1 กรุณาเลือกคำศัพท์เกี่ยวกับ “**สัตว์**” ที่ท่านใช้สอดแทรกการเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้แก่เด็ก

☐ ant (มด)	☐ bird (นก)	☐ butterfly (ผีเสื้อ)	☐ bear (หมี)
☐ cat (แมว)	☐ cow (วัว)	☐ dog (สุนัข)	☐ deer (กวาง)
☐ duck (เป็ด)	☐ elephant (ช้าง)	☐ fish (ปลา)	☐ frog (กบ)
☐ giraffe (ยีราฟ)	☐ hen (แม่ไก่)	☐ horse (ม้า)	☐ kangaroo (จิงโจ้)

☐ lion (สิงโต) ☐ monkey (ลิง) ☐ owl (นกเค้าแมว) ☐ ox (วัว)
☐ pig (หมู) ☐ panda (หมีแพนด้า) ☐ rabbit (กระต่าย) ☐ rat (หนู)
☐ snake (งู) ☐ tiger (เสือ) ☐ turtle (เต่า) ☐ whale (วาฬ)
☐ yak (จามรี) ☐ zebra (ม้าลาย)
☐ อื่นๆ โปรดระบุ.....
.....

1.2 กรุณาเลือกคำศัพท์เกี่ยวกับ "**อวัยวะ**" ที่ท่านใช้สอดแทรกการเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้แก่เด็ก

☐ arm (แขน) ☐ back (หลัง) ☐ eye (ตา) ☐ ear (หู)
☐ foot (เท้า) ☐ hair (ผม) ☐ hand (มือ) ☐ head (ศีรษะ)
☐ knee (เข่า) ☐ leg (ขา) ☐ mouth (ปาก) ☐ nose (จมูก)
☐ neck (คอ) ☐ tongue (ลิ้น) ☐ toe (นิ้วเท้า)
☐ อื่นๆ โปรดระบุ.....
.....

1.3 กรุณาเลือกคำศัพท์เกี่ยวกับ "**สี**" ที่ท่านใช้สอดแทรกการเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้แก่เด็ก

☐ brown (สีน้ำตาล) ☐ black (สีดำ) ☐ blue (สีน้ำเงิน) ☐ green (สีเขียว)
☐ orange (สีส้ม) ☐ pink (สีชมพู) ☐ purple (สีม่วง) ☐ red (สีแดง)
☐ yellow (สีเหลือง) ☐ white (สีขาว)
☐ อื่นๆ โปรดระบุ.....
.....

1.4 กรุณาเลือกคำศัพท์เกี่ยวกับ "จำนวน" ที่ท่านใช้สอดแทรกการเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้แก่เด็ก

☐ one (หนึ่ง) ☐ two (สอง) ☐ three (สาม) ☐ four (สี่)
☐ five (ห้า) ☐ six (หก) ☐ seven (เจ็ด) ☐ eight (แปด)
☐ nine (เก้า) ☐ ten (สิบ)
☐ อื่นๆ โปรดระบุ.....
.....

1.5 กรุณาเลือกคำศัพท์เกี่ยวกับ "**ผัก/ผลไม้**" ที่ท่านใช้สอดแทรกการเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้แก่เด็ก

☐ banana (กล้วย) ☐ grape (องุ่น) ☐ orange (ส้ม) ☐ papaya (มะละกอ)
☐ mango (มะม่วง) ☐ watermelon (แตงโม) ☐ apple (แอปเปิ้ล) ☐ carrot (แครอท)
☐ coconut (มะพร้าว) ☐ corn (ข้าวโพด) ☐ pineapple (สับประรด) ☐ potato (มันฝรั่ง)

☐ tomato (มะเขือเทศ) ☐ pumpkin (ฟักทอง)

☐ อื่นๆ โปรดระบุ.....

.....

1.6 กรุณาเลือกคำศัพท์เกี่ยวกับ **"ยานพาหนะ"** ที่ท่านใช้สอดแทรกการเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้แก่เด็ก

☐ airplane (เครื่องบิน) ☐ car (รถยนต์) ☐ sky train (รถไฟฟ้า) ☐ ship (เรือ)

☐ train (รถไฟ) ☐ bicycle (จักรยาน) ☐ bus (รถประจำทาง)

☐ อื่นๆ โปรดระบุ.....

.....

1.7 กรุณาเลือกคำศัพท์เกี่ยวกับ **"เครื่องแต่งกาย"** ที่ท่านใช้สอดแทรกการเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้แก่เด็ก

☐ cap (หมวกแก๊ป) ☐ hat (หมวก) ☐ T-shirt (เสื้อเชิ้ต) ☐ socks (ถุงเท้า)

☐ shorts (กางเกงขาสั้น) ☐ shirt (เสื้อเชิ้ต) ☐ skirt (กระโปรง)

☐ อื่นๆ โปรดระบุ.....

.....

1.8 กรุณาเลือกคำศัพท์เกี่ยวกับ **"ครอบครัว"** ที่ท่านใช้สอดแทรกการเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้แก่เด็ก

☐ father (พ่อ) ☐ mother (แม่) ☐ brother (น้องชาย) ☐ sister (พี่สาว)

☐ grandfather (ปู่,ตา) ☐ grandmother (ย่า,ยาย) ☐ daughter (ลูกสาว) ☐ son (ลูกชาย)

☐ uncle (ลุง,อาผู้ชาย) ☐ aunt (ป้า,น้าผู้หญิง)

☐ อื่นๆ โปรดระบุ.....

.....

1.9 กรุณาเลือกคำศัพท์เกี่ยวกับ **"เครื่องเขียน"** ที่ท่านใช้สอดแทรกการเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้แก่เด็ก

☐ pen (ปากกา) ☐ eraser (ยางลบ) ☐ ruler (ไม้บรรทัด) ☐ pencil (ดินสอ)

☐ crayon (สีเทียน) ☐ desk (โต๊ะ) ☐ paper (กระดาษ) ☐ chair (เก้าอี้)

☐ book (หนังสือ) ☐ scissors (กรรไกร)

☐ อื่นๆ โปรดระบุ.....

.....

1.10 กรุณาเลือก "ประโยคง่ายๆ" ที่ท่านใช้สอดแทรกการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ให้แก่เด็ก

☐ good morning (อรุณสวัสดิ์) ☐ how are you ? (สบายดีหรือ)

☐ hello (สวัสดี) ☐ stand up (ยืนขึ้น)

☐ sit down (นั่งลง) ☐ goodbye (ลาก่อน)

☐ อื่นๆ โปรดระบุ.....

.....

ꕥ...ขอขอบพระคุณที่ตอบแบบสอบถามนี้...

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาวอารยา วานิลทิพย์ เกิดวันที่ 12 เมษายน พ.ศ. 2524 ที่กรุงเทพมหานคร ช่วงวัยเด็กเติบโตที่จังหวัดสระแก้ว ศึกษาในระดับประถมศึกษา ณ โรงเรียนบ้านพร้าวและโรงเรียนอนุบาลวัฒนานคร จังหวัดสระแก้ว จากนั้นกลับเข้ามาศึกษาต่อในระดับมัธยมศึกษาตนต้น ณ โรงเรียนสตรีนนทบุรี จังหวัดนนทบุรี และศึกษาต่อในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ณ โรงเรียนโยธินบูรณะ กรุงเทพมหานคร สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาครุศาสตรบัณฑิต (เกียรตินิยมอันดับสอง) สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2545 จากนั้นทำงานเป็นครูประจำห้องศูนย์ภาษาอังกฤษ โรงเรียนอนุบาลจุติพรเป็นระยะเวลา 1 ปีการศึกษา และเข้าศึกษาต่อในหลักสูตร ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย ภาควิชาหลักสูตร การสอน และเทคโนโลยีการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2547

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย